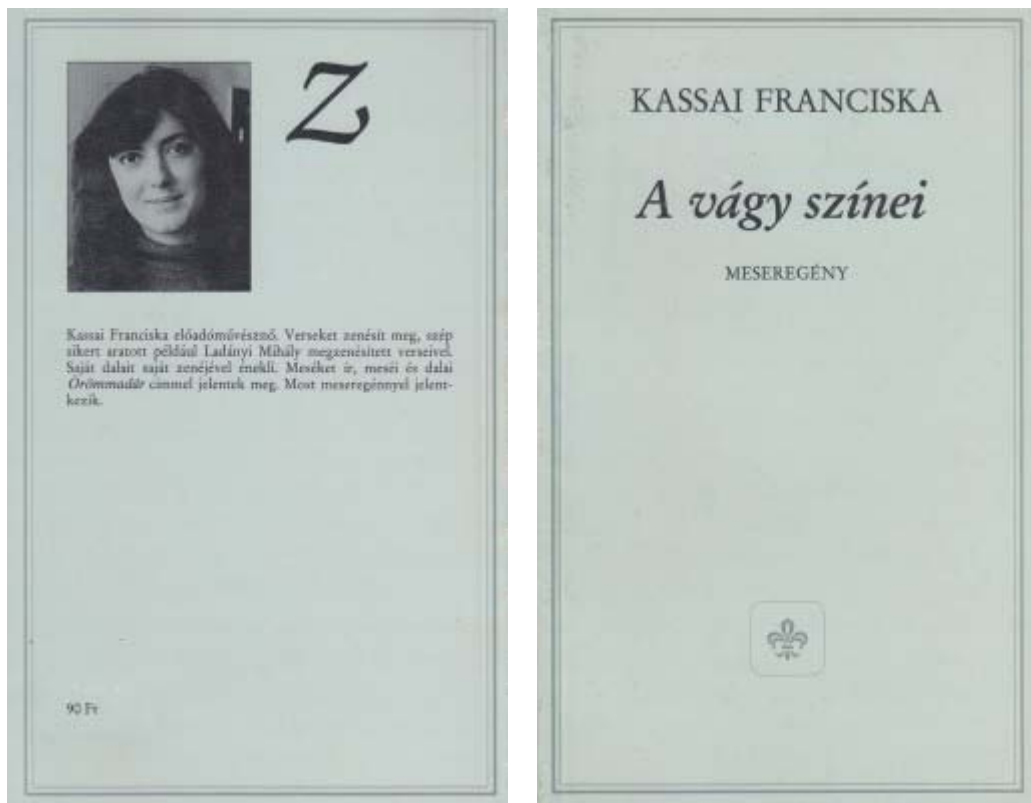

KASSAI FRANCISKA

A vágy színei

MESEREGÉNY

BUDAPEST

**Sorozatszerkesztő
SIMOR ANDRÁS**

**Fedélterv és tipográfia
JORDÁN GUSZTÁV**

© Kassai Franciska

Kassai Franciska előadóművésznő. Verseket zenésít meg, szép sikert aratott például Ladányi Mihály megzenésített verseivel. Saját dalait saját zenéjével énekli. Meséket ír,

meséi és dalai *Örömmadár* címmel jelentek meg. Most meseregénnyel jelentkeznek.

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

III. Adorján király kövér és jó kedélyű ember volt. Szerfölött szerette a bort. Az udvar népe a háta mögött csak boroshordónak nevezte – az iszákosságán kívül tán azért is, mert tekintélyes pocakot eresztett. Az élvezeteg uralkodó a szebbik nemet sem vetette meg, titkos kéjlakában sok udvarhölgy és udvari táncosnő megfordult. Az ország nemessége a kicsapongásban és a tékozlásban példát vett királyáról, addig-addig, míg lassanként kicsúszott a kezükből a hatalom: már csak színleg voltak az ország vezetői. A valódi hatalom Rajmund főminiszter kezébe került.

A főminiszter úgy vélekedett, hogy a király és a nemesség előbb-utóbb tönkreteszi az országot, akkor ő majd a nép megmentőjeként léphet fel. A főminiszter lelke mélyén még kedvelte is a kedves, iszákos királyt, de tartott is tőle, mert bár III. Adorjánt nehéz volt megharagítani, ám akinek mégis sikerült, az örökre kegyvesztett lett az udvarnál. Amikor az egyik miniszter beleszeretett egy ifjú táncosnőbe, és nem is titkolta ezt a viszonyt, a király irgalmatlanul száműzte az országból. Hiába könyörgött a szegény bűnös felesége és leánya, hiába bizonygatták, hogy ők már megbocsátották a vétket, a király hajthatatlan maradt. Az együgyű nép azt hitte, hogy ez egyszeri eset volt.

Az ország szigorú törvényei szerint a minisztereknek példamutatóan és feddhetetlenül kellett élniük. Ez volt a látszat. A valóságban viszont mindegyiknek volt egy titkos palotája, amelyet az éppen soros szeretőjével látogatott. Csak Rajmundnak, a főminiszternek nem volt ilyen palotája sokáig. Az évek során azonban a király és a miniszterek addig ugratták, tréfálkoztak vele, hogy arra gondolt: miért is ne? Ritkán ugyan, de akadtak neki is könnyed kapcsolatai. A főminiszter negyvenöt éves volt. Egykor sötét hajában igencsak megsaporodtak már a fehér szálak. Barna szeme olykor fekete tűzben égett, máskor aranyárga lángok lobogtak benne. Ez a szempár hűen kifejezte nyugtalan természetét. Barna bőrű arcának ideges rezdülései gyakran akkor is árulkodtak az érzéseiről, amikor ő nem akarta. Az egész teste, minden porcikája külön életet élt. Rangjának megfelelő, tekintélyes emberhez illő módon öltözködött. Volt már egy kis pocakja is, de ezt ruhájának redői ügyesen elrejtették. Már húsz éve élt együtt szép feleségével, Melániával. Két gyermekük született, egy fiú és egy leány.

A király nagy lakomákat rendezett, amelyekre meghívta a minisztereit, és néhány nemes urat, ünnepnapokkor a feleségeikkel és a gyermekeikkel együtt. Ilyenkor az udvari színészek példás és erkölcsös történeteket adtak elő. De sokkal gyakoribb volt az, amikor az említett urak a családtagjaik nélkül mulattak és gyönyörű táncosnők szórakoztatták őket – nem kizárólag a művészetükkel. A feleségek ilyenkor abban a hitben voltak, hogy férjeik fontos államügyekről tárgyalnak.

2.

Élt az országban egy Bertold nevezetű főúr, feleségével Herminával, és három szép, szőke hajú, kék szemű lánygyermekével. Olívia, a legidősebb huszonöt éves, Henrietta húszéves, és Patrícia, a legkisebb hétéves volt. A családhoz tartozott még Hermina asszony édesanyja, a mindenki által rajongva szeretett Cecília nagymama, akit

egyszerűen Cilikenek szólítottak. Nemcsak a közeli rokonságban, de az egész országban nem volt olyan ember, aki ne szerette volna Cilike nagymamát. Ez a kövérkés, nyájas, kalácsarcú, tiszta tekintetű asszony maga volt a megtestesült jóság. Szőke haját apró, fonott kontyban viselte, és magas kora ellenére nem volt ősz hajszála. Igaz lehetett hát az a szóbeszéd, hogy Cilike titokban tündér. Amit az is bizonyít, hogy minden reggel olyan gyógyító gyöngyharmatot szedett a réteken, amely elűzte a betegséget és a bánatot. Cilike kosara mindig tele volt friss gyümölcsökkel, mosolygó almával, érett barackkal, erdei szamóccával, amelyeket jószívvel kínált még a koldusoknak is.

De nem ez a szeretetre méltó idős tündérke e történet főszereplője, hanem a legidősebb leány, Olívia, aki gyönyörű, légiesen karcsú, derékig érő szőke hajú, tengerkék szemű teremtes volt. Szép szemeiben azonban szomorúság bújkált, és finom vonású arca betegesen sápadt volt. Borúra és töprengésre hajló természete miatt kedvelte az elhagyatott helyeket.

Éppen a barátnőjét, Teodórát (aki egyébként a tábornok lánya volt) készült meglátogatni a Sziklák Szigetén. Hamarosan hajóra szállt tehát, és megérkezett a barátnőjéhez. A két lány sokat beszélgetett, játszadozott együtt. Teodóra, aki vidám természetű és más gondolkodású volt, mint Olívia, megértette a barátnőjét, amikor az egyedül kívánt lenni. Alkonyattájt Olívia szívesen elüldögélt kedves tengerparti szikláján. Teodóra ilyenkor egymaga indult haza, mint aznap is, amikor az ajtón belépve meglepődve látta, hogy apjához magas rangú vendégek érkeztek, mégpedig maga a király, III. Adorján és Rajmund főminiszter. A király magával hozta kedvelt udvari bolondját, Tódort is.

– Gyere csak ide leánykám! – szólt a tábornok. – Hát a barátnődet hol hagytad?

– Ott ábrándozik a kedves tengerparti szikláján.

– Ó, persze, persze ... – A tábornok a vendégeihez fordult. – A lányom barátnőjéről van szó, Bertold nemes lovag lányáról, Olíviáról.

– Ó, igen – bólintott Rajmund főminiszter –, nagy tisztelője vagyok az apjának, és a jóságos Cilike nagyasszonynak is. – Majd így folytatta: – Felséges uram, úgy tudom, hogy a te bajnokod, Arnold herceg már öt éve e leányka vőlegénye. Vajon miért nem keltek még egybe?

– Jól tudod, főminiszter uram – válaszolta a király –, de azt is tudod, hogy országunkban a jegyesség nyílt kapcsolatot, majdnem házasságot jelent. Ezt a jogot épp e kislány nagyapja vívta ki hetven évvel ezelőtt. A magam részéről én ezzel most sem értek egyet. Hová jutnak így országunk fennkölt erkölcei?

Te álszent boroshordó, éppen te mondod ezt? – gondolta a főminiszter felháborodva, de nem szólt semmit.

– Felséges uram, talán térjünk vissza a haditervre – mondta a tábornok fojtott türelmetlenséggel.

A három férfi komoly tárgyalásba mélyedt. A király háborút akart indítani a szomszéd ország ellen. A főminiszter és a tábornok pedig igyekezett lebeszélni a tervéről. Az udvari bolondot, Tódort kiküldték a teremből, hogy ne hallja a titkos tanácskozást. A király bolondja felettébb gonosz ember volt. Gonoszságánál csak rútsága volt nagyobb. Senki sem szerette, mindenki viszolygott tőle, kivéve a királyt, akit mulattattak a bolond otromba, vaskos tréfái. Tódor gyűlölt mindenkit, főképp a jóképű férfiakat. Éppen ezért Arnoldot, Olívia vőlegényét annyira gyűlölte, amennyire eszeveszetten szerelmes volt a lányba. Úgy érezte, végre ütött az ő órája. Sebesen igyekezett a tengerpart felé.

Közben a tábornok palotájában a csúnyán elmérgesedett vitának III. Adorján vetett

véget.

– Én vagyok a király, tehát mindenki azt cselekszi, amit én mondok. A szomszéd országot megtámadjuk. Megértette, tábornok úr? És te is kedves barátom, főminiszter uram?

Rajmund alig kapott levegőt dühében. Meghajtotta a fejét. – Ahogy felséged parancsolja – mormolta a foga között, majd felállt és így szólt: – Megbocsássanak az urak, sétálok egyet, kiszellőztetem a fejemet.

A főminisztert majd szétvetette a harag. Ez a hájtömeg, ez a boroshordó parancsol nekem? Mért kímélem? Mért nem döntöm le már a trónjáról? A hadsereg bizonyosan mellém állna, a minisztereim hallgatnak rám. A nemesek pedig..., nincs már azoknak önálló eszméjük, akaratauk! Ahogy így füstölgőit magában, és izgatottságában nagyokat lépett, sikoltás ütötte meg a fülét. Talán a tengerpart felől hallatszik? Ahogy ezt gondolta, már futásnak is eredt. Ott, azon a sziklán! Rajmund egy álarcos embert pillantott meg, akinek a kezében kés villant. Aztán egy hosszú szőke hajzuhatag kápráztatta el a szemét, ahogy napként ragyogott a holdfényben.

Rajmund le akarta tépni a támadó álarcát. Ádáz dulakodás kezdődött a két férfi között. Egy perc múlva a támadó kezéből Rajmund kicsavarta a kést. Ekkor egy panaszos hangot hallott. A lányra nézett és látta, hogy az megsebesült, és a ruhája merő vér. Közben meglazult a szorítása az álarcos férfi karján, mire az kitepte magát a markából.

– Szaladj csak, úgysem menekülhetsz! – nézett utána megvetően a főminiszter. – Ez lesz az áruló jel. – Lehajolt a véres késért és a ruhájába rejtette. – Nem üldözlek most, mert fontosabb ez a leány.

Milyen szép teremtés! – gondolta ellágyulva, ahogy az ájultan fekvő lányra nézett. Szegénykém, én itt benned gyönyörködöm, közben pedig lehet, hogy mindjárt meghalsz. No, lássuk csak! Szerencsére nincs komolyabb baj, a vállán sebesült meg. Azért meghallgatom a szívét...

Olivia ekkor eszmélt fel. Először megijedt, mert érezte a férfi nedves haját a keblén. Rajmund megsimogatta a lány homlokát és így szólt: – Ne félj tőlem, tündérem.

Olíviának nagyon fájt a válla, és az átélt szörnyű élmény is rémülettel töltötte el. Keservesen zokogott.

– No, ne sírj, nemsokára bekötözik a sebedet. Már viszlek is. Vajon ki lehetsz te? Talán egy holdbéli hölgy, hiszen olyan márványfehér az arcod. Vagy inkább a napfény hercegnője, az aranyzuhatagú hajaddal... Mit csináljak veled szép leánykám, hogy megvigasztalódj?

Rajmund a karjába kapta a lányt. Olívia kedves, halk hangot hallott, és egy kéz simogatta az arcát. Végre megnyugodott. Nem tudta, hogy ki ez az ember, csak az érezte, hogy biztonságban van, és nem fél semmitől.

A tábornok házában nagy volt a riadalom, amikor Rajmund a sebesült Olíviával a karjában megérkezett. A tábornoknak az volt a véleménye, hogy a szomszéd ország kémei Olíviát az ő lányának vélték, és biztosan azért akarták megölni. A király és a főminiszter elhatározta, hogy másnap reggel visszaindulnak a fővárosba. Olíviát is magukkal szándékozták vinni, hogy hazajuttassák a szüleihez. A tábornok orvosa úgy vélte, hogy a lány sebe jelentéktelen, mire a hajóútnak vége lesz, talán be is gyógyul. Teodóra vállalkozott rá, hogy velük tart és ápolni fogja a barátnőjét, amíg meg nem érkeznek.

3.

Másnap kora reggel hajóra szálltak. Az út során a király, kedvelt udvari bolondja társaságában, nagyokat evett, ivott, mulatozott. Rajmund főminiszter, aki valamikor hajóskapitány volt, felidézte ifjúkorát és szobájába zárkózva hajózási szakkönyveket, térképeket tanulmányozott. Rövid pihenőként néha a fedélzeten sétált s a kapitánnyal beszélgetett. Egy ilyen alkalommal csatlakozott hozzájuk Teodóra.

– Nem zavarom az urakat a komoly szakmai eszmecserében? – kérdezte.

– Egy szép hölgy jelenléte inkább félüdít minket – válaszolta udvariasan a kapitány.

– Egyetértek – helyeselt Rajmund –, és egyben megragadom az alkalmat, hogy megkérdezzem: hogyan érzi magát a barátnője?

– Ó, sokkal jobban, most éppen elaludt. Látogassa meg főminiszter úr, egy délután. Bizonyára megörül önnek.

– Szívesen tenném, de talán fárasztanám még a beteget.

– Ettől ne tartson, hiszen barátsággal beszél mindig önről. Jöjjön csak bátran!

Rajmund ezután mindennap meglátogatta Olíviát. Először csak percekig maradt, de később egyre tovább időzött a lány betegágyánál. Teodóra mindig velük volt. Kellemesen telt az idő. Rajmund tréfás történetekkel szórakoztatta a két lányt. Ilyenkor vidámság költözött Olívia szomorú szemébe is. Teodórának titokban tetszett a hajóskapitány, így egyre több időt töltött a fedélzeten. Abban a nyugodt tudatban tette ezt, hogy a barátnője jobban van, és a kedves főminiszter úr úgyis vigyáz rá.

Egy nap, amikor ketten voltak a szobában, Rajmund elővette azt a kést, amelyet kicsavart Olívia támadójának kezéből, és arról beszélt, hogy ennek segítségével majd megtalálják a merénylőt. Olívia sejtette, hogy ki volt a támadója – az udvari bolond régóta zaklatta őt szerelmével –, mégis megsajnálta a gonosz merénylőt, ezért elkérte Rajmundtól a kést.

– Add nekem uram, hogy legyen egy emlékem tőled – mert a lány egyre jobban megkedvelte a főminisztert.

– Ó, buta gyermek – szólt nevetve Rajmund –, adok én neked külön emlékét. S azzal levette a nyakából a vastag aranyláncot, amelyet a királytól kapott, és rátette az asztalon levő késre. Amikor Olívia felemelte az aranyláncot, meglepődve látta, hogy a lánc egybefonódott a késsel.

– Látod, uram, a láncot és a kést már nem is lehet szétválasztani ! Így együtt fogom őrizni mindkettőt a tarsolyomban – mondta mosolyogva, és lehunyta a szemét. Ekkor felrémlt előtte a szörnyű kép, amikor ezt a kést a támadó kezében látta és felzokogott.

– Nyugodj meg, már nincs semmi baj – próbálta vigasztalni Rajmund a leányt, de érezte, hogy tehetetlen. Az ágy fölé hajolt, megsimogatta a lány haját és az arcát, megfogta a kezét, majd határtalan gyengédséggel megcsókolgatta az ujjait. Aztán Olívia szívére fektette a fejét és megsimogatta a vállán a sebhelyet.

A lány már nem sírt. Ó, ez a közelség – sóhajtott a lelke mélyén –, azt hiszem, hogy ezt nem szabadna ... De amikor olyan kedves, olyan megnyugtató! Rajmund viszont egyre nyugtalanabb lett, mert igencsak föltámadt benne a vágy. Mégsem mert elkalandozni a kezével a lány testén, mert megérezte, hogy azonnal ellenállásba ütközne. De csodálatosan érzem magam! – gondolta Olívia, és kényszerítette magát, hogy mereven fekdjön. Két karja szorosan a teste mellett volt. Érezte, hogy a kezei minduntalan mozdulni akarnak, hogy megsimogassák a férfi fejét, amely oly szelíden pihent az ő keblén. Szinte meg kellett parancsolnia a kezeinek, hogy ne mozduljanak. Nehéz volt, de ezzel erősítette magában azt a tudatot, hogy végül is nem történik

semmi, hiszen ő nem viszonozza a gyengédséget. Úgy látszott, mintha a férfinak lenne szüksége arra, hogy simogathassa őt.

Amikor az ajtóhoz kísérte Rajmundot, már megvigasztalódott és a könnyein keresztül rámosolygott. Rajmund tágra nyílt tekintettel nézte. Ez a könnyes szem, ez az arc ... Ó, te ... – sóhajtott a férfi, és hevesen megcsókolta a lány száját. Olívia meglepődött, és megrovóan, ám korántsem komoly felháborodással így szólt: – Ilyen soha többé elő ne forduljon!

Rajmund elragadónak találta a visszautasításnak ezt a formáját. Így hát nem is vette zokon. Vidáman visszafordult az ajtóból és a lányt utánozva csúfondárosan ismételte: soha többé, soha többé. Olívia erre csak a fejét csóválta, mint egy méltatlankodó mama. Rajmund ettől még jobb kedvre derült és egyre ezt ismételte: soha többé, soha többé.

– Nahát, elég legyen ebből! – kiáltott a lány. A férfi úgy találta, hogy így dühösen még aranyosabb, és egyáltalán nem lehet elhinni neki, hogy haragszik.

Amikor Olívia becsukta Rajmund mögött az ajtót, nem értette, hogy miért érzi olyan könnyűnek és boldognak magát. Hiszen bosszankodnom kellene, mert az a csók mégiscsak túlzás volt – gondolta mosolyogva. Majd befeküdt az ágyába és hamarosan békés, derűs álomba merült.

Az ezt követő napokban Rajmund nem jelentkezett.

Olívia Teodórát kérdezgette, hogy ugyan mit csinálhat a főminiszter úr? Bizonyára nagyon elfoglalt, mert nem látogatja meg őt. Teodóra azt felelte, hogy a főminiszter úr naphosszat csak föl s alá sétál a fedélzeten és igen nyugtalannak látszik. Egy nap aztán Olívia is annyira jól érezte magát, hogy Teodórával együtt megjelent a fedélzeten.

Adorján király elhatározta, hogy a lány felgyógyulása örömére ünnepséget rendez. Az estélyen mindenki jól mulatott, kivéve a főminisztert, aki elgondolkodónak és rossz kedvűnek látszott. Olívia tekintete néha megpihent a férfi arcán. Ó, szegénykém – gondolta gyermeki lelkében de szeretnélek megsimogatni téged, hogy jó kedved legyen és elmúljon a nyugtalanságod.

Amikor a multság véget ért, Olívia udvariasan jó éjszakát kívánt. Rajmund nem viszonozza a köszönést. Ránézett a lányra és szemei ezt mondták: nem búcsúzom, mert találkozunk.

A hölgyek a szobájukba vonultak. Olívia mosolygott magában és arra gondolt, hogy Rajmund minden pillanatban kopoghat az ajtón. Telt az idő és a férfi nem jött. Olívia nem bánta, mert fölényben érezte magát. Nem is akarta igazán, hogy a férfi felkeresse: csak női megérzése súgta meg, hogy Rajmund nem hagyja annyiban a dolgot. Úgy látszik, tévedtem – gondolta egykedvűen és levetette selyem ruháját. Már hálóingben volt és éppen papucsát kereste, amikor kopogtattak. Teodóra nyitott ajtót.

– Bocsánatot kérek a hölgyektől a kései zavarásért, de nagy bajban vagyok, amelyen csak Olívia kisasszony tudna segíteni – mondta Rajmund.

– Ugyan, főminiszter uram, miben segíthetnék? – kérdezte Olívia, és kuncogott magában.

– Mint bizonyára önök is tudják, a hajónk holnap este megérkezik. Az udvari szokás szerint nekem ilyenkor a díszruhámot kell felöltötenem, amelyről sajnos leszakadt egy hímzett aranyrózsa. Tudom – és jelentősen a lány szemébe nézett –, hogy Olívia kisasszony mestere a varrás és a hímzés tudományának.

– Szívesen állok rendelkezésére, uram. Holnap már jókor reggel felvarrom az aranyrózsát a díszruhájára. (No, erre vajon mit mondasz? – gondolta Olívia egy kis kárörömmel.)

– Sajnos holnap már késő, ugyanis a király magához hivatott fontos megbeszélésre, amely nem lehet tudni, meddig tart.

– Hozd el a ruhát uram, hiszen itt is meg tudom varrni. (No, most mit találsz ki?)

– Igen, igen, de ebben az esetben muszáj felpróbálnom a ruhát, hogy szépen feszüljön rajta az aranyrózsa, hiszen fontos a kifogástalan megjelenés.

Teodóra megszólalt: – Ugyan mért nem teszel meg ennyi szívességet a főminiszter úrnak?

Olívia azt gondolta magában: no, most már kíváncsi is vagyok, meg aztán úgysem történhet olyan, amit nem akarok. Mért is ne?

– Rendben van – szólalt meg de nemsokára visszajövek.

Ahogy a férfi lakosztályába értek, Olívia nyomban megnézte a díszruhát.

– Mutasd uram, hol van a hiba ezen az aranyhímzésen, mert nem találom sehol.

– Nem is fogod megtalálni.

Zavartan egymásra néztek.

– Gyere – szólta a férfi, s közben elhúzta az ágy függönyét, és olyan gyengéden fektette az ágyra a lányt, mint ahogy a szellő hajlítja a virágot.

Olívia meglepődött, észbe kapott, és gyorsan elkezdett összevissza beszélni: ő már megy is, csak nem akarta, hogy Rajmund ennyire nyugtalan legyen. Láss be, hogy köztük nem történhet semmi. Erre a férfi azt felelte, hogy ő ezt belátja. Olívia csak azt engedje meg, hogy egy kicsit a keblén pihenjen, mert nagyon elfáradt.

A lány félénken megsimogatta a férfi fejét. Milyen régóta szerette volna ezt megtenni, csak attól tartott, hogy ez bátorítás lenne. Nem is alaptalanul gondolta ezt, mert Rajmund a simogatástól felbátorodva végtelenül gyengéd, hálás csókok özönével borította el a lány homlokát, hunyt szemeit, majd az arcát is.

Olívia erőtlenül próbált ellenkezni: – Mennem kell... ezt nem ... nem szabad. – Nem, nem szabad – mondta Rajmund, és tovább hintette a lány arcára apró csókjait, mint ahogy az erősödő szél sodorja a virágszirmokat. Amikor a szájuk egymáshoz ért, Olívia feljajdult. Rajmund megérezte, hogy a lány nem bír ellenállni. Az erősödő szél viharra változott.

Olívia két kézzel öntudatlanul a férfi hajához kapott, és végre, végre sokáig simogatta, ameddig eltartott ez a csók. A lány előtt kitárult a végtelen mélysége. Ugyanakkor nem tudta kikapcsolni a gondolatot, hogy köztük a világért sem történhet semmi. Ó, hiszen mindjárt vége, aztán mintha nem is lett volna! Még élvezni akarta a percet, amely talán attól volt olyan mámorító, hogy az első és az utolsó alkalomnak hitte. A csók után a férfi ránézett nedves, kérő szemekkel.

– Nem, ezt nem szabad – mondta Olívia.

Rajmund elmosolyodott. – Tudom – és újra megcsókolta.

A lány most már szorosan megölelte a férfit, és úgy érezte, hogy nemcsak a végtelen mélysége tárul ki előtte, de ő is ott száll a csillagok között a holdas éjben. Bár sose érne véget ez a gyönyörűség, mert ha vége lesz, akkor neki el kell mennie! De még nem tudott elmenni. Mielőtt a férfi harmadszor is megcsókolta, Olívia újra azt szándékozta mondani: – Nem szabad. – Már éppen szólná akart, amikor Rajmund megelőzte, és ő mondta mosolyogva: – Nem, nőm szabad, tudjuk! – forró szájával fojtotta belé a szót.

Olívia előtt a végtelen mélysége ekkor már félelmetes lett és borzongató. Még az égből járt, de már nem világított a hold, kihunytak a csillagok, és úgy érezte, hogy elvesz ebben a sötétségben, és egyre zuhan, zuhan míg a földre nem ér.

Valóban, a varázslatból a valóságba érkezett. Felült az ágyon és így szólt: – Most megyek.

Rajmund hozzábújt és panaszos hangon kérlelte, hogy maradjon még.

– De hiszen épp elég ideig maradtam már! – mondta Olívia.

– Még egy kicsit, csak egy egészen kicsit még – kérlelte kedvesen a férfi, és a lány keblére hajtotta a fejét. Olívia elérzékenyült és megsimogatta a férfi haját.

– Olyan vagy, mint egy nyűgös kisgyerek, aki kéri a mamát, hogy egy kicsikét még hadd játszon, aztán semmi sem elég neki. De én nem később, hanem most megyek.

Olívia, olyan meglepően határozott volt, hogy Rajmund elengedte. Ránézett simogató tekintettel és így szólt: – No menj hát, menj!

– Megyek is – pattant fel Olívia, és nyomban a szoba közepére perdült. – Nem is tudom, mi történt velem. Sajnálom. Felejtsd el, mintha sose lett volna.

Miközben beszélt, érezte ő maga is, hogy hangja mennyire hamisan cseng, és a viselkedése mennyire mesterkélt. Rajmund hitetlenkedve a fejét rázta, és boldogságtól sugárzó arccal közelebb lépett a lányhoz.

– Most miért beszélsz így? Hiszen olyan sokat adtál nekem. Több ez mint bármi. Ez a szeretet. Köszönöm.

De Olívia már szerepet játszott.

– Hol lehet a papucsom?

– Gyere, keressük meg – mondta a férfi felcsillanó szemmel.

– Nem, nem, én máris megyek, ha kell papucs nélkül, hiszen meleg nyáreste van.

Olívia kilibbent az ajtón a következő pillanatban, és sietve elindult. Rajmund utánaszaladt, a lány kinyitotta az ajtót és kimérten jó éjszakát kívánt. Erre Rajmund megcsókolta mindkét kezét és boldogságtól ragyogó arccal így szólt: – Köszönöm. Jó éjszakát, kedvesem!

– Ne, ne – tiltakozott Olívia riadtan –, felejtsd el!

Ahogy a férfi elment, Olívia átengedte magát a boldogságnak. Könnyűnek és szabadnak érezte magát. Eltűnt minden szomorúsága, félelme, fájdalma. Ki virult, mint egy virág. Amikor levetkőzött és a 'keze a vállán a sebhez ért, meglepetésében megreszketett. A seb begyógyult, nyoma sem maradt. Csoda történt hát! És ezt a csodát ő tette!

Teodóra még nem aludt. Megkérdezte, hogy sikerült-e megvarrni a díszruhát.

– Ó, igen – felelte Olívia már az ágyban fekve s közben a férfi csókjának édes ízére gondolt. Olyan szelíd, ringató nyugalom járta át, hogy talán gyerekkorában aludhatott így el utoljára egy szép mese után. Az álma gyönyörűsége lehetett. Hajnalodott, amikor öntudatlan félálmában érezte, hogy az élvezet hullámainak görcsei elborítják. Már tetőzött a hullám, amikor felébredt.

4.

Rajmund visszatért a szobájába, és egy szék mellett megpillantotta Olívia papucsát. – Nos, itt van hát, akkor vehethette el, mikor a díszruhát nézegettük ... – Lefeküdt az ágyába, de nem jött a szemére álom. Egyre csak gondolkodott, majd gyertyát gyújtott és az ágya mellé tette a női papucsot. Nézte, nézte szeretettel, végül magához vette, átölelte, és nagysokára elaludt.

Másnap délelőtt, mikor a király magához hívatta, alig állt a lábán a fáradságtól. Az

arcán szenvedés tükröződött és a szemében különös fények égtek. Alig várta, hogy a király befejezze a mondandóját.

Olíviát a fedélzet korlátjának dőlve találta. Tán még sosem látta ilyen sugárzóan szépnek.

– Jól aludtál? – kérdezte a lányt.

– Ó, igen – válaszolta Olívia lelkesen – és csodálkozott amikor a férfi arca elkomorult.

– Mert én nem aludtam jól – folytatta Rajmund. – Egész éjjel ébren voltam és rólad gondolkodtam. Szeretném megfejtetni a titkod. Szeretném tudni, hogy milyen vagy te valójában. Csupa szelídség ... Az arcodon a szépség, szeretet, igazság kifejezése. De ahogy csókoltál! Az ember nem gondolná rólad, hogy ilyen érzékiség rejtezik benned. Ez egyáltalán nem látszik rajtad. Olyan szerény vagy!

Olívia nem szólt semmit, csak a tekintetével simogatta a férfit.

– Szomorú Vagyok – folytatta Rajmund – mert hamarosan nem láthatom édes arcodat, amely este volt a legszebb.

Ekkor elhallgatott, majd halk, meleg hangon megkérdezte:

– El kell felejtennem?

– Igen – válaszolta Olívia – emlék legyen, ajándék.

– Igen – bólintott Rajmund –, emlék lesz, ajándék. Mindenkinek azt fogom mondani – folytatta Rajmund –, hogy szeretek a Sziklák Szigete felé hajózni, és senki sem fogja tudni, miért. Valamikor, ifjú hajóskapitány koromban volt egy lány, akire nagyon emlékeztetsz. Szerettem őt.

Rajmund elhallgatott, és mindketten tűnődve a vizet nézték.

– Mi van nekem még hátra? – hallotta Olívia újra a férfi hangját, amely most végtelenül fáradt és szomorú volt. – Hiszen a hivatásomban mindent elértem. Az utam már csak lefelé visz. Akárcsak a szerelemben ... Semmi új már, semmi változás, és a legvégén az igazi megsemmisülés.

Olívia elgondolkodott: No, ezt az érzékeny, filozofikus hajlamot nem feltételeztem rólad. Hiszen nem ez jellemző rád, hanem az erő, a lendület, és az életöröm.

Úgy érezte nehezen tud megszólalni a meghatottságtól.

– Nemsokára megérkezünk – mondta végül.

– Ó, igen, fel is kell öltönnem a díszruhámat, amelyen olyan szépen rendbehoztad az aranyhímzést – nevetett pajkosan a férfi.

Olívia is nevetett, aztán elkomolyodott. – El kell búcsúznunk?

– Nem, nem búcsúzunk – válaszolta Rajmund, majd sarkon-fordult és eltűnt a lány szeme elől.

5.

Olívia, amióta hazaérkezett, minden este korán elálmosodott és lefeküdt aludni. Azelőtt nem ez volt a szokása. Olyan könnyű, derűs lélekkel aludt el, mint akkor este, Rajmund csókja után. Különös gyönyör zsongította el érzékeit. Testében-lelkében szétáradt a boldogság és még álmában is a száján érezte a férfi száját. Nyugodt, szép éjszakái voltak. Am hajnalban mindig felébredt és valami melengető szomorúság járta át, amely addig erősödött, amíg szeméből ki nem buggyantak a könnyek. Minél tovább maradt az ágyban, annál inkább sírt, maga sem tudta, hogy miért. Idővel megtanulta,

hogy gyorsan ki kell vonnia magát a titokzatos bűvölet hatalmából, bár ez nehezebbre esett, mert a bánatnak édes volt az íze. Ez az érzés – mely maga volt a vágyakozás – úgy ölelte körül, mint egy puha, meleg takaró.

Amikor felkelt, nem lelte a helyét a palotában. Egyik teremből a másikba ment, akár egy alvajáró. Sokszor félórát is elálldogált öntudatlanul egy-egy szoba közepén. Úgy érezte, szédülés fogja el, nincs a tudatánál. Ha a könyvtárszobába akart menni, akkor az ebédlőben kötött ki. Alig bírt valamit enni, mert az ételnek lázas lett az íze. A legegyszerűbb napi teendőit is csak nagy kinnal tudta elvégezni. Az öltözködéskor egy-egy ruhadarabnál percekig elmélázott. Ezt az állapotot azzal magyarázta, hogy a különös élmények miatt nem tud visszatérni a saját életébe. A férfi emléke öntudatlanul benne élt az ösztöneiben. Néha feltette magának a kérdést, mikor az emlék tudatosodott benne: vajon ő gondol rám? Ugyan mit érdekel az engem! – válaszolt magának gyorsan. Talán túl gyorsan is.

Így teltek-múltak a hetek.

6.

Egy este, mikor Bertold főnemes úr és családja éppen vacsorázott, jelentette a szobalány, hogy Rajmund főminiszter úr futárja levelet hozott. Bertold meglepődött:

– Nocsak, mit írhatott nekem a főminiszter?

– Nem önnek érkezett – válaszolt a szobalány –, hanem Olívia kisasszonynak.

Azzal egy ezüsttálcán átnyújtotta a levelet. Olívia hamar úrrá lett pillanatnyi zavarán.

– Meséltem neked, kedves apámuram, hogy amikor a Sziklák Szigetén voltam a barátnőmnél, akkor a főminiszter úr kitüntetett a figyelmével, sőt a barátságával is.

Olívia felbontotta a levelet.

– Igen, igen, ez is azt bizonyítja ... Tisztelettel meghív engem egy vadászatra, amelyen a felséges Adorján király is részt vesz a kíséretével.

Arnold, aki eddig csendben ült Olívia mellett, elsápadt e szavakra, és maga elé meredten mormolta a foga közt: mégiscsak különös ...

– Ugyan – legyintett Olívia –, egyszerű udvariassági gesztus, semmi egyéb.

Arnold valamelyest megnyugodott. Cilike nagymama összezsáptotta a kezét örömteli meglepetéslében és felkiáltott: – Drága kincsem, de hiszen ez csodálatos! Nagyszerűen fogsz mulatni! Micsoda megtiszteltetés! Nem szabad visszautasítani a főminiszter meghívását.

Kissé feloldódott a kínos hangulat, bár Cilike elragadtatásában senki sem osztozott. Olívia örült, hogy Rajmund hírt adott magáról: a férfi hát gondol rá. Ugyanakkor szorongott is a viszontlátástól, mert eltökélte magában, hogy közte és a főminiszter között semmiféle kapcsolat nem lehet.

7.

Másnap hajnalban Rajmund főminiszter hatlovas fekete hintája megállt Bertold úr háza előtt.

Amikor Olívia beült a hintóba, Rajmund meleg hangon így szólt hozzá: – Boldog vagyok, hogy eljöttél, szerelmem. Szerelmem, már így kezdi, no, jó lesz vigyázni –

gondolta a lány és megfeszült testtel, mintegy harcra készen, távolabb húzódott a férfitől. Arca zárt kifejezést öltött, és kimért hangon megszólalt:

– Én is nagyon örvendek, főminiszter úr, bár meg kell mondanom, hogy én a vadászatot nem túlságosan kedvelem.

– Én sem – mondta Rajmund –, de kellett valami ürügy, hogy láthassalak.

Olívia erre méginkább feszengett. Ebben a pillanatban megállt a hintó.

– Már megérkeztünk? – kérdezte a lány.

– Ó, dehogy – legyintett Rajmund –, de velünk tart még két hercegkisasszony. Tudod, adni kell a látszatra – tette hozzá magyarázkodva.

Az utazás során a főminiszter elszórakoztatta a hölgyeket. I la marosan megérkeztek ahhoz a fogadóhoz, ahol a király és kísérete táborozott. A szolgák frissítőket, gyümölcsöket hordtak szét és lovaikat nyergeitek a népes társaságnak. Rajmund egyre azon gondolkodott, hogy miképpen maradhatna négyszemközt Olíviával.

Adorján király már a lován ült és minél előbb indulni akart, ükkor a főminiszter mélyen meghajolt a király előtt, és így szólt:

– Felséges uram, engedelmeddel, én és a három hölgy, akikkel érkeztem, később csatlakoznánk kíséretedhez, mert a hölgyek a hosszú úton meglehetősen elfáradtak.

A király felnevetett. – Nagy huncut vagy te, főminiszter uram! Egymagad maradnál három hölgygel. Lásd be, hogy ezt nem tűrhetem!

Rajmund megijedt, de hamarosan megkönnyebbült, mert a király így folytatta: – Ezennel megparancsolom két nemes úrnak, hogy maradjanak itt a kisasszonyokat szórakoztatni.

A gáláns lovagok közül a király kiválasztott kettőt és tréfásan megfenyegette őket: – Aztán vigyázni a lányokra, uraim, és legkésőbb két óra múlva jöjjenek utánunk.

Azzal a király, kíséretével együtt, elvágatott.

Ekkor Rajmund így szólt: – Elnézésüket kérem hölgyeim és uraim, de Olívia kisasszonnyal fontos megbeszélésem van.

– Igen, főminiszter úr – bólintott Olívia –, régóta szeretnék beszélni önnel az unokatestvérem kinevezéséről.

A két fiatal nemes úr és a hercegkisasszonyok megörültek ennek a fordulatnak. Úgy gondolták, hogy a főminiszter nélkül sokkal szabadabban incselkedhetnek egymással.

Rajmund és Olívia a fogadó kertjébe egy árnyas helyre telepedett le. A férfi bort és gyümölcsöt hozatott, majd meghagyta, hogy ne zavarják őket. Amikor kettesben maradták, Rajmund megkönnyebbülten felsóhajtott:

– Majd meglátod, szerelmem, hogy mennyi ürügyet tudok kitalálni, hogy együtt lehessünk.

Olívia a férfire nézett: – Te csak ne találj ki semmit – mondta keményen. – Hiszen semmi közünk egymáshoz. Csak némi csókolózás, más . nem történt köztünk, ennek pedig nincs jelentősége. Csak múltó hangulat volt az, nem egyéb.

A férfi eltűnődött. – Hangulat. És mondd, nem lehetne máskor is olyan múltó hangulatod?

A lány szelíden elmosolyodott. Rajmund ajka megreszketett. – Szeretném megcsókolni az édes kis szádat...

Olívia komoly tekintettel ránézett, és őszinte hangon megszólalt: – Nagyon jólesett a csókod.

– Ó, drága – mondta ellágyulva a férfi a többi is nagyon jólesne.

Olívia felsóhajtott. – Ó, milyen fáradt vagyok, mennyire kimerítesz engem!

– Ezek a művészek ... ilyen hamar elfáradnak?

– Igen – válaszolta Olívia –, a te ostromodnak ellenállni nehezebb, mint egy szőlőtáncot eljárni. Pedig te okos, értelmes ember vagy. Mért nem látod be, hogy köztünk nincs helye semmiféle kapcsolatnak? Vagy úgy gondolod főminiszter úr, hogy én elmegyek veled a titkos palotádba? Sejtem én, hogy nem vagy te olyan feddhetetlen életű, amilyenek országunk törvényei előírják. Szerte az országban suttognak arról, hogy milyenek a királyi lakomák. No, nem azok, amelyeket megmutattok a népnek, hogy lássák, milyen családszerető, kifogástalan erkölcsű emberek a vezetők. A titkos tivornyákon buja zenére táncolnak a rabnők. Elég magatokhoz inteni őket. Az állandó szeretődöt pedig ugye a titkos palotádba viszed? Ne tagadd. A királynak is van ilyen titkos palotája. Ott vigasztalódik a különféle hölgyekkel. Öt még meg is értem, hiszen nehéz lehet elviselni a kövér, házsártos királynét. De én hűséget fogadtam a vőlegényemnek, és azt meg is tartom.

– Ó, az nem lehet – mondta a férfi idegesen. Nem halhatok meg anélkül, hogy... – Rajmund elhallgatott és olyan mereven nézte a lányt, mint a vadász a vadat, mielőtt célba veszi.

Olívia törte meg a csendet: – Akkor te leszel a csodálatos mandarin. Ismered te is biztosan a történetet. Addig nem halt meg, amíg övé nem lett a lány.

– Igen, én leszek a csodálatos mandarin – felelte Rajmund felizzott hangon.

Olívia csendben elgondolkodott: Mégsem volt jó ez a hasonlat. Azért jutott csak eszembe, mert ilyen szenvedéllyel akarhatta a mandarin is az utcalányt. A lányt nem érdekelte a gazdag kínai, sőt irtózott tőle. De te – emelte a szemét a férfira – te engem nagyon is érdekel, és nehezemre esik, hogy nemet mondjak.

Egy ideig gyengéden nézte a férfit, aztán megszólalt: – A mi történetünk persze egészen más. – Tekintetével végigsimította a férfi arcát, úgy mondta: – Majd elfelejtesz.

És... és... mennyi idő alatt lehet ezt elfelejteni? – kérdezte Rajmund kétségbeesetten s lehunyta a szemét. A szempillái úgy verdestek, mint sebesült madár szárnyai.

A lány ettől meghatódott. Már nemcsak a tekintetével, de a kezével is megsimogatta a férfi arcát. – Hamar, hamar, majd meglátod.

Rajmund vonásai egy pillanatra kisimultak, de aztán újra száz darabra törtek az idegességtől.

– De én azért szerethetlek, nem? – kérdezte.

– Az miért jó neked?

Nem tudom – válaszolta a férfi, majd egy pillanatnyi csönd után hozzátette: – Életerő.

Olívia erre úgy megsajnálta, hogy majdnem sírva fakadt. Szegénykém, gondolta, el kell menekülnöm előled. De hogyan?

Rövid habozás után megszólalt: – Elnézéset kérem, uram, de nekem most el kell mennem. Ments ki a király és a társaság előtt, kérlek.

– Hová mégy? – riadt meg a férfi. – Bárhová is, én elkísérlek.

– Most jut eszembe, hogy megígértem a királyi táncmesternek, hogy részt veszek a ma délutáni főpróbán. – Tudod – fűzte hozzá magyarázólag –, én fogom táncolni a szőlőtáncot Adorján király uralkodásának huszadik évfordulóján.

– Az valóban fontos dolog. Elviszlek a hintámmal.

– De uram, mit fog szólni a király és a társaság?

– Nem érdekelnek – vont a vállát Rajmund különben is, illik elkísérni a hölgyet.

Mindketten beültek a hintóba, ahol folytatódott a reménytelen ostrom és a reménytelen ellenkezés.

– Értsd meg végre – bizonygatta a lány –, hogy nekünk mindenképpen rossz. Ha jó, akkor is, ha rossz, akkor meg azért.

– Ezt nem értem meg. Sőt, ez a beszéd teljesen érthetetlen, mondhatnám: zagyva – válaszolta a férfi, s közben felindultan kapkodott a lány hajához, kezéhez, kebléhez, és végül megállapodott a combjánál.

– Kérlek hagyd ezt – tolta el Olívia a férfi kezét.

Rajmund fáradtan hátradőlt a hintóban. – A szád nemet mond, de minden pillantásod igent ígér.

Ó – gondolta Olívia – lehet, hogy így van, talán jobban kellene vigyáznom, hogy ne áruljam el magam. Jaj, de nehéz!

A főminiszter hatlovas hintája Illegi-Billegi királyi táncmester palotájához érkezett.

– Most mennem kell – szólt a lány erőtlen hangon.

– Egy hét múlva, délután két órakor várlak a miniszteri palotában.

Ez úgy hangzott, mint egy utasítás. Majd ellágyult a férfi hangja: – Várlak, királynőm, és öröm lesz nekem az is, ha láthatlak. Eljössz ugye?

– Igen, utam, ott leszek, de most engedj engem.

Rajmund lesegítette Olíviát, de érezte, hogy képtelen elszakadni tőle. A táncmester kapuja alatt forrón magához ölelte, és megcsókolta. Olívia azonban eltolta magától, mire a férfi, homlokát kezébe temetve, kétségbeesetten suttogetta:

– Ó, te ... nem ... nem teheted ...

– Hagyj engem! – kiáltotta a lány és már szaladt is fölfelé a széles márványlépcsőn.

A férfi utánanézett. Olívia még visszafordult, és megismételte: – Hagyj engem, hányszor mondjam!

Rajmund mosolyogva figyelte, hogy Olívia lába alig találja a lépcsőfokokat. Rajmund megvárta míg Olívia fölé az emeletre és bekopog a táncterembe, csak azután távozott.

Illegi-Billegi mester meglepődött.

– Holnapra vártalak, hiszen ma a tánckar próbál. De nagyon derék, hogy most is eljöttél!

A finom arcélú, rizsporos parókájú táncmester összezsápta a két kezét elragadtatásában:

– Bár mindenki olyan szorgalmas lenne, mint te, leánykám! No, állj be a kör közepére, hiszen már ma is megkezdhetjük az együttes munkát.

Olívia alig várta, hogy vége legyen a táncnak. Minduntalan elkalandoztak a gondolatai.

Amikor kilépett a kapun, lopva körülnézett. Önmagának sem merte bevallani, de titkon azt remélte, hogy a fekete hintó még mindig ott lesz. De az utca üres volt. Üres és sivár.

8.

Amikor Olívia hazaért, az előszobában a kis asztalkán megpillantotta Arnold kesztyűjét. Úristen! – gondolta. – Arnold itt van, és én mivel fogom magyarázni zaklatottságomat? Egyébként tudja jól, hogy hol és kivel voltam ma délután.

Aztán belépett a nappaliba. Cilike nagymama vidáman eléje sietett: – Mesélj, kincsem, milyen volta vadászat?

– Nagyon kellemesen éreztem magam, de igen elfáradtam, így ha nem veszitek rossznéven, ma este korán lefekszem.

– Arnold nem volt itt? – kérdezte később.

– Nem – felelte Henrietta csodálkozva –, hiszen csak holnapra várjuk.

Ezek szerint a kesztyűjét tegnap felejtette itt, vagy éppen tegnapelőtt. De jó, hogy ma nem kell neki magyarázkodnom! – gondolta megkönnyebbülve. Gyorsan a szobájába ment, becsukta maga után az ajtót, és zokogva az ágyára borult. Micsoda vadászat volt! – töprengett keserűen –, én voltam a vad. Meghajsolt vagyok és kimerült. Sikerült megszabadulnom az üldözőimtől, de nem lett könnyebb a lelkem. Túl gyötrelmes volt a futásom. Megmenekültem a veszélytől, de megsebesültem. Mert nagyon fáj az, hogy őt szenvedni láttam. Hiszen titkon reméltem, hogy nem felejtett el, hogy gondol rám. De az a láng, ami a szemében égett, minden képzeletet felülmúlt. Milyen jó lett volna megsimogatni őt! A fejét a szívemre vonni. Milyen jó lett volna csillapítani a nyugtalanságát... Nem, nem kell – gondolta eltökélten, majd sírásra hajló szájjal maga elé suttogta: Viszony, titkos viszony, mennyire taszít ez a szó! Bujkálások és hazudozások. Különösen egy ilyen emberrel. Hiszen minden találkozás hadművelettel érne fel! És Arnold? Nem, nem az ígéretem miatt akarok hűséges lenni hozzá. Már én őt szeretem a legjobban a világon. Hiszen az évek során a társammá vált. Ő pedig úgy szeret engem, hogyha elhagynám, nem jutna többé lélegzethez. De mit is gondolok! Erről szó sincs. Arnold már a legjobb barátom lett. Minden bajomban hozzá fordulhattam. Most pedig nem mondhatom el neki a bánatomat. De nemcsak neki, hanem senki másnak. Pedig olyan jó lenne, ha valaki most megvigasztalna! Ha valaki most megértene engem! Olyan egyedül vagyok. A nappaliban ott van az egész családom. Szeretnek. De ha tudnák, hogy most mi bánt engem, akkor elfordulnának tőlem. Talán le is néznének. Meg is vetnének.

Újból rátört a zokogás. Majd lecsillapodva eltökélte magában, hogy egy hét múlva nem megy el a miniszteri palotába.

9.

Ahogy teltek a napok, Olívia elhatározása egyre erősebb lett. De még a találkozó napján sem tudta, hogyan értesítse Rajmundot, mert mégsem akarta hiába vártni. A véletlen sietett a segítségére. Délelőtt a piactéren megpillantotta Zubajdát, az arab rabszolgalányt, aki a miniszteri palotában szolgált.

– Zubajda – szólította meg – beszélsz ma a főminiszter úrral?

– Ó, hogyne, kisasszony, hiszen éppen neki, és a többi miniszternek viszem ezeket a szép narancsokat.

– Kedves Zubajda – folytatta Olívia –, kérlek, mondd meg a főminiszter úrnak, hogy neim áll módomban felkeresni őt.

– Feltétlenül megmondom – felelte Zubajda, ám magában így gondolkodott:

Nagyon különösnek tartom, hogy a főminiszter magához hívatta ezt a lányt. Azelőtt sosem láttam a palotában. És milyen izgatott ez a szép szőke tündér! Irul-pirul, sápadozik, a hangja is remeg. Milyen igazságtalanság, hogy én nem vagyok olyan szép, mint ő. Ám az eszem a helyén van. Ahogy mondtam, átadom az üzenetet, csak valamivel később.

A főminiszter napja örömteli, izgatott várakozással telt. Fél kettőkor már semmire sem tudott figyelni. Be is zárkózott a szobájába és leste a percek múlását. Elérkezett a várva várt időpont, de az ajtó nem nyílt. Eltelt öt perc, aztán tíz is. A férfi nyugtalanul az ablakhoz lépett. Figyelte a kertet és a kaput. Nem bírta tovább. Kilépett a szobából és a folyosón sétált föl s alá. Zubajda egy sötét sarokba kuporodva, kárörömmel figyelte: Jól sejtettem, nagyon vártad, hogy eljöjjön az a leány. De ha nekem nincsen szerelmem, ne legyen akkor neked sem.

Zubajda káröröme fokozódott, amikor látta, hogy a főminiszter átvág a kerten és a kapunál az alabárdosokat kérdezteti. De akkor érzett csak igazán elégtételt, amikor a férfi meggyötört arccal visszatért. No, eltelt egy óra. Lassan megszánlak – gondolta Zubajda. – De még hadd gyönyörködjek a kínlódásodban!

Rajmund visszatért a szobába és a kezébe temette az arcát. Percekig így ült mozdulatlanul. Nem vette észre, hogy halkan nyílik az ajtó. A következő pillanatban arra riadt, hogy valaki a lábához borul.

– Bocsáss meg nekem, hitvány szolgálóleánynodnak, uram.

– Te vagy az Zubajda? – kérdezte tompa, fénytelen hangon a férfi. – Mit akarsz itt?

– Bocsáss meg, nagyuram, de rövid eszemből kiszaladt, hogy ma délelőtt a piactéren találkoztam Olívia kisasszonnyal, aki azt üzenté, hogy nem tud jönni ma délután a palotába.

– Valóban? – kérdezte Rajmund kimérten. – Miért? Kellett volna jönnie? Nem emlékszem ... Semmi baj, Zubajda, de máskor ne feledd átadni az üzenetet.

Zubajda alázatos meghajlással kihátrált a teremből és álnok lelke repesett az örömtől.

10.

Olívia úgy gondolta, helyesen cselekedett, hogy nem ment el a találkozóra. Erősen elhatározta, véget vet a dolognak, és nem is gondol többé a férfirra. Rövid idő alatt azonban be kellett látnia, hogy nyugtalansága ahelyett, hogy elmúlt volna, inkább fokozódott. Ugyanúgy, ahogyan eddig, minden reggel könnyes szemmel ébredt. A napjai különös révületben teltek, mintha egy másik világban élt volna, és nem a Földön. Sokszor úgy elábrándozott, hogy észre sem vette, amikor szóltak hozzá. Egyre magányosabbnak érezte magát. Néha elgondolkodott azon, hogy milyen jó lenne egy igaz barátnak kiönteni a szívét. De kinek mondhatná el a titkát? Arnoldnak biztosan nem, pedig eddig minden bajában hozzá fordult. Számba vette az ismerőseit és arra a következtetésre jutott, hogy nincs senki, akiben megbízhatna. Ettől mélységesen elszomorodott. Mi segítene rajtam? – töprengett levertem – Talán valami varázslat. Ó, hogy előbb nem jutott eszembe! – gondolta felélénkültén. Elmegyek Eufrozinához, a varázslónőhöz, tanácsot kérni. Ő biztosan tud segíteni. A királynő udvarhölgyei is mind hozzá járnak lelki nyavalyáikat gyógyíttatni. Ő most a legdivatosabb varázslónő az egész országban.

Olívia elhatározását tett követte: nyomban útnak indult. Hamarosan megérkezett a varázslónő hivalkodóan díszes palotájához. De bizony elvesztette a bátorságát, amikor

látta, hogy a palota kapujának két oldalát egy-egy hatalmas sárkány őrzi, amelyek, meglátván őt közeledni, szörnyű torkukból csak úgy fújták felé a lángot. Miközben kétségbeesetten álldogált a kapu előtt, kinyílt az emeleti ablak, kihajolt rajta egy égővörös hajú asszony és azt kiáltotta:

– Ne félj semmit a házőrző sárkányaimtól, csak mondd el nekik a varázsigét s rögtön megszeliődnek:

„Mivel Eufrozina nem fúria,
házában rád talál az eufória.”

Alighogy Olívia elrebegette a Varázsigét, a sárkányok annyira megszeliődtek, hogy egyikük még a lány kezét is megnyalta túláradó szeretetében. A kapu kitárult és szemben, a széles márványlépcső tetején, villámló fényektől övezve megjelent Eufrozina, a híres varázslónő.

– Ugye, te Bertold főnemes úr legidősebb lánya vagy és Olíviának hívnak?

– Igen, de te ezt honnan tudod, csudálatos varázslónő?

– Én mindent tudok – mosolygott rejtelmesen Eufrozina – és most kövess.

Egy fényűzően berendezett szobába érkeztek, ahol Olívia újra megrémült, mert hatalmas akváriumokban óriáskígyókat pillantott meg.

Eufrozina felnevetett: – Ugyan már, ne félj semmitől! A sárkányaimtól is hogy megijedtél, pedig elpuhult vén dögök már, hiába zabálják egész nap a parazsat. Úgy gondolom, hogy híremhez méltó, félelmetes környezetben kell élnem, bár ez néha olyan fárasztó. De nézd csak, van kedvesebb állatom is! Cicuskám, cic-cic, hol csavarogsz? No, gyere ide a helyedre!

Fekete macska ugrott Eufrozina vállára.

– Nos, hallgatlak, Olívia. Nyilván okod volt rá, hogy eljöttél.

Olívia eddig csendben üldögélve a földet nézte. Most a varázslónőre emelte a tekintetét, aki szemben ült vele. Milyen boszorkányosan szép ez az érett asszony a fehér ezüstös ruhájában, ahogy a vállán aláomlik a vörös hajzuhatag. A szeme zöld, akárcsak a vállán doromboló fekete macskáé. Két smaragdszín szempár nézett várakozásteljesen a lányra.

– Nos, ki vele bátran! – mondta Eufrozina, és a macska mintha úrnőjét utánozná, biztatásul nyávogott egyet.

– Nem is tudom, hogyan fogjak hozzá, kedves varázslónő ... Talán ismered a vőlegényemet, Arnoldot.

– Arnold herceget? – kiáltott fel Eufrozina. – Hogyne ismerném a király hős bajnokát! Sok udvarhölgy irigyli téled, hiszen Arnold délceg, bátor, erős, azonkívül jószívű és értelmes férfiú. Milyen boldog is lehetsz, hogy téged szeret!

– Igen – mondta Olívia szórakozottan. – Én is ismerem a párom értékeit, de most nem róla lenne szó ...

– Egy másik férfiről? – csillant fel Eufrozina szeme. Olívia bólintott.

– Jaj, de izgalmas! No, mondd, imádom a titkos viszonyokat.

– Engem eddig csak Arnold érdekelt. A lényemből fakadt a hűségem. Azt hiszem, ennek most már vége. Bár úgy érzem, most is őt szeretem a legjobban a világon.

– De megtetszett egy másik. Igaz? – vágott közbe Eufrozina

– Igen, így van, pedig öt évig nem is néztem másra. És ez nem is esett nehezemre.

– No, most másra néztél. És azonkívül mi történt?

- Nem történt semmi – tiltakozott Olívia.
- Nem? – Eufrozina csalódott arcot vágott. – És mért nem?
- Mert... mert megijedtem attól, hogy olyan jólesett...
- Hát akkor mi esett olyan jól, az Isten áldjon meg?
- Az a csók – suttogta alig hallhatóan Olívia – és aztán el is szaladtam.

Eufrozina erre olyan mérgesen csapott az asztalra, hogy a fekete macska rémülten leugrott a válláról, pedig igencsak hozzá szokhatott úrnője féktelen természetéhez.

– Miért, te örült? – kiabálta felindultan. – Régen túl lennél az égészen. Talán már el is felejtetted volna. Egy kevés megbánással és lelkifurdalással vetetted volna újra magad Arnold karjaiba.

- De hát, én pontosan őmiatta nem akartam – szabadkozott Olívia.

– Pedig ennek most lett volna itt az ideje. Szegény Arnold, így sokkal jobban meg fogja szenvedni a dolgot. Esküszöm, úgy viselkedsz, mint egy tizenöt éves szűzlány! Elszalad, mert nagyon jólesik neki a csókolózás ... hahaha ...

Eufrozina már a térdét csapkodta csúfondáros jókedvében.

– Tudd meg – folytatta –, hogy a te korodban ez teljesen természetes dolog. Az volt a természetellenes, ahogyan eddig viselkedtél. Láttalak én már az udvari bálokon téged Arnold herceggel. Soha rá se néztél másra, pedig kigyóit tekintettel bámult téged a sok udvari léhűtő. Nem így kell bánni a férfiakkal, édes lányom! Vannak dolgok, amelyeket meg kell tenni, de ugyanakkor el kell titkolni.

– De én nem akarok hazudni annak az embernek, akit a legjobban szeretek a világon.

– Pedig muszáj, méghozzá azért, hogy ő megmaradjon neked. No, mondd el a történetet elejétől végéig – biztatta megenyhülten Eufrozina. – Most nem szólok közbe.

És csodák csodája: meg is tartotta az ígéretét. Csendben hallgatta Olíviát, aki mindent elmesélt neki, csak a férfi nevét hallgatta el. Csupán annyit mondott nagysokára, hogy az illető miniszter. (Az országban tizenkét miniszter volt, a tizenharmadik volt a főminiszter.)

– Mondd meg a nevét, Olívia, hiszen én nem árulak el. Tőlem félsz, te buta? Gondolkozz csak: ha kifecsegném a rámbízott titkokat, nem lehetnék varázslónő.

- Nem ... azt nem ... mert megfogadtam, hogy soha senkinek ...

– Nem csupán kíváncsiságból kérdezem – vágott közbe Eufrozina. – Ha tudom, hogy kicsoda ő, jobban tudok segíteni. Várj, hozok neked egy bűvös italt a boszorkánykonyhából. Éppen tegnap kísérleteztem ki. Az biztosan megoldja a nyelved.

Még órákig beszélgettek, és jócskán fogyott a finom, hódító varázsitalból, amikor Eufrozina újra kérte Olíviát, hogy mondja meg a férfi nevét. Olívia sírva fakadt, majd nagynehezen, el-elcsukló hangon kinyögte: Rajmund főminiszter.

– No, ugye mondtam, hogy tudnom kell a nevét, mert most sokkal nehezebb a helyzet – sóhajtott Eufrozina, majd így folytatta: – Ismerek én mindenkit az udvarnál. Tudom az összes léhűtő szerelmét. Valamelyik azok közül könnyű ügy lett volna. De Rajmund főminiszter viselkedése arra enged következtetni, hogy teljesen elment az esze. Biztosan tudom, hogy eddig eszébe nem jutott volna kapualjakban csókolózni, mint akkor, amikor elkísért téged Illegi-Billegi mesterhez. Elgondolni is szörnyű, mi lett volna, ha ezt valaki meglátja. És az a kétségbeesett mozdulat, amikor a kezébe temette az arcát... Szegény Rajmund, azt hiszem nagyon beléd szeretett.

- Te mindenkit sajnálsz! Egyre csak azt mondogatod: szegény Arnold, szegény

Rajmund. ENGEM mért nem sajnálsz?

– Mert te nem vagy sajnálatra méltó. Ugyan mért csinálsz olyan nagy ügyet az egészből? Én a te helyedben élvezném a helyzetet. De ne zavarj engem, hadd gondolkozzam. Szóval semmiféle pletyka nem kering az országban a főminiszterről. Ami elgondolkodtató. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy húsz éve nem volt senkije a feleségén kívül. De ha volt is, azt olyan titokban és zökkenőmentesen tette, hogy sikerült megóvnia a feddhetetlenség látszatát. Annál aggasztóbb, hogy most felrúg minden óvatosságot. Elképesztő, amit művel. Szegény Rajmund! Igenis, szegény. Mennyire megaláztad őt, amikor otthagytad a lépcsőházban, és később, amikor hiába várattad. Ehhez a bánásmódhoz igazán nem lehetett hozzászokva.

– Megaláztam, azt mondod? – Olívia meglepődött. – De hiszen én csak meg voltam ijedve.

– Egyre-megy. Az eredmény ugyanaz. Ő ezt érezhette. Azóta pedig nem ad hírt magáról, mert tudomásul vette döntésedet, bár biztos vagyok abban, hogy szenved tőle. Tüskét szúrtál a szívébe, amelyet most ki kellene húznod.

– Igen, ezt kell tennem. Megkeresem őt, elmegyek a miniszteri palotába. Milyen jó tanácsot adott, Eufrozina. Köszönöm, köszönöm – mondta Olívia lelkendezve. – És most mennem kell. Isten áldjon, te csodálatos varázslónő!

Olívia, mint a szélvész szaladt le a lépcsőn. A kapunál nagy örömeiben megsimogatta az álmosan heverő sárkányokat és így szólt hozzájuk:

– Nagy igazság van, bizony, ebben a varázsigében:

„Mivel Eufrozina nem fúria,
házában rád talál az eufória.”

Majd kedvesen elköszönt tőlük: – Jó éjszakát szörnyecskéim, álmodjatok szépet.

11.

Olívia repeső szívvel feküdt le aznap este. Egyre csak azon gondolkodott, hogy hogyan fog bejutni a miniszteri palotába. Talán azt fogom mondani, hogy apámuram üzenetét hozom a főminiszter úrnak. Hiszen apám tekintélyes ember. Volt valamikor – gondolta aztán. Hiába, az alabárdosok csak akkor engedhetnek be bárkit, ha az felmutatja a király vagy a főminiszter pecsétes levelét. Akkor is odamegyek. Majd megsegít a szerencse. Érzem, hogy valaminek történnie kell – próbálta nyugtatni magát.

Egyre csak forgolódott az ágyában. Sehogy sem bírt aludni. Túl sok izgalom érte a nap folyamán a varázslónő házában. A bűvös ital, amellyel Eufrozina megkínálta, még éreztette a hatását. Jaj, mi lesz holnap? – kúszott a szívére a félelem. És ha nem tudok beszélni vele? Akkor tovább tart ez az állapot, amelyet oly nehéz elviselni. És ha haragszik rám, amiért becsaptam? Ha rám se néz, ha visszautasító lesz és közönyös? Bár az lenne! – gondolta csaknem örömmel. Hiszen akkor könnyebben el tudnám felejteni. Bárcsak bántana engem! Hiszen akkor egykettőre kigyógyulnék még belőle. Attól félek, hogy ez a láz így, magányos fájdalomban múlik el egyszer. De mikor, jaj, mikor? Elviselhetetlen, hogy nem láthatom őt. Semmi más nem gyötörhet úgy, mint a hiánya. Ha találkozom vele, azt fogom tőle kérdezni, hogy reggel, mikor felébred, szokott-e gondolni rám. Ez a legeslegfontosabb. Milyen butaság – gondolta keserűen –, nemrég még olyan boldognak éreztem magam. Minden olyan egyszerűnek látszott, most pedig kusza és zavaros. Ó, kedvesem, annyira vágyom utánad! Csak egyszer

érezhetnék, csak egyszer ölelj meg engem! – suttogta fennhangon és kitört belőle a zokogás, amely órák múltán sem sokat csillapodott.

Reggel fáradtan és kimerültén ébredt. Amikor belenézett a tükörbe, megrémült önmagától. Az arca olyan élettelen volt, akár a viasz. A tekintete tompa, fakófényű, a szemhéjai pedig vörösek és duzzadtak voltak a sírástól. Mit tegyek? – töprengett elkeseredve. Így senkii emberfia előtt nem mutakozhatom.

Hirtelen jókedvre derült. Könnyű az élet, ha az ember lányának tündér a nagymamája! Cilike már biztosan visszatért a rétről, ahol kora hajnalban gyógyító gyöngyharmatot gyűjtött. Ezzel a harmattal csak megmosakszom, és olyan szép leszek, mint annak előtte. Itt kell lennie a varázslatos víznek ebben az aranytálkában. Hopp, itt is van! Olívia megmosta az arcát és nyomban visszatért arra az élet színe. Megmosta fájó szemeit és azok olyan kéken ragyogtak újra, mint a tenger az aranyló napsütésben. Gondosan felöltözött, és mielőtt elindult volna, még megperdült a tükör előtt. Örült, mert szépnek találta magát.

12.

Amikor a miniszteri palota elé érkezett, elbizonytalanodott. Föl s alá járkált az őrt álló alabárdosok előtt, és éppen arra gondolt, hogy szóba elegyedik velük, eléri, hogy bebocsássák őt, amikor a távolban feltűnt egy fekete hintó, amelyet hat fekete ló repített sűrű porfelleget kavarva. A hintó egykettőre a palota elé érkezett és kiszállt belőle a főminiszter az egyik alminiszter kíséretében. Olívia szótlánul nézte a férfit.

Rajmund elmosolyodott és így szólt: – Szép jó napot, kedves leánykám. Bizonyára atyád, a nemes Bertold lovag üzenetét hozod nekem. Nagyon derék. És, mondd csak, hogy van a vőlegényed, Arnold herceg? És Cecília nagyasszony, a jóságos Cilike nagymama? Megbocsáss, miniszter uram – fordult a kíséretében levő férfihoz –, de most beszédem van a kisasszonnyal.

Miközben végighaladtak a palota folyosóján, Zubajda, az arab rabszolgalány rosszindulatúan figyelte őket. Látom én rajtad, hogy varázslat történt veled, főminiszter úr – tűnődött magában. –Úgy megfiatalodtál, hogy talán a hajadban több lett mostanában a sötét hajsza, mint a fehér. Azon sem csodálkoznék, ha máról holnapra újra hollófeketévé válnának a fürtjeid. Ám jöhet még örömdre bű, ha én úgy akarom!

A főminiszteri teremben alig csukódott be mögöttük az ajtó, Rajmund heves szemrehányásokkal illette a lányt.

– Hogy tehetted ezt? Mért nem jöttél el akkor, amikor megbeszéltük?

– De hiszen üzentem Zubajdával – védekezett Olívia.

– Valóban, ez félig-meddig tisztességes volt. Zubajda azonban néhány óra múltán adta csak át az üzeneted.

– Ó, a kígyó! – kiáltott fel Olívia.

– Tán ezt magadra mondtad – szólt élesen Rajmund.

Olívia a földre sütötte szép szemét. – Ne bánts, hiszen most itt vagyok.

– Igen, most itt vagy – mondta meleg hangon a férfi. – Éreztem én, hogy valaminek történnie kell.

Egy percig ellágyult tekintettel, némán nézték egymást. Olívia nagyot nyelt: most... megkérdezem tőle ...

– Uram, úgy irigyellek téged az életerődért. Azt mondják, téged a hajnal már talpon talál. Utasításokat adsz, parancsokat osztogatsz, szolgál hada lesi a kívánságaidat...

Olívia mindezt a földre nézve, monoton egyhangúsággal mondta el. De hirtelen a férfit emelte ragyogó tekintetét és megkérdezte tőle: – Mondd, amikor reggel felébredsz, nem szoktál gondolni rám?

Ez a legeslegfontosabb kérdés – tette hozzá magában.

Rajmund annyira meglepődött, hogy egy ideig szóhoz sem tudott jutni, majd tűnődve a lányra nézett.

– De igen, mindennap. El is akartam menni minden reggel hozzád, de azt igazán nem tudhatom, hogy Arnold herceg mikor van veled.

Válaszolhatott volna szebben is – gondolta Olívia. Ámbár meglehetősen buta volt a kérdésem. Persze, hogy nem mondja azt, hogy nem gondol rám, hiszen látja rajtam, hogy mit kívánok hallani.

Kopogás riasztotta fel gondolataiból. Egy szolga leveleket hozott. Egy másik pedig meghajolt és megkérdezte, hogy hol rendezzék a díszvacsorát a görög herceg tiszteletére. A harmadik –bejelentette, hogy a perzsa követ már egy órája várakozik, beszélni kíván a főminiszter úrral.

– Igen? – Akkor várjon még egy félórát – mondta Rajmund.

Miközben mindez zajlott, Olívia zavartan gyűrögette a tarsolyát. Végül felállt, mint aki távozni készül.

Rajmund nyugtalanul a lányra nézett, tekintete elsötétült.

– Fontos –beszédem van a kisasszonnyal és ti megzavartok ebben. Tűnjetek el a szemem elől! – kiáltott a lábatlankodókra.

Amikor ketten maradtak, Olívia így szólt: – Ó, uram, én nem akarlak zavarni téged fontos teendőid közepette. És hidd el, egészen véletlenül álltam a palotád előtt. Csak éppen erre jártam. Azért örülök, hogy láttalak ...

– Csak nem akarsz elmenni? – kérdezte Rajmund. – Hiszen nem tudhatod azt, hogy micsoda öröm nekem az is, ha csak láthatlak téged. Amíg ez a siserehad jártatta a száját, én titkon csak téged néztelek és féltem, hogy szétfoszlasz, mint egy tünemény. Mondd, mikor láthatlak ismét?

– Nem tudom, uram – válaszolta Olívia. – Holnap két hétre külhonba utazom Arnolddal, a rokonait meglátogatni. Talán azután valamikor ...

– Ne, hiszen az rengeteg idő – tiltakozott Rajmund.

– Ma nincs semmi dolgom – mondta Olívia.

– De hiszen ez nagyszerű! – kiáltott lelkesen a férfi. – Hiszen nekem sincs semmi dolgom, mert te vagy a legfontosabb. Igaz* hogy itt van előttem a napirendem, szinte percre pontosan, de mindent elhalasztók holnapra, vagy holnaputánra, pokolba vele.

Rajmund összegyűrte a papírlapot és nevetve elhajította.

– Az is igaz, hogy öt perc múlva megjelenik itt az összes miniszter, mert már összehívtam azt az átkozott tanácsot, de hamar kidobom őket. Szerelmem, itt ez a pecsétetes papír, mutasd meg a kocsisomnak, és ő elvisz téged Csang anyó Rózsálugas nevű teázójába. Ott várj rám. És most menj. De mégsem, mert előbb muszáj téged megölelni. És egyúttal meg kell csókolnom a szádat is. Így – most mehatsz.

13.

Olívia úgy tett, ahogy Rajmund meghagyta neki. A teázó kertjében apró rózsálugasok voltak, amelyek jól elrejtették a párocskákat a kíváncsi tekintetek elől,

bár itt senkit sem érdekelt, hogy ki kivel van a másik rózsalugasban. Akik teljesebb rejtőzködést kívántak, azok behúzhatták a bokrokra erősített függönyt is.

A teázó tulajdonosa egy özvegy kínai asszony, Csang anyó volt, aki teázója révén busás haszonra tett szert az évek során. Nemcsak kínai teát szolgáltak fel a vendégeknek, hanem például ófrancia vörösbort és egyéb különleges italokat. Nem voltak külön szobák, ahová a vendégek elvonulhattak volna. Sőt a rózsalugasokban is illett határt szabni a közeledésnek. A függönyök – amelyeket egy játszi szellő is szétlebbenthetett – inkább csak felszabadítólag hatottak a vendégek hangulatára.

Csang anyó udvariasan fogadta a belépő Ólmát és egy lugasba vezette. Hamarosan hozott neki egy csésze kínai teát, majd szertartásosan meghajolt.

– Örömmre szolgál, kisasszony, hogy megtisztelt a jelenlétével. Addig is érezze jól magát, míg megérkezik az úr, akire várakozik kegyed.

A Minisztertanács ülése nem sokáig tarthatott, mert Rajmund jó negyedóra múlva feltűnt a teázó ajtajában. Olívia felállt, integetett neki.

A férfi a sietségtől elfúló hangon hadarta: – A miniszterek nagyon csodálkoztak, hogy olyan gyorsan kidobtam őket. Azt füllentettem nekik, hogy megbeszélésem van a francia herceg követével, aki most érkezett országunkba és együtt kíván velem ebédelni. Ó, ha tudnák, hogy milyen gyönyörű az a francia követ! – kacagott fel Rajmund.

Csang anyó jelent meg előttük. Mély meghajlással üdvözölte a főminisztert, aki teát és különféle kínai ételeket hozatott vele. Térült-fordult, majd tapintatosan behúzta a kis rejtekhely függönyét.

– No, végre ketten vagyunk – szólta Rajmund, és eszeveszetten csókolni kezdte a lány száját, hogy az alig kapott levegőt, de ezt egy cseppet sem bánta. Majd a tarkóját simogatta, amitől Olívia megborzongott és sóhajtva lehunyta a szemét. Aztán kezei elkalandoztak – most először – titkosabb területekre is.

– Milyen ügyesen, és okosan öltöztél fel ma – mondta fojtott nevetéssel.

Olívia kibontakozott a férfi karjából.

– Nem értem, talán nem tetszik a ruhám?

– A lehető legszebb ruha, ami csak létezhet. És tudod-e miért? Azért, mert ezt a kék selyemblúzocskát olyan egyszerű kigombolni. Ezt rögtön muszáj is megtennem. Ne, ne vedd el a kezem. Jól tudtad te, hogy hogyan kell felöltözni, amikor találkozára indulsz.

Milyen szemtelen, és milyen kedves – gondolta Olívia, miközben szégyenlősen szabadkozott:

– De én igazán nem azért...

– No, jól van, de ne gombold be a blúzodat, hagyd csak itt a kezem és beszéljessünk. Arnolddal voltál-e már ebben a teázóban?

– Nem, nem voltam, úgyhogy nyugodt lehetsz uram, ő nem fog idetévedni.

Olíviának rosszul esett, hogy Rajmund Arnoldról beszélt. A főminiszter önmaga előtt sem vallotta be, hogy féltékeny Olívia vőlegényére. Hihetetlen volt számára, hogy a király hős bajnokának menyasszonyát a karjában tarthatja. Azonkívül bántani is akarta a lányt, mert még neheztelt rá a lelke mélyén, és ezért még jó ideig Arnoldról fecsegett. Olívia egyre nagyobb zavarban érezte magát, mert kellemetlenül érintette Rajmund tapintatlansága.

– Hiába várattál engem akkor – mondta szemrehányóan a férfi. Tudod, hogy milyen borzasztó volt?

– De most itt vagyok – mondta a lány halkan.

– Igen, most itt vagy – nézett rá a férfi ámuló szemekkel. – Ahogy beszélsz, ahogy ölelsz, ahogy simogatsz, úgy érzem, az évtizedek lehullanak rólam. Ugye, azzal a gondolattal feküdtél, és azzal ébredtél, hogy felkeresel engem?

– Igen. Örülsz neki, hogy találkozni akartam veled?

– Nagyon – válaszolta a férfi és már a szeme is káprázott. – Nem lehet ez valóság semmiképpen.

Olívia megsimogatta Rajmund arcát, és magához húzta a fejét, ám a férfi hirtelen az arca elé emelte a kezét riadtan.

– Ne ... ne ... – suttogta.

Ez a különös mozdulat hűen tükrözte Rajmund lelkiállapotát. Szinte megijedt attól az odaadástól, amely elárasztotta.

– Amikor legközelebb találkozunk... az enyém leszel? – kérdezte.

– Igen, igen ... – suttogta Olívia tágra nyílt tekintettel.

Rajmund ettől kissé elszédült.

Amikor magához tért, megszólalt: – Ó, de soká láthatlak még! Elmegyünk majd a titkos palotámba, amely a városon kívül van az erdő közepén. Ám ne itt találkozzunk, hanem Ahmed, a török vendéglőjében. Nem a hintámmal fogok odamenni, hanem gyalog, hogy ne keltsek feltűnést. A fogadás jó barátom. Amikor távozunk tőle, szívesen kölcsönadja a saját hintáját. Figyelj rám, királynőm. Egyedül kell jönnöd. Elmagyarázom neked az utat.

Amíg Rajmund beszélt, Olívia egyre csak a férfi száját nézte, és igen keveset fogott fel abból, amit mondott. Majd amikor Rajmund befejezte, megcsókolta ezt a kíváncsú száját, és így szólt:

– Most szépen hazasétálok egyedül. Te pedig siess vissza a Minisztertanácsba.

– Ó, csak három hét múlva láthatlak ismét, de hosszú idő! – sóhajtott fel a férfi.

– De aztán találkozunk – mosolygott a lány, majd felállt és elhagyta a teázót.

14.

Amikor Olívia Arnolddal együtt visszaérkezett külföldről, már folyt a lázas készülődés az országban III. Adorján király uralkodásának huszadik évfordulója megünneplésére. E jeles napon a főváros apraja-nagyja a királyi palota előtti hatalmas térre tódult. Először a katonai díszszemlét tekinthették meg, majd egymást követték a különféle színpompás rendezvények. A Nemzeti Dalárda himnuszokat zengett a király bölcsességéről és jóságáról. Aztán az udvari színészek jeleneteket adtak elő az ország hősi múltjának történetéből.

Maga Adorján a díszes emelvény közepén elhelyezett trónusáról figyelte az eseményeket. Körülötte félkörben a miniszterei foglaltak helyet, élükön Rajmund főminiszterrel és a feleségével. Néhány főnemesi család is helyet kapott a dísztribünön. Így ott volt Olívia apja, Bertold lovag is Hermina asszonnyal. Cecília nagymama ugyan semmiképpen nem akart fölmenni az emelvényre, de Rajmund főminiszter kifejezett óhajára kénytelen volt megmásítani az elhatározását. Arnold, a király hős bajnoka délceg tartással Cilike mellett ült. Szívderítő látványt nyújtott, ahogy a napfény megcsillant vörössesszőke haján. Az udvarhölgyek összesúgtak: Mégiscsak felháborító, hogy Arnold herceg rá se néz soha más nőre! Csak azt az álmatag, sápadt, nyeszlett

Olíviát imádja!

A színészek előadása után Illegi-Billegi, az udvari táncmester lejtett a király színe elé.

– Felséges uram – hajolt meg szertartásosan engedd meg, hogy a Hivatalos Királyi Tánckar azt az ünnepi táncot mutassa be tiszteletedre, amelyet szerény személyem tanított be e bájos leánykáknak.

A király kegyesen bólintott, s erre a táncmester hármat tapsolt. E jelre a térre szaladt húsz mezítlábás fiatal leány. A táncosnők különböző színű, lenge szövésű, görög tunikába voltak öltözve. Mindegyikük egy-egy selyemzászlót tartott a kezében. Az udvari zenészek áradóan dallamos és emelkedett hangulatú melódiába fogtak. A kör közepén Olívia táncolt világoskék, görögös ruhában. Kissé meg volt szeppenve, mert ilyen nagylétszámú és tekintélyes közönség előtt eddig még nem szerepelt. Ám nyomban megszűnt az elfogódottsága, amikor a tekintete Arnold szeretetteljes és biztató tekintetével találkozott. Úgy érezte, szárnyakat kapott. Meztelen lábai oly könnyedén érintették a földet, hogy Rajmund főminiszter egészen beleszédült a nézésébe. A férfi nagyot sóhajtott: Te görög istennő, te, de szívesen megcsókolnám a lábujjaidat!

Olívia, aki egyébként csendes, visszahúzódó természetű volt, amikor táncolt, felélénkült, és lelke mélyén lappangó szenvedélyével elkápráztatta az embereket. Most azonban hirtelen megtorpant, mert magán érezte Rajmund sötéten izzó tekintetét. Jaj, mi lesz velem? – ijedt meg. Még elvétem a lépést. Nem szabad most ránézniem, mert megzavar a pillantása. Éles ellentét volt Arnold szelíd és biztató mosolya és Rajmund izgatott arckifejezése között.

Olívia hamarosan visszanyerte biztonságát, sőt diadalától megittasulva azt gondolta: No, főminiszter úr, ha eddig csak tetszettem neked, most látom rajtad, hogy százszor jobban tetszem. És most csak neked fogok táncolni, drágám, azért, hogy szeressél.

Amikor a lányok befejezték a táncukat, a király elragadtatása nem ismert határt.

– Illegi-Billegi mester, ügyesek a tanítványaid – kiáltott fel lelkesen. – Különösen a szólótáncosnő! Látni kívánjuk, és köszönetünket kifejezni.

Olívia a király elé lépett és mélyen meghajolt. Közben elejtette a jobbjaiban tartott selyemzászlót. Láta, hogy valaki felveszi a földről és a kezébe adja udvariasan. Ugyanakkor érezte, hogy ez a kéz megsimogatta az ő kezét és ezek az ujjak ráfonódnak az ő ujjaira. Örült – gondolta a lány. – Itt az ország színe-java előtt! S ráadásul mellette ül a felesége!

Ám Olívia mély és hosszabb ideig tartó meghajlását a tisztelet jeleként fogta föl mindenki. Abból, hogy Rajmund fölvette a selyemzászlót, nem olvastak ki mást, csupán udvariasságot. Olíviának erővel kellett kiszabadítania a kezét a rákulcsolódó ujjak öleléséből. Amikor végre a királyra nézett, III. Adorján így szólt:

– Fogadd köszönetünk kifejezéseként ezt a gyűrűt, és kívánjuk, hogy sokáig gyönyörködtesd művészeteddel az emberek szívét.

– Örömömre szolgál, hogy felséged tetszését elnyerhettem.

Cilike nagymama nem bírta tovább magában tartani a lelkesedését. Hangosan Herminához fordult: – Ugye mondtam, hogy lesz valami ebből a gyerekből! Te nem hittél nekem, lányom. S íme itt van. Az én unokám. Büszke vagyok rá.

– De anyukám! – szólt méltatlankodva az asszony. – Csendesebben. Nem illendő ...

– Hagyja csak, Hermina asszony. Hiszen igaza van Cilikének, már ami az elragadtatását illeti – szólt mosolyogva a főminiszter. – Jólesik látnom ezt az őszinte örömet.

– Ó, milyen kedves ember, ugye, Arnold? – kérdezte Cilike.

– Nagyon megtisztelő, hogy az én mátkám művészete lenyűgözte a főminiszter urat is – felelte Arnold kimérten.

Rajmund szája ettől a választól megrándult, és magában hozzátette: lenyűgözött bizony, de az egész lényével.

15.

Végre elérkezett a várva várt találkozó napja. Késő délután Olívia gondosan készülődött. A legszebb selyemruháját vette fel. Almodozó tekintettel nézegette magát a tükörben, hosszú aranyhaját fésülve. Félek kicsit – gondolta magában –, tudom, hogy nem cselekszem helyesen, de már elhatároztam magam.

Ahmed, a török fogadója a városon kívül egy hegyoldalban volt. Olívia megpróbálta felidézni, hogy hogyan is magyarázta az oda vezető utat Rajmund, de cserben hagyta az emlékezete. Egyre csak a férfi száját látta maga előtt, ahogy beszélt, beszélt, de csak az Isten tudja, mit – gondolta mosolyogva. Annyi jutott csupán eszébe, hogy a fogadót, egy hegyoldalban kell keresnie. Ám ez édeskevés volt. Miközben egyre elveszettebbnek érezte magát és próbált rátalálni a helyes irányra, egy ismerős hang köszönt rá. Apja régi barátja, az udvari főkamrás állt előtte és megkérdezte tőle, hová igyekszik. Olívia zavartan válaszolt:

– A barátnőmmel van találkozóm a közelben, főkamrás úr.

– Igen? – húzta fel a szemöldökét a főkamrás, majd leplezetlen csodálattal megkérdezte: – És mondd csak, miért vagy ma ilyen szép?

Ámultan megérintette a lányt, mert úgy érezte, meg kell győződnie arról, hogy nem egy tüneményről beszélget.

– Köszönöm, nagyon kedves, főkamrás úr, de most megbocsát, sietnem kell.

A főkamrás bókja nem üres fecsegés volt. Mert Olívia ugyan mindent elkövetett, hogy csinosnak látszék, mégsem e női praktikák tették igazán széppé, hanem az a belső ragyogás, amely szinte fényglóriát vont alakja köré. Talán meg kellett volna kérdezni a főkamrástól, hogy hol van Ahmed fogadója – tűnődött magában. Ugyan, hiszen most már biztos, hogy hamarosan meg fogom találni, különben is valószínű, hogy elmondta volna apámnak – fűzte tovább gondolatait.

Már jócskán elmúlt a találkozó ideje és ő egyre csüggedtebbé vált. Szép szemébe könnyek szöktek. Annyira elszomorodott, hogy végül vádolni kezdte önmagát. Mért keresek én itt egy török fogadót? Mi dolgom van ezzel a férfival? Ó, ha Arnold tudná! Úgy erőt vett rajta a lelkiismeret-furdalás, hogy egyfolytában sírt már. Éppen letörölte a könnyeit, amikor szembetalálkozott Rajmunddal.

– Hol voltál ilyen soká? – kérdezte a férfi. – Már nem bírtam a várakozást odabent, azért jöttem ki a kapu elé.

– Eltévedtem – rebegette alig hallhatóan Olívia.

Rajmund figyelmesen megnézte és észrevette az arcán a könnyek nyomát. Ez a tény hízelgett a hiúságának, olyannyira, hogy gyötörni kezdte a lányt.

– És mért vagy ilyen sápadt? – kérdezte fölényes hangon. – Talán megviselt a hosszúra nyúlt rokonlátogatás a vőlegényeddel? Mennyire fáradtnak látszol!

Rajmund nem azért viselkedett ilyen otrombán, mert örömét lelte Olívia kínlásában, hanem mert ő is gyöttrődött, amíg várakozott és már-már azt hitte, hogy a lány becsapta őt. Amikor beléptek a terembe, Olívia egy falitükörben megnézte

magát. Igaza van Rajmundnak – gondolta kesernyés mosollyal. Lehervadt az arcomról minden élet, minden szín. A szememből is elszöktek a fények. Pedig csak egy röpke órája, hogy találkoztam a főkamarással. No, most nem lenne úgy elragadtatva tőlem!

Ahmed, a tulajdonos, elébük sietett.

– Örömömre szolgál, nagyuram, hogy oly hosszú idő után újra megtisztelsz a jelenléteddel.

– Hozzád mindig szívesen jövök, Ahmed barátom – válaszolta Rajmund. – Kérlek, mutasd meg a kisasszonynak a fogadót.

– Parancsodra, uram – és Ahmed körbevezette őket a pompázatos, török módon berendezett termen. Különös keleti zene szólt és sötét hajfonatú, sötét bőrű, igéző pillantású hölgyek szórakoztatták táncukkal a vendégeket.

– E fényűző fogadót, rajtam kívül kizárólag külföldi nagyurak látogatják – mondta Rajmund Olíviának.

– Így van, uram – helyeselt Ahmed. – A török nagyvezír jóvoltából, aki jóbarátod, itt mindig biztonságban érezhetőd magad.

Ezután Ahmed megmutatta a színpompás, virágoktól illatozó kertet, melynek közepén szökőkút ékeskedett.

– Gyönyörű – mondta Olívia, és nem csupán udvariasságból.

– Örvendek, hogy a fogadóm elnyerte a kisasszony tetszését – hajolt meg Ahmed. – De hűvösre fordult az idő. Talán menjünk be a házba.

Amikor letelepedtek az asztalhoz, Rajmund a fogadóshoz fordult: – Kedves barátom, hozzád nekünk valami erős italt, hiszen látod, hogy milyen gyengécske és sápadt a kisasszony. Talán az némi életet lehel belé. Azonkívül magadnak is hozzád, tisztelt vendéglátóm, a török nedüből.

Lassanként feloldódott a feszültség köztük és kellemesen cztársalogtak mindenféle csip-csup udvari ügyekről. Olíviának feltűnt, hogy a férfi komolyabb mint máskor, sőt néha kifejezetten szomorúnak látszik. Méginkább meglepte, hogy Rajmund el-el-tűnődött és természetével ellentétben nem tréfálkozott, nem beszélt sokat, hanem néha még hallgatagnak is tetszett. Egy ilyen hosszabb hallgatás után szomorú tekintettel Olíviára nézett.

– Amióta az ünnepségen táncolni láttalak, veled fekszem és veled ébredek. Szeretlek téged – ezt már magamnak is be kellett vallanom. Negyvenöt éves vagyok és szerelmes – mondta fáradt mosollyal.

Olívia különös bódulattal hallgatta ezeket a szavakat. Megfogta Rajmund összekulcsolt kezeit és az ujjait simogatta, közben szelíden a szemébe nézett, és végtelenül lágy hangon suttozta: – Drága, ó, drága ...

Rajmund ezután még sokáig arról beszélt, hogy mennyire szerelmes. Olívia úgy érezte, hogy túlságosan el van szédülve attól, amit eddig hallott és így a vallomás további része nem is jutott el a tudatáig. Újra és újra a férfi ujjait simogatta és érezte, hogy túlcsordul a szíve a meghatottságtól.

Ám arra felfigyelt, hogy az idő múlásával Rajmund egyre szomorúbbá vált. A viselkedéséből megérezte, hogy a férfi nem akarja most őt igazán, ezért megszánta vergődését és így szólt hozzá: – Én nem akarok veled ...

És elhallgatott.

– Nem? – kérdezte Rajmund. – Mit nem?

– Én nem akarok veled ... – kezdte megint Olívia, de nem tudta folytatni.

– Lenni – egészítette ki Rajmund. – Nem akarsz velem lenni. – És ahogy ezt

kimondta, láthatóan megkönnyebbült.

Ahmed jelent meg előttük és különleges keleti édességeket tett az asztalra.

– Mondd csak, Ahmed barátom – fordult Rajmund a törökhöz –, milyen szobáitok vannak?

– Eddig minden vendégünk meg volt elégedve.

– Igen? Akkor majd egyszer én is idejövök valakivel.

– Uram, azt hiszem, most itt a legjobb alkalom – nézett Ahmed elismerően Olíviára.

– Most nem ... ez nem, nem olyan ügy – mondta zavartan a férfi.

– Uram, ez esetben rendelkezésedre áll a fogatom és a kocsisom elvisz téged és a hölgyet oda, ahová kívánod.

Olívia már nem is csodálkozott azon, hogy Rajmund azt mondta a kocsisnak, hajtson Bertold lovag palotája elé. Tehát hazavisz – gondolta szó sincs semmiféle titkos palotáról.

Rajmund a hintóban leverten, gondolataiba burkolózva hallgatott. Amikor lesegítette Olíviát a hintóból, egy percig némán álltak egymással szemben, majd elindultak a kapu felé. Hirtelen hangos társaság kiáltozása verte föl az éjszaka csendjét. A szomszéd palota kapujából négy ittas férfi lépett ki. Olívia észrevette, hogy az egyik közülük Tódor, a király udvari bolondja.

Ő is felismerte a lányt, és csúfondárosan feléje kiáltott: – Jó estét, kedvesem! Aztán kellemesen töltsd az éjszakát az új lovagoddal !

– Ó, az álnok! – rémült meg Olívia. – Biztosan el fog árulni Arnoldnak. Bár, azt hiszem, téged nem ismert fel.

Olívia igyekezett eltakarni Rajmundot a bolond szeme elől és szinte betuszkolta a kapun. Nem állt szándékában a férfit meghívni a palotába, de szinte öntudatlanul mentek fel egymás mellett a lépcsőn.

Rajmund egyszerre megtorpant. – Hol vannak a szüleid és a palota népe?

– Bálba mentek mind – felelte Olívia. – Csak néhány szolga és Cecília nagymama maradt itthon a húgocskámmal. Ők is bizonyára alszanak már a palota jobb szárnyában.

– És Arnold? Vajon ő most mit csinál?

– Ma este a barátaival találkozott.

– Ez nem éppen megnyugtató a számomra – gondolta szorongva Rajmund.

17.

Amikor Olívia lakosztályába érkeztek, a lány meggyújtotta a gyertyákat és így szólt: – Aggódom amiatt, hogy ez a gonosz udvari bolond fecsegni fog Arnoldnak. Tudom, gyűlöl engem.

– Nem hiszem, nagyon is tetszel neki. Sőt, talán szerelmes beléd. Ugye, nem hagynak békén a férfiak? – évődött Rajmund.

– Ugyan már! – nevetett Olívia. – Ki nem állhatom ezt a világcsúfja, sötétlelkű Tódort. Csak azért szóltam néha hozzá egy-két barátságos szót, mert sajnáltam, hiszen mindenki kerüli. Ezután én sem állok szóba ezzel a gazemberrel.

Ha tudnád, hogy mennyire helyes ez a szó, hogy gazember, hiszen az ő kezéből csavartad ki a kést, melyet most is őrzök – gondolta a lány, majd egy kis

szekrénykéhez lépett és annak titkos reteszéből elővette a kést, amelyen ott volt, ráfonódva, Rajmund ajándéka: a királyi címerrel díszített aranylánc.

– Nézd csak, uram! – tartotta a gyertyafénybe Olívia a tárgyakat –, hogy összefonódtak! Próbáltam kioldozni a láncot, de nem tudtam.

– Ne oldozd ki – mondta Rajmund meleg hangon, és megsimogatta a lány kezét. Olívia visszatette a tárgyakat a titkos fiókba, és felegyenesedett. Rajmund a karját nyújtotta Olívia felé: – Gyere, gyere – suttogta, átölelte a derekát, majd eszeveszett mohósággal csókolni kezdte a száját. Olívia kibontakozott az ölelésből, és halk nevetését elfojtva, tettetett szemrehányással megszólalt:

– Várj még, ne ilyen türelmetlenül...

Ám szavait meghazudtolva kézen fogta a férfit, és a nyitott hálószoobaajtó felé vezette. Az ágy előtt megálltak és hosszan megcsókolták egymást. Most Rajmund bontakozott ki az ölelésből és ugyanúgy, ahogy az előbb Olívia, most ő fogta kézen a lányt és visszavezette oda, ahol azelőtt voltak.

A terem közepén megálltak, és Rajmund, Olívia fogva tartott kezét a szívére vonva, így szólt: – Érzed-e hogy lüktet?

Majd lejjebb csúsztotta a lány kezét duzzadt férfiasságára, megismételte a kérdést: – Érzed-e hogy lüktet?

– Édesem, ha én most a tiéd leszek, soha többé nem tudok elmenni tőled – suttogta gyengéden. Aztán messzire eltartotta magától a lányt és leírhatatlan elragadtatással, rajongva nézett rá.

– Jaj, mi történik most velem! – sóhajtott fájdalmasan és leült a pamlagra.

Olívia a férfi mellé telepedett és szelíden megsimogatta. Rajmund úgy bújt hozzá, mint egy védelmet, menedéket kereső kisgyerek. Fejét a lány vállára hajtotta.

– Ne hagyj el, ne hagyj el! – kérlelte riadt, panaszos hangon.

– Nincs semmi baj – nyugtatta Olívia lágyan és tovább simogatta a férfi fejét. Majd megmozdult, mert fel akart állni.

– Ne hagyj el! – kapott kétségbeesve utána Rajmund.

– Kedvesem, jövök rögtön, csak iszom egy pohár vizet.

– Jó, menj! – egyezett bele a férfi.

Olívia kis idő múlva visszatért és levetve ezüstcsatos cipőjét, lábát maga alá húzva helyezkedett el a pamlagon. Rajmund megsimogatta a lány mellét és a blúzából kiszabadítva csókolni kezdte. De ettől is megijedt és hamarosan visszarendezte a zilált ruhadarabot. Majd kissé feljebb húzta Olívia szoknyáját és egy könnyű csókot lehelt a térdére. Arckifejezése szórakozott lett és elgondolkodó. Úzótt tekintettel a távolba révedt és közben simogatta a lány lábujjait. Hirtelen felállt, most ő ivott egy pohár vizet. Amikor visszatért, egy ideig fel s alá járkált, majd megállt a pamlagon ülő Olívia előtt, megfogta a kezét, újból duzzadó férfitestére tette és ha lehet, még kétségbeesettebben ismételte meg:

– Édesem, ha én most a tiéd leszek, soha többé nem tudok elmenni tőled.

Egy pillanatig ebben a helyzetben, kezét Olívia kezén nyugtatta, majd felsegítette a lányt a pamlagról és olyan sebesen igyekezett vele a hálósobába, hogy Olívia csak azt vette észre, hogy az ágyon fekszik és a férfi mohón fölé hajol, a száját csókolja, jobb kezével felhúzza a szoknyáját és már a keze is hozzáér az ő meztelen öléhez. Ám a következő pillanatban Rajmund, mint aki megégette magát, gyorsan elkapta a kezét. Lesimította Olívia szoknyáját, majd talpra állította őt, mint egy babát.

Hamarosan újra a másik szobában találták magukat. Olívia leült a pamlagra, ám

Rajmund nem ült mellé, hanem egy széken foglalt helyet. A gyertyafény megvilágította szenvedő arcát. A homlokán egy verítékcsepp gyöngyszeme csillogott. Kimerültén hátrahajtotta a fejét és megszólalt:

– Félek, nagyon félek mindentől és mindenkitől. De főleg téled és a legjobban önmagamtól. Már nekem nincs is gondolatom, mert az is csak te vagy. Valójában nem is élek, mert az életem is te lettél. Már minden este veled fekszem és minden reggel veled ébredek. Mi lesz ebből? – kérdezte végül megtörtén.

Olívia felállt, a férfi széke elé kuporodott és gyengéden megkérdezte: – Drágám, hát nem akarod, hogy a szeretőd legyek?

Rajmund szemében egy pillanatra lágyultak az aranylángok, de hirtelen el is lobbantak. Tekintete fáradt lett és szomorú, karja lehanyatlott és alig hallhatóan mondta: – Nem.

Olívia visszaült a pamlagra.

Rajmund nehéz lélegzettel folytatta tovább: – Nem... és azért nem akarom, mert te sokkal több vagy ennél. Nem tudom elképzelni, hogy időnként titokban találkozzunk Ahmed fogadójában, vagy a titkos palotámban. Olyan magasságokban lebegsz előttem, hogy nem tudnám elviselni ezt a hozzád méltatlan helyzetet. Most értem meg igazán azt, amit mondtál, hogy nekünk mindenképpen rossz, akkor is ha megvalósul ez a szerelem, és akkor is, ha nem. El tudom hinni, hogy Arnold meg tudna halni érted, hiszen én is így vagyok ezzel. Ó, nem is tudod, hogy mennyire lehet szeretni téged! Ó, mért kellett neked ezt csinálnod velem? És mért teszel állandóan olyan dolgokat, amiktől én még szerelmesebb leszek?

– Én ezt igazán nem akartam – szabadkozott Olívia és közelebb húzódott a férfi székéhez.

– Tudom – mondta Rajmund mosolyogva de nézel a szemeddel.

Olívia erre lesütötte a szemét.

– Hát akkor mit csináljak? – kérdezte és egészen közel ült a férfihoz.

– Nem tudom hogyan kellett volna! Ha te akkor a hajón velem maradsz éjszakára, lehet, hogy nem lettem volna beléd szerelmes.

– De én ezt igazán nem akartam – szabadkozott ismét Ólma.

– Tudom – mosolygott újra a férfi.

– Drágám – folytatta mióta táncolni láttalak az ünnepségen, nem szűnik meg a lelkiismeret-furdalásom. Nem tehetem veled, én szomorú szemű szerelmem. Téged meg kell vigasztalni, meg kell simogatni ...

Végtelen szomorúsággal Olíviára nézett.

– Te nem is vagy nő – mondta.

– Hát mi vagyok? – kérdezte a lány nevetve.

Rajmund érezte, hogy félreérthetően fejezte ki magát és magyarázatul hozzáfűzte: – Nem tudom... de nem úgy gondolok rád, mint egy nőre. Hiszen nők persze voltak – legyintett de szerelmes több, mint húsz éve voltam utoljára.

– Hát, akkor el kell búcsúznunk? – kérdezte a lány.

– Nem, ezt ne mondjuk – tiltakozott Rajmund de most úgy érzem, hogyha veled maradok, soha többé nem tudok elmenni téled. Reggel aztán jöhetne az egész csapat. Apád, anyád, testvéreid, nagymamád és Arnold is. Vajon mit szólnának, ha itt találnának engem? – kérdezte mosolyogva, majd elkomolyodott: – Azt hiszem ezt kellene tennünk.

– De nem, én ezt nem akarom – ijedt meg Olívia mert elképzelte a „csapatot”.

– Értsd meg, nem lehetne másként, te túl sokat jelentesz nekem. Sajnos így van. Ámde te mégse sajnálj engem, kedvesem – mondta felforrósodott hangon –, mert sokszor nagyon is boldog vagyok. Ilyenkor úgy érzem, hogy nem is a földön járok, hanem repkedek. Össze is súgtak a hátam mögött a Minisztertanácsban. Hallom, hogy lépten-nyomon ezt pusmogják: urunk szerelmes ... Lehet, hogy csak tréfából mondják, de én magamban helyeslek nekik.

Egyik pillanatról a másikra újra mélységesen elszomorodott és maga elé nézve suttogta: – Tönkre fog engem tenni ez a szerelem.

Majd hirtelen felállt és így szólt: – Most pedig mennem kell.

– Miért sietsz ennyire? – kérdezte Olívia. – Ha a szüleim hazaérnek, nem jönnek be a lakosztályomba.

– Érzem, hogy muszáj elindulnom, mert ha maradok, utána a tengerbe vetem magam.

Olívia is felállt, az ajtóhoz kísérté a férfit és újra megkérdezte: – Hát akkor el kell búcsúznunk?

– Ne, ezt ne mondjuk! Majd meglátjuk, hogy mi lesz, de bárhogy is lesz – nézett rá Rajmund –, te már mindig bennem maradsz.

Olívia kitárta előtte az ajtót. Rajmund lefelé botorkált a sötét lépcsőházban s közben érthetetlen szavakat mormolt. Olívia kihajolt a korláton, hogy jobban hallja. Ilyesfélét hallott: mert most szétesik minden, amiért oly sokat fáradoztam. A rangom, a családom, az öreg király kegye ...

– Szegénykém, még elesik! – ijedt meg Olívia. – Milyen érzéketlen vagyok, hogy nem kísértem le. A bejárat kapu is biztosan zárva van, hiszen az őrség alszik már.

Gyorsan gyertyát gyújtott és leszaladt a lépcsőn. Amikor kinyitotta a kaput, a férfi visszafordult.

– Majd én kitalálom, hogy mi legyen. Keresni foglak.

Olívia visszatért a szobájába. A falon az öreg óra éppen éjjel kettőt ütött. Nyugtalanul járt föl s alá, az óra felerősödött ketyegését hallgatva. Talán megérezte, hogy milyen gyötrelmes és fontos szerepet fog játszani életében az idő. Kitárta az ablakot, mert friss levegőre vágyott. Ekkor még nem tudhatta, hogy ez még hány álmatlan éjszakán lesz így! Szomorú szívvel feküdt le aludni.

Hajnalban felébredt és az ágyából nézte, hogy a palotakert öreg fái smaragd fénnel ragyognak, ahogy a lombjukon átszűrődik az ébredező napsugár. A madarak is felébredtek. Csivitelésük betöltötte a levegőt.

Olívia ekkor egy hegedű halk hangját hallotta. Aztán még egy hegedű csatlakozott az előbbihez. Később, mintha már egy zenekar szólt volna, úgy sírtak a hajnali hegedűk.

Olívia szeme könnybe lábadt: Ne szeress engem kedvesem, felejts el! Gyógyulj most már, kedvesem! Én is ezt fogom tenni. Isten áldjon, Isten veled! Látlak, ahogy távolodsz a fényben.

A találkozás utáni hetekben Olívia zaklatott várakozásban élt. Néha eltűnődött azon, hogy mielőtt ismerte Rajmundot, vajon milyen gondolatai is lehettek? Mert most

rajta kívül nem volt más gondolata. Úgy érezte, többé nem ura a saját akaratának. Valami titokzatos, ismeretlen erő játékszerévé vált. Reménykedett, hogy Rajmund valamilyen módon hírt ad magáról. Ám, ahogy telt az idő, reménye kétségbeeséssé változott. Ó, hát vége kell, hogy legyen annak, ami el sem kezdődött? – sóhajtott fel magában. Úgy érezte, csak egy álombéli ország álombéli városában teljesedhetne ki ez a szerelem. Arnolddal szemben egyre növekedett a lelkifurdalása. Már nem bánt olyan gyengéd türelemmel a vőlegényével, mint azelőtt. Néha kifejezetten tehernek érezte a jelenlétét. Arnold észre is vette ezt rajta. Olívia szép vonásait néha már elhagyta a jóság és a szeretet. Úgy érezte, akkor tudja Arnoldot tovább szeretni, ha Rajmundot is szeretheti. Valahányszor elhitette magával, hogy ez lehetséges, megnyugodott. Ám a következő pillanatban e gondolatait már szégyenletesnek találta. Erre megparancsolta magának, hogy el kell felejtene Rajmundot. Ilyenkor azonban haragudott az egész világra, főleg Arnoldra.

Amikor arra gondolt, hogy Rajmund meg fogja keresni őt, akkor visszatért az arcára a szeretet, a derű és a béke. Egy ilyen alkalommal így szólt hozzá Arnold:

– Most újra olyan szelíd és nyugodt az arcod, mint régen.

Ha tudnád, hogy miért, akkor biztosan nem örülnél ennyire! – gondolta a lány, de nem szólt semmit. Így vergődött hát magányosan, ellentétes érzései hálójában. Már nem a reggelek fájtak, hanem az éjszakák. Mindig éjjel kettő óra körül ébredt fel. A bánat íze már nem volt édes, hanem keserű, égető szomjúsággá változott. A csókok emléke nem ringatta többé mosolyos álomba, hanem úgy áradt szét minden porcikájában, mintha pusztító méreg volna. A vágyakozás nem volt többé puha, melengető takaró. Úgy érezte, izzó parázson fekszik. Egy éjszaka, amikor szinte kidobta magából az ágy, Olívia a titkos szekrényéből elővette a Rajmundtól ajándékba kapott nyakláncot és a ráfonódott kést.

– Olyan ez, mint valami pogány rózsafüzér. Közben valami megnyugtató dologra gondolok. Arra, hogy türelmes leszek, arra hogy ő is akar engem.

Így vigasztalta magát és közben simogatta, csókolta féltett kincsét, majd a párnája alá rejtve erősen hitte, hogy az éjszaka hátralevő részében aludni fog. Ám csalatkoznia kellett, mert a nyugtalansága nőttön nőtt. Olyannyira, hogy órák múltán a drága emléket a kezébe szorítva és fejét zokogva a párnába temetve, kimerültén suttogta: Ne engedj el kedvesem! Fogd még a kezem! Segíts rajtam! A szívemet tépi a lángszárnyú madár!

Első útja minden reggel a gyógyító gyöngyharmattal teli aranytálkához vezetett, amelyben megmosta sírástól fájó szemeit. Cilike nagymamának ez fel is tűnt és egyszer megnézte az unokája arcát, mielőtt az megmosdott volna. Szegény gyerek! – gondolta részvétellel az asszony milyen meggyötört és viaszszínű az arca, a szemhéjai meg olyan duzzadtak, hogy látnivaló: egész éjjel sírt. No, majd megvigasztalom, mert a gyógyító gyöngyharmat csak szemfényvesztés, varázslat. A lelkét kell meggyógyítanom.

Olívia egyre kínzóbb nyugtalanságát úgy próbálta csillapítani, hogy éjszakánként üzötten bolyongott a palota termeiben. Egyszer az öreg falióra felerősödött ketyegését hallgatva egy hirtelen mozdulattal szélesre tárta az ablakot. Remélte, hogy az éjszakai friss levegő lehűti forró homlokát. Akkor is, azon az estén, miután ő elment, ugyanilyen hangos volt ez a kegyetlen falióra és én ugyanúgy kitártam az ablakot – tűnődött szomorúan. Aztán a pamlagra nézett: itt ültünk akkor, amikor ő hozzám bújt oltalmat keresve. Most is hallom a suttogását: ne hagyj el, ne hagyj el... és itt álltunk akkor, amikor megfogta a kezemet és a szívére, majd az ölére tette, miközben azt mondta: Ha én most veled maradok, soha többé nem tudok elmenni tőled. Ó, riadt madárka módjára vert a szíve – még most is érzem. Szabadulni vágyó verdeső madárka volt az öle. Jaj, most is érzem. Nem lehet ezt csinálni az ember lányával! Bezárt a vágy

börtönébe és elhagyott. Ő engem, nem én őt.

Ahogy így tépelődött, kinyílt az ebédlő ajtaja és gyertyával a kezében, aggódó arccal megjelent előtte a nagymamája.

– Miért nem alszol, kislányom? – kérdezte kedves hangján. – Láttam én már reggelenként, hogy valami bánt téged.

Olívia ráemelte szomorú tekintetét.

– Nem mondhatom meg neked, nagymama. Remélem hamar elmúlik.

– Tán Arnold bántott? De hiszen olyan jó fiú az.

– Nem, nem – rázta a fejét Olívia hevesen –, dehogy!

– Majd talán elmondod később, most mindenesetre visszakísérlek a hálósobádba.

Cilike leült Olívia ágya szélére és megsimogatta. – Szép, nyugodt éjszakát. Most ne beszélj! Aludj el kincsem.

Reggel is Cilike ébresztette kedvesen: – De szép az én unokám! Éppen mint régen. Még gyöngyiharmattal sem kell megmosni a szemeit, hiszen tisztán, fényesen ragyognak azok.

– Cilike – lágyult el Olívia hangja te vagy a legjobb a világon! Az is lehet, hogy te megértenél engem.

19.

Olívia ezután két éjszaka is nyugodtan tudott aludni, ám a harmadik éjjelen a szokásos időpontban újra felébredt. Arra gondolt, hogy Cilike nem fog rajta segíteni. Minden más bánatát elmondhatná neki, csak ezt nem. Ezért úgy határozott, hogy egyelőre nem szól nagyanyjának. Amikor nem bírta tovább a gyötrelmes lázat, felkelt ágyából és elkezdte űzött járkálásait a palota termeiben. Egyik éjszakai bolyongása közben egy zárt vasajtóhoz ért. Ez biztosan a tükörterem – gondolta. A nagyapja halála óta bezárták ezt az ajtót, ugyanis a nagyapa az utolsó éjszakáját itt töltötte, mielőtt öngyilkos lett. Senki sem tudja, hogy miért tette ezt. Vajon hol lehet ennek az ajtónak a kulcsa? – töprengett?

A vasajtó hirtelen kitérült és egy kísérteties hang így szólt: – Én vagyok a Tükrök Szelleme. Aki őszintén szembe akar nézni önmagával, annak megmutatom az élete rejtelseit. De sajnós kevesen mernek eljönni hozzám. Utoljára ötven évvel ezelőtt járt itt halandó ember.

Olívia belépett, és ámulatosan körülnézett. A falakat köröskörül tükrök borították, de még a padlót és a mennyezetet is. Ám ezek nem voltak mindenütt összefüggő tükörlapok, hanem néhol tört, háromszögletű prizmákból álltak. Mint az a tükörfal is, amely olyan sokféle színben játszott, villózott, hogy Olívia szeme káprázott belé.

– Ezek a vágy színei – mondta a hang. – A te telkedben lobognak. Most láthatod őket.

A teremben hirtelen földöntúli fény gyúlt. Olívia felkiáltott az elragadtatástól: – Ez én lennék? Még sosem láttam magam ilyen gyönyörűnek! Mi ragyogtatja be az alakom? Mi van a fejem körül?

– Erosz isten fonja a fejed köré ezt a glóriát és ő ragyogtatja be az alakod – válaszolta a szellem.

– Milyen szép az arcom! – lelkesedett Olívia. – Milyen selymes a hosszú, szőke hajam!

Diadalmas mosollyal szemlélte magát. Majd hirtelen mozdulattal ledobta magáról könnyű hálóingét.

– Sugárzik rólam a nőiesség – kiáltott fel csodálkozva. – Nem akarok lemondani erről az új ragyogásomról. Mert akkor lemondok arról, hogy nő vagyok. Mert akkor lemondok a mosolyomról. Mert akkor beleszomorodom a vágyakozásba. Akkor lemondok a tánc öröméről.

Ekkor Olívia egy hegedű távoli, halk hangját hallotta, majd utána közelebből egy másikét. Egyre több láthatatlan zenész játszott a vágyódás dalát. Ömlött, hömpölygött a tükörfalakból a hegedűszó, mintha egy hatalmas zenekar muzsikált volna. A dallam is olyan diadalmasan szárnyalt, hogy Olívia szívét a szépség és a szabadság mámora járta át.

Hirtelen megperdült a tükrök előtt és táncolni kezdett. Úgy forgott, repült, hogy lába alig érintette a földet. A tükrök százszorosán verték vissza karcsú, légies alakját.

– Nézz reám, te szellem! – kiáltotta a lány felhevülten és egy pillanatra sem hagyta abba a táncot. – Nézz reám és mond meg nekem! Te rendjénvalónak találod, hogy életem végéig csak egy férfinak adjak szerelmet? Csak azért, mert országunkban a bölcsek tanácsa így rendelkezett? Tán még el is ítélnének engem, ha megszegném a törvényt?

Hirtelen elhallgatott a zene. Olívia megtorpant, mert a tükörben szakállas, öreg, félelmetes arcok jelenték meg.

– Micsoda erkölcstelenség! – mennydörögte a legrútabb és legvénebb.

– Erkölcstelenség – visszhangozta a többi is, miközben karvalyszerű kezükkel fejcsóválva simogatták hosszú szakállukat.

Olívia ijedtében felsikoltott. Ám hamarosan visszanyerte a bátorságát, és elszántan szembenézett a bölcsek tanácsával.

– Szerintetek az az igaz út, hogy magamnak hazudjak? Hogy magamat csaljam? Aztán legyek büszke arra, hogy ellenálltam a kísértésnek?

– Ha országunkban mindenki így gondolkodna, akkor hová lenne a rend és a fegyelem?

– Vagyis hová lennének a látszataitok? vágott vissza Olívia élesen. – Az én lelkem tiszta. A vágyam emberi és szép.

– Tiszta a lelke? – kérdezték egymástól gúnyosan a vének. – Mit nem mond a hazug nőszemély! Ilyen fertelmes viszony! Undorító!

– Nem érdekeltek – kacagott Olívia úgy, hogy a tükrök beleremegtek. – Boldogan vállalom a hazudozást és a titkos találgákat, ha másként nem lehet, és ő még mindig akarja. Pedig mennyire elvettem mindezt. De itt már nincs helye a meggondolásnak. Mert elemészt a szörnyű láz-. Mert kínpadra feszít a gyötrelem. Mert a szívemet széttépi a lángszárnyú madár.

– Ezért az alantas érzékiségért majd el fogod nyerni méltó büntetésed – emelte föl karvalykezét a legrútabb vénség.

– Ne fenyegezz engem te, akit bölcsnek mond az ostoba világ! Mivégre éltél eddig oly sok évet? Mit tudsz te a szenvedélyről? A szenvedélyről, ami önmagába fordul, ha a kedves eltávozik. Mit tudsz te a hiány hatalmáról? A fájdalom tüzes késéről? Ó, tükrök szelleme! – jajdult fel Olívia. – Űzd el ezeket az érzéketlen szörnyeket!

– Legyen ahogy óhajtod, hiszen a harcod megvívta – mondta a szellem.

Olívia lehajtott fejjel kuporgott a sötétségbe boruló terem közepén, és halkan sírdogált. Amikor felemelte a fejét, a szembe levő tükörben Rajmund tekintetét látta

meg. Könnyein át elmosolyodott: – Mindent vállalok, kedvesem. Csak nézz rám a napsugaras szemeddel.

Majd kitört belőle a zokogás, és felkiáltott: – Nézz rám, mert különben besötétül a világ!

Miután alaposan kisírta magát, egy ideig még leverten üldögélt, aztán felrezzent, fázósan körülnézett és felvette könnyű kis hálóingét. A kimerültségtől támolyogva visszavánszorgott a szobájába és az álomtündérhez fohászkodott, hogy adjon neki végre nyugalmat, áldott békességet.

20.

Ám a nyugalom továbbra is elkerülte. Ahogy telt-múlt az idő, arra gondolt: ki kell találnia valamit, hogy találkozhasson Rajmuddal. Végül úgy határozott, hogy levelet ír. De kivel juttassa be a palotába? Zubajda nem megbízható, mert irigy és rosszindulatú. Mindenesetre megírta a levelet, amelyben találkozóra hívta a férfit.

Másnap kora reggel – mintha csak véletlenül járt volna arra – már a miniszteri palota előtt állt. Bárha éppen most érkezne ide ő, mint egyszer, akkor régen! – gondolta sóhajtva.

Az öreg levélhordó asszony éppen akkor tartott a kapu felé. Szerencsém van! – élénkült fel Olívia. Odaszaladt az öregasszonyhoz és megkérte, hogy vigye be a levelet a főminiszter úrnak. Az álnok Zubajda azonban a palota emeleti ablakából kárörvendve figyelt.

Ahogy az asszony belépett a kapun, Zubajda mézes-mázos mosollyal eléje sietett.

– Ó, szegény nénikém, mennyire fáradt lehetsz! Pihenj meg egy kissé. Majd én beviszem a levelet a főminiszter úrnak.

Ahogy egyedül maradt, gyorsan felbontotta a levelet és a találkozó időpontját egy nappal későbbre hamisította, majd a többi levéllel együtt átnyújtotta a főminiszternek. Olívia levele! – ujjongott fel magában Rajmund. De vajon mért azt a rossz hírű fogadót választotta találkahelyül? Bizonyára óvatosságból. Nem baj. Kis szerelmem, oda megyek, ahová mondod – gondolta ellágyulva. Aztán gyorsan ennyit írt egy papírra: ott leszek, drága szerelmem. Hívatta Zubajdát és megparancsolta neki, hogy másnap délelőtt vigye ezt a levelet Illegi-Billegi táncmester palotájába és adja át Olívia kisasszonynak, aki bizonyára ott próbál a Hivatalos Királyi Tánckarral együtt. Zubajda azonban előbb titokban elolvasta a levelet és megnyugodva látta, hogy Rajmund nem írt időpontot, mindössze csak annyit, hogy: „Ott leszek, drága szerelmem!” Persze, hogy ott leszel – nevetett magában gonoszul Zubajda –, csak nem akkor, amikor a lány várni fog téged.

Olívia boldogan készült a találkozóra. Gyerekes örömmel sorra próbálta a ruháit. Amikor a nyakába akasztotta a göngysorát, elmélázott. Most úgy ragyognak ezek az üveggyöngyök, mintha igaziak lennének. Pedig csak a húgocskámmal fűztük fel ezt a nyakláncot.

Az úton, miközben a külvárosi fogadó felé igyekezett, hallani vélte azt a csodálatos hegedűmuzsikát, amely már máskor is fölzengett a lelkében. A vágyódás dala diadalmasan kísérte őt és szinte felemelte szárnyaló hangjaival. A fogadóba érve kissé csalódottan látta, hogy Rajmund még nem érkezett meg. – Pedig de örültem volna, hogyha ő vár engem! – sóhajtotta. – De semmi baj! Valószínű, korán érkeztem ide, hiszen sebesen repített a hegedűszó, amely most is oly áradóan elborítja a lelkemet.

Jókedvűen várakozott. A megbeszélt idő. elmúltával azonban a szívébe lopakodott

a szorongás. Talán nem jön e1? – kérdezte önmagát kételkedve. Az nem lehet! – válaszolta rá hevesen. Azt írta nekem: ott leszek, drága szerelmem. Bizonyára csak feltartóztatják útjában és azért késik egy keveset. De ha már vártam rá hónapokig, akkor már nem számítanak a percek. Hiszen tudom, hogy bármelyik pillanatban beléphet – nyugtatgatta magát Olívia reménykedve, de riadt, kapkodó pillantással pislogott a bejárat felé.

Valahányszor nyílt az ajtó, erőt vett rajta az izgalom, és utána elbágyasztotta a csalódás. A dallam elhalt a lelkében. Egy félóra múlva már könnyek gyűltek a szemébe. Ugyan! Csak nem fogok sírni, itt ennyi ember szeme láttára – támadt fel hirtelen az önérzete. Jobb is így. Mert ha nem jön, az azt jelenti: legyen vége köztünk annak, ami cl sem kezdődött. így helyes. Látod, te ostoba – korholta magát – ő okosabb nálad, végy példát róla! Igen, de ezt csak akkor tudnám elfogadni, ha azt írta volna, hogy nem jön cl. Nem is haragudnék rá. „Ott leszek, drága szerelmem” – és nincs itt mégsem. Talán meggondolta magát. De ez kegyetlenség – jaj dúlt fel Olívia és a torkát már úgy szorongatta a sírás, hogy alig tudta visszatartani a könnyeit. Talán fontos államügyek akadályozták. Az sem lehetetlen, hogy magához hívatta a király. De ha így történt, akkor is hírt adhatott volna nekem!

Egy öreg cigányasszony, csendben pipázgatva, régóta átható tekintettel figyelte Olívia vívódását s végül megszólította: – Ne búslakodj, szép kisasszony! Ha akarod, én megjósolom a szerencsédet.

– Szerencse – mosolyodott el fáradtan a lány az bizony rámférne, néni.

– No, akkor mutasd a tenyeredet-mondta a cigányasszony. Olívia azonban elképzelte, hogy Rajmund, belépve a fogadóba, azt látja majd, hogy egy cigányasszonnyal jósoltat. Ez a kép Valahogy nem volt ínyére, maga séta tudta tarért, és visszahúzta a kezét.

– Hagyja csak, néne! – szólt ekkor egy rekedtes, borízú häng. – Hiszen látnivaló, hogy valakit vár a kislány. Már nem fog jönni a lovagod, szépségem. Én nem leszek jó helyette? – röhögött durván a hang nagy természetű, rezes orrú tulajdonosa.

Olívia riadtan összefogta magán útiköpenyét, és segélykérően körülnézett. A cigányasszony egykedvűen ismét pipára gyűjtött és így szólt: – Menj haza, lányom. Semmi keresnivalód itt. Ám tudd meg, hogy mégis szeret téged, akit ma hiába vártál.

Szeret engem, aki folyton-folyvást kétségekbe taszít? – gondolta elkeseredetten Olívia. – Én pedig gyűlölöm. Ó, mennyire gyűlölöm őt!

21.

Rajmund természetesen másnap ment el a fogadóba, hiszen az álnok Zubajda, Olívia levelében meghamisította a találkozó időpontját. A férfi szívét majd szétvetette a büszkeség és az öröm. Drága kis szerelmem – gondolta lelkesülten –, mennyire boldoggá tettél azzal, hogy találkozóra hívtál, mert így megtudtam, hogy nem felejtettél el. Nekem nem lett volna merszem ahhoz, hogy megkeresselek. Ó, én kedvesem, szeretlek és már szeretni is akarlak téged.

Rajmund kimondhatatlan izgalommal várakozott. Ahogy azonban teltek a percek, izgatottsága nyugtalansággá fokozódott. Rövid időn belül teljesen elvesztette a türelmét és minden tagja reszketett az idegességtől. Mért hívott engem ide, ha közben meggondolta magát, és mégsem jön? – kérdezte önmagát feldúltam Majd felpattant és kiszaladt a fogadó elé. Az utca néptelen volt, mert zuhogott az cső és az eget szürke felhők borították.

Beült a hintójába és így szólt a kocsishoz: – Hajts, amilyen gyorsan csak tudsz!

– De hová, uram?

– Nem tudom, nem tudom, nem értem, nem értem – mormolta maga elé Rajmund.

A kocsis felettébb elcsodálkozott és azt gondolta magában: Hát én tudjam? Ezt bizony én sem értem! Mindenesetre a parancs szerint cselekedett és kíméletlenül hajszolta a hat fekete telivér lovat, ha már ilyen furcsa szeszélye van az úrnak, hogy zuhogó esőben kíván száguldozni.

Rajmund hirtelen megállította a hintót, mert Csang anyó teázója elé érkeztek. Lehetséges, hogy Olívia elfelejtette, hogy mit írt a levélben és a külvárosi fogadó helyett itt várakozik rám – gondolta reménykedve. De a lányt itt sem találta. Erre eszébe villant még egy lehetőség, és utasította a kocsist, hogy hajtson Ahmed, a török fogadójához. Az ég már dörgött, villámlott, kitört a vihar. A lovak ijedtükben felágaskodtak. A kocsis félénken megkérdezte a gazdáját: – Nem akar inkább hazatérni, uram? Nem embernek való idő ez.

– Ne törődj semmivel, fiam – válaszolta a főminiszter – csak tégy úgy, ahogy mondtam.

Rajmund feldúltan végigrohant Ahmed fogadójának termein. Majd a tulajdonost faggatta, hogy nem járt-e nála a szép, szőke lány, akivel egyszer itt volt. Amikor Ahmed *nemmel* válaszolt, Rajmundnak hirtelen megszűnt az izgatottsága és kábító levertség lett úrrá rajta. Kimerült, lassú léptekkel ment vissza a hintához:

– Azt hiszem, itt az ideje a józan, okos gondolkodásnak.

– Ezt úgy értsem, uram – kérdezte a kocsis felderülve hogy hazamegy és nem óhajt kocsikázni ebben az átkozott időben?

Rajmund nem válaszolt, hanem lehajtott fejjel, szomorúan beült a hintóba.

– Már nem kell sietnem, uram? – próbálkozott a kocsis. – És ugye haza méltóztatik menni?

Rajmund fáradtan bólintott, mire a hintó kényelmes tempóban elindult. Az eső már csak egyhangúan szemerkélt és az ég olyan szürke és szomorú volt, akárcsak a hintóban ülő férfi arca.

22.

Olívia lelkében a gyűlölet mindössze egy-két napig tartott. Nem bánta, mert egészen elrémült az indulataitól: ezekben a napokban szeretett volna Rajmundnak fájdalmat okozni. Tehetetlen dühében szüntelen azt gondolta, hogyha majd találkozik a férfival, legalább egy hatalmas pofont ad azért neki. Ez a kép kéjes borzongással töltötte el és valamelyest megnyugtatta. De egy idő után sajnálni kezdte képzeletben megvert kedvesét és már látta magát, ahogy könnyesen, büntudattal csókolja a férfi arcán a pofonok helyét. Miután jól megvertem, össze-vissza csókolom a homlokát, a haját, hunyt szemeit és azt a hazudós száját is – gondolta mosolyogva. Ekkor adta át a helyét a gyűlölet újra a szerelemnek.

Egyik éjjel, miközben – immár szokása szerint – üzötten bolyongott a palota termeiben, egyszercsak szembe jött vele a nagymama.

– Régóta gondolkodom azon, hogy beszélünk kell egymással – szólt az öregasszony komolyan. – Valami bánt téged, ne is tagadd.

– Igen, nagymama – suttogta Olívia lehajtott fejjel.

– Hogyan segíthetnék neked, kislányom?

– Cilike, te olyan jó és megértő vagy, de azt hiszem, hogy még neked sem mondhatom meg a bánatom okát...

– Dehogynem, buta gyermek – mosolygott biztatóan Cecília –, sejtem én, hogy nem szenvedsz te mástól, mint a szerelemtől.

Olívia erre sírva a nagymama keblére borult. Cilike gyöngéden megsimogatta.

– No, ne sírj, nincs semmi baj, kincsem.

– De nem szabad őt szeretnem – mondta Olívia sírástól elcsukló hangon.

– Ugyan már, miért ne szabadna? – kérdezte Cilike lágyan.

– Mert... mert ő magas méltóságú, nagy hatalmú ember. Azonkívül húsz éve nős és gyermekei vannak. Én titokban is hajlandó lennék találkozni vele, de ő menekül előlem, pedig tudom, hogy szeret.

Cecília erre lefejtette magáról Olívia karját és a megdöbbenéstől nem találta a szavakat.

– De hiszen én azt hittem, hogy Arnold, hogy vele van baj ...

– Nem, nem, Cilike, dehogy. Én Arnoldot továbbra is szeretem, de már egy másik férfit is. Ezt furcsállod, ugye? Nekem is nehéz ezt elfogadtatni magammal.

Cecília tekintete megkeményedett, az arca szigorú kifejezést öltött. Száraz hangon így szólt: – Én Arnoldot a saját fiamként szeretem és nem tűröm, hogy megcsald ...

– De Cilike! – kiáltott fel Olívia elképedve.

– És nem is akarom hallgatni tovább ezt. Nem vagyok kíváncsi arra, hogy kicsoda az illető, aki nagyon helyesen teszi, hogy menekül előled. Te pedig szégyellhetnéd magad. Hát mi hiányzik neked? Nem tudod, hogy jó dolgodban mit csinálj!

Olívia riadtan hallgatta az előítéletek áradatát, és csodálkozva nézett a felháborodott arcú kis öregasszonyra. Ez lenne az ő nagymamája? A jóságos, áldozatkész, mindenki által rajongva szeretett Cilike? Hiszen biztosan ez is ő. Minden emberi lélek bonyolult, ellentmondással teli.

– Cilike, az ember nem előre megfontolt szándékkal szeret meg valakit, hanem véletlenül. Ez nem akarat és elhatározás kérdése. Ez a szenvedély engem a hatalmában tart.

– Az ember uralkodjon az ösztönein! – vágott vissza élesen Cecília.

– Mintha más nyelvet beszélnénk mindketten – sóhajtott fáradtan Olívia. – Arra kérlek, ha meg is veted, azért őrizd meg a titkomat. Ha te sem értesz, mit várhatok a többiektől, akik állítólag szeretnek engem? Mi marad nekem? Csak a magány.

23.

A nagymamával történt beszélgetés óta Olívián elhatalmasodott a búskomorság. Senki sincs aki meghallgatna engem, sehonnan sem remélhetek segítséget – gondolta keserűen. Egy éjjel felkelt az ágyából és úgy érezte, muszáj leírnia kízó gondolatait. Mi lesz velem? – csak ezt írta a papírra és utána hosszú ideig ült az asztalnál, maga elé meredve. Aztán kitört belőle a sírás és keze már sebesen rőta a sorokat: Mi lesz így velem, én kedvesem, ha nem itatsz meg engem csókod varázsitalával? Mi lesz így velem, én kedvesem, ha nem hajolsz a szívemre, ha nem húzod ki onnan a vágy fullánkját? Elepedek érted. Lázban emésztődöm. Vagy mondd a szemembe, hogy nem akarsz engem. Bárhogy, valamilyen módon segíts rajtam! Engedj el, kedvesem! Engedj

el engem! Mindig úgy érzem, 'hogy fogod a kezem! Gyógyíts ki magadból, szeretettel, gyűlölettel, közönnyel. Válaszd meg te az orvosságot!

De hiszen van segítség! – villant ekkor Olívia eszébe. – Elmegyek ismét Eufrozinához, a varázslónőhöz. Lehetséges, hogy ő tud nekem adni valamilyen varázsszert vagy bűvös italt, amitől elmúlik ez a láz. Mert érzem, hogy így, magányos fájdalomban nem múlik el.

Olívia másnap felkerekedett és elment a varázslónőhöz. Most nem ijedt meg az őrt álló sárkányoktól, bármily félelmetesen fújták felé a tüzet. Gyorsan elmondta nekik a varázsigét:

„Mivel Eufrozina nem fúria,
házában rád talál az eufória.”

Erre kitárult a kastély kapuja, és Olívia lélekszakadva fölszaladt a széles márványlépcsőn. Benyitott a varázslónő lakosztályába. Eufrozina éppen a „Boszorkánymesterség tudománya” című könyvet olvasta és enyhe bosszúsággal pillantott Olíviára.

De csakhamar elmosolyodott és megenyhülve így szólt: – Látom rajtad, hogy fontos dolgot akarsz mondani. Kíváncsi vagyok, mi történt, mióta utoljára láttalak.

– Nem történt semmi – válaszolta-Olívia kedvetlenül.

– Nocsak! – lepődött meg a varázslónő. – Pedig olyan izgatott vagy, hogy azt hittem, új dolgokat fogok tőled hallani.

– Nem jött el a találkozóra. Ó, mennyire gyűlöltem őt, Eufrozina, ha tudnád!

– Ne gyűlöld – mondta higgadtan a varázslónő. – Gondolj arra, hogyha nem sokat jelentenél neki, ugyan mért is vonna meg magától egy kellemes találkozót, és az azzal járói összes élvezetet?

– Már nem gyűlölöm, hanem épp úgy szeretem őt, mint azelőtt – tárta szét a karját tehetetlenül Olívia. – Éppen ezért valamit cselekednem kell – folytatta izgatottan –, mert telnek a hetek és a hónapok, és ahelyett, hogy elmúlna ez a láz, egyre inkább a hatalmába kerít. Adj tanácsot! Mit tegyek?

– Semmit – felelte Eufrozina gyorsan. – Ne keresd többé. Hagyd őt. Ne alázd meg magad. Kimerítettél már minden lehetőséget. Itt a határ. Tovább egy lépés se! – emelte fel a kezét tiltom.

– Ugyan! – legyintett Olívia... – Nem a szerelméért akarok esedezni, de értsd meg: tudnom kell, hogy mi van a fejében. Ha nem történik semmi, akkor minden marad a régiben és ez a könnyes, emésztő láz még egy év múlva is gyötörni fog engem.

– Legközelebb, ha úgy érzed, hogy meg kell keresned őt, gyere el gyorsan hozzám – szólt a varázslónő vigasztalásképpen.

Olívia erre mérgesen felcsattant: – De Eufrozina! Te nem tudod őt idevarázsolni nekem, amikor forró szívvel utána vágyakozom! Már megbocsáss, de te nem vagy jó helyette! Inkább adj valami bűvös szert, hogy elfelejthessem.

– Nem olyan egyszerű a dolog – rázta meg vörös hajzuhatagú, szép fejét a varázslónő. – Szerelmet előidézni elég a hit önmagunk bűvös erejében. Ebben segíték én a hozzám fordulóknak. Ám én senkit nem szabadíthatok meg a vágy börtönéből.

– Tehát azt állítod – kiáltott fel kétségbeesetten Olívia hogy nincs orvosságod az én bajomra!

– Ha lenne gyógyszer a szerelem ellen, mit gondolsz, a jó feleségek nem minden este azt kevernék csapodár férjeik italába? – kérdezte a varázslónő kissé fáradt, de

hamisítás mosollyal.

– De, biztosan így lenne – válaszolta Olívia és minden bánata ellenére elnevette magát.

Eufrozina is felkacagott, majd elkomolyodva megszólalt: – Az érzelmeink elől nem bújhatunk el. Meg kell élnünk azokat, mert az együtt jár az emberi létezéssel.

Olívia végtelen szomorúsággal pillantott rá.

– Most én nem hajlok e bölcsességekre, Eufrozina. Csak annyit értek, hogy nincs olyan varázsszered, amittől elfelejthetném őt. Akkor pedig segíts nekem, hogy láthassam és beszélhessek vele!

Eufrozina hevesen rázta a fejét.

– Megmondtam már, nem tűröm, hogy tovább alázd magad!

Olíviából ekkor kitört a sírás és panaszosan felkiáltott: – Hát nincs rá mód, hogy találkozhassek vele?

Eufrozina hirtelen megbánta iménti keménységét és gyengéden megsimogatta a lány fejét.

– Egy mód van arra, hogy megtudd, mi az erősebb a szívében: a félelem vagy a szerelem. Csakhogy nem emberi alakodban, mert el foglak Varázsolni téged. – Figyelj rám – folytatta halk, meleg hangon a varázslónő. – Egy hét múlva nagy lakomát rendez a király, amelyre csak a legbelső emberei hivatalosak. Te is ott leszel átváltozott formában. Most pedig menj, és majd idejében tudatlak arról, hogy mit kell cselekedned – mondta Eufrozina búcsúzóul.

24.

Egy hét múltán Olívia izgatottan, reszketve állt a királyi kastély kertjének vaskorlátjánál. Órák óta várakozott már a holdfényes estében. Előző éjszaka álmában megjelent Eufrozina, a varázslónő, és így szólt hozzá: – Ha leszáll az este, menj a király palotája elé, és amikor a távolból hegedűzenét hallasz, az azt jelenti, hogy érkezett a te időd, és én abban a pillanatban elvarázsollak téged. Akkor aztán beszélhetsz a kedveseddel. Ne félj, rád fog ismerni és megérti a szavadat.

Mialatt Olívia feszülten várta a hegedű hangját, a gyertyákkal fényesen kivilágított teremben vidáman vacsorázott az összes miniszter, valamint néhány főnemes és udvari méltóság. Könnyed társalgás közben vitatták meg az ország ügyeit, de egyéb dolgokról is csevegtek. Például jól elszórakoztak az udvari pletykákon és eldicsekedtek legújabb szerelmi kalandjaikkal. A szolgák különféle válogatott ételeket és italokat hordtak az asztalra. A főminiszter a király mellett ült és jóízűen fogyasztotta az ínycsiklogásokat.

A lakoma végeztével, amikor rázendítettek az udvari zenészek és igéző táncukat elkezdték a gyönyörű táncosnők, Rajmund szórakozott pillantása az asztalon levő gyümölcsöstálra esett. Lecsipentett egy ingerkedően kíváncsú szőlőszemet és úgy tetszett neki, hogy abból különös fény árad. A tenyerére vette hát és ámulatosan csodálta. Ekkor Olívia meghallotta a hegedű hangját és egy szempillantás alatt a szőlőszemben termett. A férfi mintegy varázsgömbben láthatta a lány arcát. Már nem is zöld gyümölcsöt tartott a kezében, hanem ritka ragyogású smaragd ékkövet. Kedvtelven nézegette hát a kincsét, addig-addig, amíg az végig nem gurult az ujjain, le a földre, az ajtó elé, és ott újra szőlőszemmé változott. Éppen akkor lépett be egy szolga, aki ezüst tálcán aszúborral telt kelyheket hozott, és véletlenül rátaposott a szőlőszemre. Rajmund bánatos tekintettel nézte, majd sóhajtván arra gondolt, hogy milyen furcsákat is tud az

ember képzelődni egy ilyen lakomán.

Közben Adorján király felállt, és a poharát kezében tartva szólt a vendégeihez:

– Kedves barátaim, amit eddig ittatok, hitvány löre ehhez az aszúborhoz képest. Nézzétek csak! – és kristálykelyhét a fény felé tartotta. – Micsoda színe van ennek a bornak! Mintha volna folyékony aranyból!

A főminiszter is a fény felé tartotta a poharát és benne Olívia arcát látta meg, már a hangját is hallotta:

– Szőlőszem voltam, mikor rám találtál. Zamatos, édes aszúborrá váltam. Én vagyok a te italod. Te is adj innom az ajkad borából. Elepedek a szomjúságtól, szerelmem.

Rajmund reszkető kézzel tette vissza a poharat az asztalra és kimerültén hátrahanyatlott a széken. A félelem, jéghideg markával, úgy összeszorította a szívét, hogy nem kapott levegőt. Hirtelen olyan gyöngeséget érzett, hogy egész testét elöntötte a veríték.

– Rosszul vagy tán, főminiszter úr? – kérdezte a király.

– Gyorsan! Tárjátok ki az ablakokat!

– Meg kell lazítani a köntösét is – mondta az udvarmester, aki aszúborral telt kehellyel közeledett a főminiszterhez. – Idd meg ezt a bort, uram, meglátod, jobban leszel tőle.

Rajmund arca erre hamuszürkévé vált és olyan kétségbeesetten kezdett hadonászni a karjával, hogy kiverte az udvarmester kezéből a poharat. A bor kiömlött, a kehely összetörött. A következő pillanatban Olívia újra a palota előtti vaskerítésnél álldogált és azzal vigasztalta magát, hogy van még egy lehetősége.

Rajmund időközben megnyugodott és arra gondolt, hogy bizonyára csak felzaklatott érzékei űzték vele ezt a kegyetlen tréfát. Figyelmét hamarosan egy udvari zenész kötötte le, aki a szökőkútnál ülve andalító dallamokat csalt elő a hárfájából. Mintha e futamok is vízcseppek lennének és peregnének a szökőkútból – gondolta fáradtan és lehunyta a szemét. Ahogyan elperegnék nélküled az én napjaim – hallott ekkor egy elhaló hangot.

Hol vagy? Mondd, most milyen alakban jöttél el hozzám, én kedvesem? – gondolta.

– Itt láthatsz a szökőkútban, nyíló vörös rózsaként – válaszolta a hang.

A férfi szeme erre megtelt könnyel. Adorján király észrevette ezt és jólesően azt gondolta, hogy a főminiszter mélyen érző ember, ha ennyire meg tudja hatni a muzsika.

– Nézz rám! – folytatta az elvarázsolt leány. – Nyíló rózsza vagyok. A testem a vágy virága. De ha nem sietsz hozzám, elhullanak bíborszín szirmaim. Ám, ha megölelnél, még föllobbanna bennem az élet.

A rózsza elhallgatott és a gyenge, bíborszín szirmok a szökőkútba hullottak.

– Ó, jaj, mi történik velem? Azt hiszem, hogy megbetegedtem és csak egy lázálom amit látok – gondolta kétségbeesve Rajmund. – De semmi baj, mindjárt véget vetek ennek!

Az egyik miniszter éppen egy vaskos történetet beszélt el, amelyen Rajmund harsány nevetésre fakadt, közben arra gondolt, hogy úgy látszik, mégsem lesz beteg.

– Még föllobogna bennem az élet – ismételte panaszosan a vörös rózsza és egyre hulltak, hulltak a szirmok a szökőkút vizébe. Ám Rajmund már nem hallotta meg a titkos hangokat, mert újra visszaérkezett a külső világba. Olívia pedig a palotakert vaskorlátjára dőlve keservesen sírt, a szívébe döfött Rajmund nevetése.

Reggel a szokásosnál is kimerültebben ébredt és bizony alaposan meg kellett mosnia az arcát és a szemeit a nagymama csodatevő gyöngyharmatában, hogy eltüntesse titkos gyötrelme árulkodó nyomait. Számára az álom lett a valóság és a valóság lett az álom. A nappalokat kábult, valószerűtlen homályban élte át és éjszakánként, csak úgy mint eddig, továbbra is alvajáróként bolyongott a palota termeiben. Majd, amikor elfáradt, visszafeküdt az ágyába, és aludni próbált. Elkerül engem a szelíd nyugalom – gondolta keserűen. – Mert nem múlik el ez a láz, hiszen ő nem csillapíthatja. Nem hajol a szívemre, nem húzza ki onnan a vágy fullánkját. Amikor megcsókolt, tudom, hogy meg is mérgezett engem. Aztán elvette tőlem magát és folyton-folyvást kínozt a hiányával. Nem maradt nekem egyéb, csak egy nyaklánc, egybefonódva a késsel.

Megkereste a titkos szekrénykében ezt a drága emléket és megcsókolta. Aztán elővette a naplóját és sebesen rótt egymás alá sorokat:

Amikor megcsókoltam ezt a nyakláncot, a szívembe sajdukt a tudat, hogy a szám csak fémes ízt érez a csókok íz helyett. Ne félj tőlem, ne menekülj előlem! Ne kínozz a hiányoddal! Szeress engem! Vagy engedd, hogy elfelejtselek! Mindig úgy érzem, hogy fogod a kezem! Könyörgöm, legyél rossz hozzám! Mondd a szemembe, hogy nem szeretsz, és én ezt megköszönöm neked. Vagy fordulj el tőlem közönyösen! Csak ezt az egyet ne tedd, amit most, hogy váratsz engem hetekig, hónapokig. Adj. hírt magadról! Küldj valami jelet! Ne félj tőlem, ne menekülj előlem! Szerelmem ... szerelmem ...

Hirtelen erőt vett rajta a kimerültség. Becsukta a naplóját, és gondosan elrejtette a kés és a nyaklánc mellé a titkos szekrénykébe.

Rövid idő múltán a saját sírása riasztotta fel nyugtalan álmából. Vergődő lelkében sorra kigyúltak a vágy színei. Felhevült, forró testtel hánykolódott sok hosszú órán át, aztán kitört belőle a zokogástól elfúló kiáltás:

– Ó, én kedvesem, ne hagyjál el engem! Fogd még a kezem! Segíts rajtam! A szívemet tépi a lángszárnyú madár! Ó, hogyan menekülhetnék meg tőle? Itt ül a mellemen és nem kapok levegőt.

Olívia szája nyitva maradt, mint a holtaké, de kimeredt szeméből továbbra is folytak a könnyek, amikor az ajtón belépett a halál. Egyenesen az ágyához ment és leült a szélére, aztán a lány fölé hajolt.

– Most még nem jövök el érted, mert nem járt le a te időd. De azt akarom, hogy tudd: vannak olyan pillanatok, amikor nagyon közel vagyok hozzád.

Olívia nehéz álomba merült, de hirtelen éktelen zajra riadt fel. Kinézett az ablakon. A palota előtt nagyon sok embert látott, akik kiabáltak, lármáztak. Valaki teljes erejéből dörömbölt a kapun és ezt kiáltotta:

– A király nevében, kinyitni!

Olívia magára kapta köntösét és leszaladt a széles márványlépcsőn. A fogadóteremben találta a családot és a palota egész háznépét. A kapun lerongyolódott, megviselt arcú férfiak áramlottak be.

– Mi történt? – kérdezte Olívia

– Hadaink elvesztették a csatát. Rengeteg a sebesült harcos. Adorján király parancsára szerte az országban, minden palotában kötelesek ellátni a sebesült katonákat és ápolni őket – válaszolta egy tiszt.

– Minden tőlünk telhetőt meg fogunk tenni, hadnagy úr – mondta Bertold.

Hermina asszony sikoltozni kezdett: – De hát, hogy gondolja a király! A mi palotánkban? Mégiscsak hallatlan!

Cilike erre haragosan fordult hozzá.

– Ne hisztériázz, Hermina! Bár te mindig ilyen voltál. Ha képtelen vagy segíteni, Vonulj vissza a kicsi lányoddal együtt és vigyázz rá. Neki nem való ez a látvány. Henrietta, Olívia, ne álldogáljatok tátott szájjal! Vigyétek innen anyákat és dolgozzatok szaporán!

– Mit segítek, nagymama? – kérdezte Olívia szelíden.

– Csak maradj mellettem és tedd, amit mondok.

Cilike fáradhatatlan volt. Higgadt, okos szavakkal adta ki az utasításokat az asszonyoknak, akik vizet hordtak, kimosták és bekötözték a katonák sebeit. Miközben irányította a munkát és maga is részt vett benne, mindegyik szenvedőhöz volt egy jó szava és megsimogatta a verejtékben fürdő arcokat. A katonák áldották őt és rajongtak érte, mert Cilike, mint egy szent, úgy sugározta magából a szeretetet.

– Látod, kislányom – nézett Olíviára jelentőségteljesen –, hogy mi az igazi szenvedés?

– Látom – válaszolta szomorúan a lány és lehajtotta a fejét, de csakhamar boldog mosoly ömlött el az arcán, mert a betóduló katonák között megpillantotta Arnoldot, aki éppen egy bajtársát támogatja.

Odaszaladt hozzá és felkiáltott: – Ó, Arnold, nem történt semmi bajod?

– Ne aggódj, Olívia – válaszolta kesernyés mosollyal a vőlegénye. – A király parancsa szerint nem voltam ott a döntő ütközetben.

– Hála istennek! – sóhajtott Olívia megkönnyebbülten. – Már azt hittem ...

– Mutasd meg nekem, hová vihetem a bajtársaimat – szakította félbe a lány lelkendezését Arnold.

Egész éjjel megállás nélkül dolgoztak. Hajnalban Olívia kézen fogta Arnoldot.

– Pihenj le, kedvesem, jöjj a szobámba.

Megvetette az ágyat, s miután Arnold levetkőzött, gyengéden betakargatta, mint egy kicsiny gyermeket. Megsimogatta a homlokát, mire Arnold lehunyta a szemét.

– Ó, Olívia, de jó érezni nyugtató simogatásod – sóhajtott fel. – Gondoltál rám, mondd, hiányoztam neked?

– Igen, szívem – mondta Olívia halkán és valóban elhitta ezt ő maga is. – De most aludj, hiszen nagyon fáradt lehetsz.

Gyengéden megcsókolta a férfi arcát és elgondolkodott: mennyire szeretem őt, igaz, mélységes szeretettel. Azt hiszem nem éltem volna túl, ha valami baja esik. Ó, Arnold, te vagy az én párom, te vagy az én társam!

És a másik? – szólt egy szemrehányó hang Olívia lelkében – Nem tudom én azt. Magam sem értem. Ha rá gondolok, csupa tűz, csupa láng a szívem. Ha Arnoldra nézek, akkor elborít a végtelen szeretet. Ó, Istenem, hát mért nem lehet egyszerre két férfit szeretni? – sóhajtott fel Olívia könnybe lábadt szemmel.

A következő napokban a katonák hozzátartozói ellepték a palotát. Boldog, megkönnyebbült kiáltások és szívettépő zokogások verték fel a csendet. Olíviát mélyen megrendítette mindaz, amit maga körül látott. Csodálta a nagyanyját, ugyanakkor megvetette önmagát. Milyen önző vagyok! – gondolta keserűen. Amíg én önmagam börtönében vívódtam, ezek a katonák az ellenséggel vívtak. És most itt fekszenek sebesülten. Ez a valódi szenvedés. Némelyiket nemcsak ijesztgette a halál, hanem el is vitte rút birodalmába.

Ekkor fülét egy asszony keserves jajveszékelése ütötte meg.

– Fiam, drága kisfiam, nem halhattál meg, egyetlenem!

Az asszony zokogva a fiára borult, és amikor felemelte a tekintetét, arca eltorzult a gyűlölettől és iszonyú haraggal így kiáltott:

– Átkozott legyen a háború, mely elvette tőlem a fiamat! Százszor is átkozott legyen Adorján király!

– Nem szabad így beszélned, jóasszony, még meghallja valaki – érintette meg a vállát csitítva Arnold.

A nő erre úgy támadt rá, mint a vipera.

– Ne mondd meg nekem, fiatalúr, hogy mit beszéljek! Az én fiam halott. Te pedig itt vagy épen, egészségesen.

Arnold erre lesütötte a szemét és nem szólt semmit.

– Igaza van annak az asszonynak – szólalt meg egy másik nő is. – Nekem a férjemet vitték a háborúba, de szerencsére életben maradt. De ez nem változtat azon, hogy én is teljes szívemből gyűlölöm a királyt és az összes minisztereket. Ám legjobban Rajmund főminisztert gyűlölöm!

Olívia erre elsápadt és remegő szájjal megkérdezte a nőt: – De miért? Mi rosszat tett neked?

– Hogy mit? Rosszat nem, de jót sem tett. Pedig valamikor hitt benne a nép. Amikor hatalomra került, reménykedtünk abban, hogy ledönti a trónjáról Adorján királyt. Bízunk benne, hogy megéri gondjainkat és enyhíti szegénységünket. Azért gyűlölöm őt, mert csaló! Hitegetett minket és nem segített rajtunk. Méltó alattvalója királyának.

– Értem most már – hajtotta le a fejét Olívia.

– Dehogyan érted, kisasszony – csattant fel a nő. – Hiszen te gazdag vagy, és meg sem látod a nyomorunkat. Azonkívül szépnek is születél, de ez már a természet vétké.

Olívia szívébe belehasított az önvád. Milyen nevetséges az én bánatom! – gondolta leverten. – A valódi szenvedés a külvilágban van, amely most betört hozzám.

28.

A palotába néhány hét múlva visszatért az élet megszokott rendje. A katonákat hazavitték a hozzátartozóik. Olívia meggyötört lelkében azonban a zűrzavar nőttön-nőtt. Arca a gyötrődéstől szinte áttetszővé változott és rejtélyes kifejezést öltött, mint aki titkoknak jutott birtokába. Vonásai átszellemültek. Törekény lénye még légiesebbnek tetszett. Olyan volt, mint aki nem evilágban él. Lassan elvesztette a jelentőségét minden, ami körülötte történt. Később már úgy érezte, hogy a saját életéhez sincs köze. Az emberek azonban szebbnek találták, mint valaha. Földöntúli

szépség – ámuldoztak és különös szomorúság költözött szívükbe.

Arnold kétségbeesve vette észre, hogy menyasszonya távolodik tőle. A lány sokszor nem is figyelt rá, csak a távolba tévedt 'messze néző tekintettel, mintha elröppent örömét kereste volna.

– Megtalálom én elvesztett kedvedet, édes mátkám! Mondd meg nekem, mit kívánsz? Hová menjünk? Ne ülj itthon a palota legsötétebb zugában! Nézd csak, az utcákat beragyogja a fény! Gyere, sétálj velem, én szerelmem, és mosolyogj rám újra, úgy, mint régt! – kérte Arnold áradó szavakkal és kézen fogta a lányt.

Olívia sápadt arcán mosoly suhant át. Megsimogatta a férfi arcát: – Milyen kedves vagy, Arnold, hogy így törődsz velem!

Egymás mellett sétáltak fényes délután az utca forgatagában. Olívia is jobb kedvre derült Arnold szeretetteljes gondoskodásától. Ám hirtelen megtorpant. Érezte, hogy szédül és minden forog körülötte, aztán eltűnik a fényes nap és eltűnik Arnold fényes tekintete. Egy fekete köpenyes alak állt előtte és szótlanul nézett rá.

– Mi a baj, édes mátkám? – kérdezte Arnold aggódva.

– Segíts, mert rám talált újra! – kiáltotta a lány, és kitört belőle a sírás.

– Kicsoda? – kérdezte a férfi izgatottan.

– Hát, nem látod? – jajdult fel Olívia. – Itt áll előttem. Fényes délután az utca forgatagában a szemembe nézett a bánat.

29.

E séta után Olívia elvesztette a maradék nyugalma is. Ki tudna rajtam segíteni? Hová meneküljek a bánat elől? – kérdezgette önmagát gyakorta. Eufrozínához nem megyek el többé, mert úgyis hiábavaló – füzte tovább kínzó gondolatait. Egyszer aztán eszébe jutott, hogy valakitől azt hallotta, hogy a városon kívül, a Csendes Völgyben él egy vénséges-vén varázsló. Hátha nála több szerencsével járok – gondolta. Útnak indult tehát és hamarosan megérkezett a Csendes Völgybe az egyszerű kis házikóhoz. Milyen más, mint Eufrozina hivalkodó palotája! Sehol egy sárkány, semmi jel nem mutat arra, hogy itt egy varázsló lakik.

Ekkor nyílt az ajtó és kilépett rajta az ősz, hosszú hajú és vékony termetű varázsló. Szelíd, világoskék szemével barátságosan Olíviára nézett.

– Isten hozott, szép leánykám. Az én nevem Emánuel. Jöjj, kerülj beljebb a házba!

Olívia belépett és látta, hogy a házikó belül is olyan egyszerű és kedves, akárcsak kívül.

A varázsló leültette őt egy kényelmes karosszékre. Olívia egy pillanatra jólesően lehunyta a szemét és arra gondolt, hogy ebben a házban minden nyugalma sugall. A varázsló halk, bársonyos hangján megszólalt.

– Örülök, hogy eljöttél hozzám, Olívia. Utoljára a nagyapád járt nálam, úgy ötven évvel ezelőtt. Tudod, én már nagyon öreg vagyok. Bár a varázslók tovább élnek. Az idén töltöm be a kétszázadik évemet. Mostanában Eufrozina a divatos varázslónő. Nem bánom, hiszen tehetséges, de kissé sokat ad a külsőségekre. Kislánynak is épp ilyen volt. Tanítottam valamikor ...

Valóban, így igaz – helyeselt magában Olívia –, ahelyett, hogy megnyugtathatna, mindig felzaklat harsány, ellentmondást nem tűrő természetével és túlfűtött lényével.

Hangosan csak ennyit mondott: – Igen, igen, ismerem őt.

– Nos, gyermekem – folytatta a varázsló –, ismerem én a bánatod okát. Vággyal vagy verve, lázzal gyötörve. Rád rontott az érzékiség s te rémülten el akartad taszítani magadtól. Hadakoztál ellene és ez volt a baj, mert elvette az erődöt. El kellett volna fogadnod, meg kellett volna ölelned, mert így előbb-utóbb megöl.

– Azt mondod, Emánuel, hogy puszta érzékiség? Semmi más nem lenne? – kérdezte csodálkozva Olívia.

– Nem. Hiszen az ember nem csupán test és nem csupán lélek, hanem a kettő egysége. Csak a sok ostoba ember különválasztja ezt. A testiséget alacsonyrendűnek vélik. No, persze ahogy sokan megélik, tényleg az. Mások a szellemi szerelmet magasztalják. A szerelem – bármilyen köntösben jelenjen is meg – áldás kellene, hogy legyen, de oly sokszor mégis átok. Pedig nézd csak a fényben ezt a pohár vizet! Nézd, milyen áttetsző és tiszta, ahogyan a nap felé tartom. Ilyen egyszerű, szép és igaz a szerelem és mégis mindig hazugságok övezik, folyton-folyvást fekete mocskot fröcskölnek rá. A szerelem érték – ezt így mindenki elismeri, csak éppen másként él. A szerelemtől félnek az emberek, főleg már érettebb korokban. Úgy gondolják, hogy csak megzavarná az életüket. Ezért aztán „törvényes párjuk” mellett méltatlan kapcsolatokkal pótolják a hiányt. Ez hatásos védekezés az érzelmek ellen. Olyannyira, hogy egy idő után már nem is tudnak szeretni senkit. Tudom, erre azt szokták mondani, hogy más a szerelem és más a szeretet. Valóban, a kettő nem ugyanaz. De nincsen olyan távol ez a két érzés egymástól, mint ahogyan sokan gondolják.

– Akkor nem is kell szégyellnem ezt a vágyat? – kérdezte Olívia reménykedve, majd elmélázva folytatta: – Mert én az ő ölelésére úgy vágyom, mint egy síró kisgyerek, aki fél a sötétben és várja, hogy felvegye az anyja, vagy az apja, hogy a szeretettől megnyugodjon végre. Vagy mint a beteg, aki kínjai megszűntét reméli a csodatevő gyógyszertől. Úgy vágyom és ennek a férfinak a csókjára, amióta éreztem a csókja ízét. Vágyom arra, hogy a szemembe nézzen a gyönyörű szemével. Hogy fölém hajoljon ...

Olívia hangja elcsuklott. A varázsló odament hozzá és megsimogatta a haját.

– Nyugodj meg, leánykám. A szeretet nem bűn. Ez a gyönyörű érzékiség sem. Benned együtt él mindkettő. A vágyad szép és emberi, amilyen te vagy magad. Lázban ég az egész lényed. Csordultig vagy édes gyöngédséggel. Bűn őt nem ölelni.

– Ó, Emánuel, de elhagyott engem! – jajdult fel a lány.

– Tévedsz, Olívia. Csak fél tőled. Húsz év után találta meg a szerelem a te személyedben. Merev, kialakult szokások és érzelemszegény kapcsolatok után. Az egész valóját felforgatta ez az élmény. Meg van rendülve. Félti a házasságát, a rangját, sőt még az életét is. Megijedt az érzéseitől és elmenekül előlük.

– Pedig először én ijedtem meg – tűnődött Olívia. – Nem akartam méltatlan kapcsolatba bonyolódni.

– Ő pedig éppen fordítva volt ezzel. Amikor a hatalmába kerítette a szerelem, akkor tört meg a lendülete.

– Így fogócskázunk hát! Ki tudja meddig? – sóhajtott a lány.

– Tudom, Olívia, hogy boldogtalan vagy, de ha rengeteg hazudozás és ügyeskedés árán megvalósult volna a szerelmed, akkor is boldogtalan lennél. A legtöbb esetben ezek a kapcsolatok kialakulnak és igen hamar elsilányodnak. Titkos találkozások, lopott órák, gyors, kapkodó szeretkezések. Kilátástalanság és büntudat. Mindez meglehetősen kimerítő. A felek hamar bele is fáradnak s keservesen megbánják, hogy úgymond „engedtek a kísértésnek”.

– Igen, mindezt nem volt nehéz előre látnom, amikor visszautasítottam Rajmundot.

– Később pedig ő ugyanezért menekült el tőled. Mint mondtam már, az emberek általában engednek a vágnak és megszenvedik a következményeket. Kevesen értik meg, hogyha a kívülágban nem valósul meg a kapcsolat, a lélekben akkor is rombol és pusztít. Ezért különleges a te helyzeted, Olívia.

– Ó, Emánuel, ez engem nem vigasztal! Mondd meg nekem, hogy mért kínoz engem ez a szenvedély? Hiszen ehhez az emberhez semmi közöm, alig ismerem. Nem is tudom, hogy mi a vonzó benne! Ha jól meggondolom, ha jól megnézem: semmi. De édes a mosolya, mézízű a csókja és szikrázik körülötte a levegő.

Emánuel figyelmesen hallgatta a lányt, majd bólintott.

– Ezeket a dolgokat nem lehet megmagyarázni, akaratunktól függetlenek.

– De ez engem félelemmel tölt el! – kiáltott fel a lány. – Hiszen én már döntöttem arról, hogy ki legyen a társam. Jobban szeretem őt anyámnál, apámnál, testvéreimnél, magamnál is jobban. Belehalnék, ha elhagyna. Én pedig el nem hagynám őt se Rajmundért, se más férfiért. Arnold öt éve a társam. Eddig nem kívántam mellette más férfit. A hűségem a lényemből fakadt és soha nem esett nehezemre. Most úgy érzem, hogy talán hűtlenebb vagyok hozzá, mintha Rajmunddal testi kapcsolatam is lenne. Eufrozina azt tanácsolta, hogy Arnoldnak soha, semmilyen körülmények között ne szóljak a másíkról. A legmeghittebb pillanatokban sem. Eufrozina szerint a ki nem mondott dolgok idővel elveszítik a jelentőségüket. Ez így van akkor is, ha Arnold érzi, hogy valami nincs rendben köztünk. Eddig minden gondommal, bánatommal Arnoldhoz fordulhattam. Most nagy bajban vagyok, de elhallgatom előtte. így lassan-lassan nemcsak a szerelmünk megy tönkre, de a barátságunk is. Ó, mondd Emánuel, mért nem maradhatott minden úgy mint azelőtt?

– Mert minden kapcsolat mozgásban van, változik az évek során. Ez természetes jelenség.

– De én szeretem Arnoldot!

– Elhiszem, Olívia. Nekem nem kell bizonygatnod.

– De magamnak igen. Valamikor úgy gondoltam, hogy aki mást keres, az csak gyávaságból, kényelmességből marad meg a párja mellett, vagy a közös javak miatt. De az én esetemben mindezekről sz sincs. Arnold szerelme, mint egy duruzsoló kályha, úgy melegített. Jó volt ülni a kályha mellett. A másik pedig láng, ami fáj, ami éget, amitől menekülnék, ám csodás szikrákat szór a fénye. Ó, Emánuel, mondd meg nekem, mért nem lehet két férfit szeretni? Csak neked merem bevallani, hogy amikor arra gondolok, hogy Rajmundot is szerethetem, sokkal kedvesebb és gyengédebb vagyok Arnoldhoz. Ám amikor úgy érzem, hogy ezek a gondolataim, érzéseim szégyellni valóak, akkor .szegény Arnold nem tudja mire vélni a türelmetlenségemet és az ingerültségemet.

– A szégyenre semmi okod, Olívia. Lehet két férfit szeretni. A lelked csupa szeretet és jóság, de ki fog üresedni mindenki íránt, ha elfojtod a vágyaidat. Vállald az érzéseidet, úgy mint a saját arcodat. Ez a tudat, meglásd, megszabadít a szorongás bilincseitől.

– Ezt már megtettem, Emánuel. A palotában van egy tükörterem, ahol már többször jártam, de csak ideig-óráig könnyebbedít meg a lelkem. Megcsillant előttem a szabadulás lehetősége, de aztán újra sötét börtönbe zárt a titok. Szenvedek a vágyakozástól, a bűntudattól, de leginkább a magányomtól, amely hatalmas falként vesz körül és elválaszt a világtól. Elválaszt az emberek örömeitől és bánataitól. Milyen messze van a valódi szenvedéstől a szerelem önzése! Érzéketlen szörnyeteg lettem, aki mindig saját maga körül forog. Országunkban oly sok a szegény. Valós a gondjuk: a mindennapi lét. Én a gazdag, szép úrikisasszony pedig a tükörteremben töltöm a

napjaimat. Az elmúlt hetekben sebesült katonák voltak hozzánk beszállásolva. Szenvedő szemükből sütött felém a vád. Hallottam a jajgatást, a halálhörgést és a szívembe vágott az önvád. Cilike nagymama ápolta a szerencsétleneket és varázslatos gyöngyharmattal gyógyította a sebeiket. Én mért nem tudok olyan jó és önfeláldozó lenni, mint ő?

Igazságtalanul vádolod magad, Olívia – ingatta a fejét a varázsló. Hiszen te is ápolad a katonákat és mélyen átérezted a szenvedéseiket. A nagymamádnak könnyebb foglalkozni az emberek bajával. Őt már nem emésztik a szenvedélyek. De ha olyan jószágos lélek, amilyennek mondják, akkor téged mért nem értett meg? Vagy a nagyapád (akire hasonlít a természeted) miért lett öngyilkos egy ilyen társ mellett? Ne merüljünk most bele ezekbe a kérdésekbe, csak annyit teszek még hozzá, hogy a feddhetetlenség egy ponton túl már tetszeleg önmagában és kíméletlenül elutasítja az erkölcsi mércéjétől idegen viselkedést. De a nagymamád legalább nem hazudik. Nem úgy, mint főuraink és minisztereiink többsége, akik külhonból hazatérve és az ott látottakat utánózva elképesztő dolgokat művelnek. A látszat szerint ugyanakkor tiszta életű politikusok, hűséges férjek és gondos családapák. Ne vedd tőlem zokon Olívia, de a kedvesed, a főminiszter gondolkodása hüen tükrözi korunk és országunk képmutató erkölcsét. Ez nemcsak a szerelmi életére vonatkozik, de hagyjuk most a többi figyelmen kívül. Sajnálom őt, mert nem tehet róla és most tudom, szenved. Gondolkoj el a szavaimon, Olívia! Ő nem akarta, hogy a szeretője légy, mert e helyzetet méltatlannak tartotta hozzád. Ez nagyon nemes gesztus. A szerelem bizonyítéka. De nézzük meg a dolog másik oldalát! Milyen szeretői lehettek neki az elmúlt húsz évben? Mennyire jelentéktelenek, semmitmondóak. Olyanok, mint az ő köreiből bárkinek. Ez a szó, hogy szerető, milyen szép a valódi jelentésében! De az emberek elcsúfították. Mennyi szenny tapad hozzá! Hogy bemocskolták!

Olívia ámulatlan figyelt.

– Szerintem igazad van, te kedves varázsló. Ámbár cseppet sem csodálkozom azon, hogy szabadgondolkodásod miatt száműztek a királyi palotából és a bölcsek tanácsából.

– Hogyne, hiszen a többségnek kényelmesebb szellemi gyerekkorban maradni, mint felnőttként élni. Előítéletek tárháza a legtöbb ember feje. Ebben a züllött korban és országban, ahol tombol a képmutatás, a hazugság, a valódi erkölcstelenség, sokan harsány nevetésre fakadnának a te bánatod hallatán. Olyan nagy ügy ez? – mondanák. Csak szabadosság van, szabadság itt nincsen és egy korlátolt világban szabad te sem lehetsz.

– Tudom, Emánuel – mondta fásultan Olívia, és hirtelen nagy fáradtságot érzett. Mivégre ez a sok bölcselkedés? – gondolta, és tűnődve megszólalt:

– Mi lenne a kiút, Emánuel?

– Ha az embereknek nem kellene titkolózniuk egy új szerelem idején és ezek értékes, nem pedig kényszerből elsilányított kapcsolatok lennének. Bár, ha meggondolom, mindig is az elérhetetlen, a beteljesületlen szerelem szította a vágyat. Ez olyan törvényszerűség, amit gyakran elfelejtenek. A titkos kapcsolatok azért olyan izgalmasak, mert a világ nem tűri őket.

Olívia szomorúan nézett rá.

– Emánuel, én ebben a korban, ebben az országban élek. Velem mi lesz?

Az alkonyodó nap rózsaszín sugarai beragyogták a kis házikó szobáját. A varázsló átölelte a lány vállát és meleg, simogató hangon megszólalt:

– A barátod vagyok, Olívia, és megígérem, hogy segíteni fogok rajtad. Ha hiába várod a kedvesed, akkor se félj, én veled leszek a döntő pillanatban és megszabadítalak a vágy színeitől.

Egy napon Hermina asszony így szólt Bertoldhoz: – Olyan régen voltak nálunk vendégek, édes férjem. Meg kellene hívnunk vacsorára néhány nemes lovag barátodat, családostól.

– Ahogy gondolod, Hermina – válaszolta Bertold unottan és magában arra gondolt: no, még csak ez hiányzott, micsoda felfordulás lesz a házban.

Az asszony mintha kitalálta volna férje gondolatait, mérgesen felcsattant: – Persze, tőled engem megölhet az unalom, azonkívül ápolnod is kell a kapcsolataidat. Épp ezért, arra gondoltam, hogy Rajmund főminisztert is hívjuk meg a feleségével együtt.

– De Hermina! – képedt el Bertold – Nem akarod mindjárt a királyt is meghívni hozzánk?

– Egész jó ötlet – válaszolta Hermina nevetve. – Hátha eljönne a vén boroshordó.

– Tégy, ahogy jónak látod – mondta ingerülten Bertold –, csak hagyj engem békén, és csináld magad az összes előkészületet.

– Rendben van – válaszolta Hermina. – Jobb is, ha rám bízod! A férfiak úgysem értenek ezekhez a dolgokhoz.

A multság estéjén gyönyörűen ki volt világítva gyertyákkal a palota minden terme. Egymás után érkeztek díszes hintóikkal a vendégek. Hermina asszony Bertolddal együtt a fogadóterem ajtajában állt és jó házigazdákhöz illően üdvözölték az újonnan érkezőket. Már sokan összegyűltek, amikor megérkezett Rajmund főminiszter, szép, barna hajfonatú, szelíd tekintetű feleségével, Melániával.

– Ó, főminiszter úr – lelkendezett Hermina. – Micsoda megtiszteltetés!

– Boldoggá tesz, asszonyom – hajolt meg udvariasan Rajmund. – Adorján király öfelsege mélyen sajnálja, de nem áll módjában résztvennie az estélyen.

Amikor beljebb kerültek, Melánia odasúgta a férjének: – Üdvözöljük a család többi tagját is. Látom, ott van nem messze a három lány a nagymamával együtt. És egy férfi is, biztosan Arnold az, Olívia vőlegénye.

– Igazad van, menjünk oda hozzájuk – felelte Rajmund. Igen, ott van az az átkozott lány is, aki nem jött el a találkozóra – gondolta bosszúsan, miközben szívélyes mosollyal köszönt Olíviának, ahogy illik.

A vendégek hamarosan a dúsán megterített asztalhoz ültek. Olívia meglehetősen távol foglalt helyet Rajmundtól, de ezt egy cseppet sem bánta. Legalább nem kell kedvesnek lennem hozzá – gondolta és mély lehangeltség vett rajta erőt. Csak tudnám, hogy miért nem jött el a találkozóra – sóhajtott fel.

– Mi a baj, kedves mátkám? – fordult hozzá Arnold.

– Semmi... semmi... – válaszolta Olívia kényszeredett mosollyal –, csak eléggé meleg van itt.

– De én látom, hogy valami bánt – folytatta Arnold.

– Ó, nem, csak rosszul aludtam az éjjel, fáradt vagyok kissé – tiltakozott Olívia s közben azt gondolta: mintha állandóan álarcot kellene hordanom, képtelen vagyok

jókedvet színlelni. Nem baj, kissé komolyabb leszek ma este. Így is történt, de ez Arnoldon kívül, aki megérezte Olívia hangulatát, senkinek sem tűnt fel, hiszen a lány egyébként is zárkózott, csendes természetű volt.

Vacsora után a vendégsereg átvonult egy másik terembe és ott csoportokba verődve beszélgettek, sétálgatva vagy apró asztalkáknál üldögélve. Bertold és Hermina a főminiszteri párral együtt foglalt helyet egy sarokban.

Később – Rajmund kérésére – csatlakozott hozzájuk Cilike nagymama is, de előbb tréfálkozva így szólt: – Csak akkor jövök, főminiszter úr, ha megkereshetem előbb az unokámat, Olíviát, Arnolddal együtt. Hiszen ez a lány nagyon megkedvelte önt akkor, amikor a Sziklák Szigetén volta barátnőjénél.

– Valóban? – kérdezte a főminiszter. – Ezt örömmel hallom, hiszen én is nagyon megkedveltem őt.

Cilike hamarosan Olíviával és Arnolddal együtt tért vissza.

Éppen Rajmund beszélt: – Sajnos az volt a tapasztalat, hogy sok nemesi családban nem ápolták önfeláldozó hazafiként a katonákat. De Bertold úr kastélyában mindenki lelkiismeretesen látta el a feladatát. Fogadja ezért, nemes lovag, III. Adorján király köszönetét.

– Nem érdemlem én azt, főminiszter úr – szabadkozott Bertold. – Inkább az anyósom, Cecília volt az, aki derekasan kivette a részét a munkából.

– Hódolatom Cilike nagymamának – hajolt meg könnyedén, és kedvesen Rajmund.

– Ugyan, ugyan, főminiszter úr! Csak azt tettem, ami a kötelességem volt – válaszolta Cilike és zavarában az asztalon levő gyümölcsöket kezdte kínálni. – Magam szedtem az erdőben ezt a friss áfonyát, szamócát, édes epret. Kóstolja meg, főminiszter úr. Higgye el, jobb ez a bornál.

– No, azért ne szóljuk le a bort sem! – kiáltott fel Bertold és felkapta sűrű vörösborral színültig telt kelyhét. – Sőt, fel is fogunk állni, mert ez a nedű még azt is megérdemli.

Felálltak, és a főminiszter így szólt: – Örülök, hogy ebben a nagyszerű társaságban lehetek.

Ezután mindenkivel koccintott. Legutoljára Olíviával is, mintegy majdnem elfelejtve, szórakozottságot mímelve, s közben elnézett a lány arca mellett. Különben is kerülték egymás tekintetét,

Olívia – akárcsak az egész este folyamán – a szokottnál is csendesebb volt. Rajmund lopva ránézett és azt gondolta: milyen merev, milyen kifejezéstelen az arca! Érzéketlen, sápadt, akár egy bábué. A szeme tompa fényű, nem ragyogtatja fel érzélem. Rám se néz. Hogy is gondolhattam ...

Olívia közben befelé nyelte a könnyeit. A viselkedése kívülről egykedvűnek, sőt közönyösnek látszódnak, pedig nem volt egyéb, mint elfojtott fájdalom. Tudta, hogy a legcsekélyebb érzelmi megnyilvánulástól is darabokra hullna az álarc és kitörne belőle a sírás. Titkon ő is figyelte Rajmundot. Úgy tűnt fel neki, hogy a férfi szemében apró lángok lobbantak, ám egy pillanat múlva ki is hunytak. A harag lángjai lettek volna? Vagy csak képzelődtem? – tűnődött szomorúan.

Rajmund, miközben fesztelenül társalgóit, úgy érezte, hogy menten szétpattannak az idegei. Hirtelen felállt.

– Járok egyet a kertben, mert nagyon megfájdult a fejem. Hamarosan visszatérek.

A főminiszter távozása után megakadt a beszélgetés. Melánia megcsodálta a hímzett asztalterítőt és kifejezte sajnálatát, hogy ilyen szépet ő nem tud hímezni.

– Ó, semmiség – legyintett Cilike –, ha akarod, szívesen megtanítalak rá. Ma délután egy sokkal különlegesebbet hímeztem. Meg is mutatom neked. Ó, most jut eszembe, kint felejtettem valahol a kertben!

– Biztosan a padon hagyta, nagymama. Máris hozom – ugrott fel Olívia és nyomban szaladt a kertbe. Nincs sok idő, de beszélnem kell vele – gondolta izgatottan.

A férfi a kerti padon ült és a tenyerébe hajtotta a fejét.

A lány lépteinek neszére megrezzent, és fáradtan megkérdezte:

– Te vagy az?

– Igen. A nagymama hímzését keresem. Biztosan a pad alá eshetett. – Közben lehajolt és felvette a térítőt a földről. Nem nézett a férfi szemébe, úgy mondta lehajtott fejjel, egészen halkán:

– Megbántottál engem.

– Mit mondasz?

– Megbántottál engem – ismételte Olívia.

– Hogyan? – tört ki Rajmundból fojtottan ... – Inkább te engem! Két órát vártam, s majd megbolondultam.

– Ugyan hol? Mindegy. Találkozzunk még egyszer Csang anyó teázójában három nap múlva, délután két órákor. Ne félj, nem tartalak fel sokáig, de muszáj beszélnünk.

– Rendben van – mondta Rajmund.

– Most mennem kell – szólt a lány sietősen, és a terítővel a kezében beszaladt a házba.

Hamarosan Rajmund is visszatért. Melánia gyengéden hozzáfordult. – Jobban vagy már, drágám?

– Igen, köszönöm – felelte a férje –, jót tett a friss levegő.

Még sokáig folytatódott a társalgás. Cilike éppen arról beszélt, hogy másnap fogják ünnepelni a legkisebb lány, Patrícia születésnapját és meghívta a főminisztert és a feleségét. Rajmund udvariasan el akarta hárítani a meghívást, de Melánia asszony megelőzte és azt mondta: szíves, örömet ejönnék, hiszen annyira kellemesen érezték magukat.

– Így van – mosolygott Rajmund. – De most már igazán illik mennünk, hiszen a többiek is indulnak hazafelé.

Miután a vendégsereg eltávozott, a ház népe is nyugovóra tért.

A hálósobában Olívia így szólt Arnoldhoz: – Ha nincs ellenedre, neked most a másik ágyat vetem meg. Nagyon kimerültem érzem magam ma este.

– Ahogy gondold, kedvesem – egyezett bele a férfi.

Rövid idő múltán Olívia hallotta Arnold egyenletes szuszogását. Elaludt sóhajtott megkönnyebbülten. Úgy érzem, hogy én viszont nem sokat fogok aludni ma éjszaka. Végre levethetem az álarcomat és szabad utat engedhetek a bánatomnak.

A visszafojtott könnyek sebes patakként törtek fel a lelkéből. Egyre csak Rajmund tekintetét látta maga előtt. Olyan volt a szeme, mint a nap. Aranysárga fényű, kicsiny tüzek lobbantak benne. Jaj nekem, beleveszek, belezuhanok a Napba! – gondolta kétségbeesetten és hogy ne sírjon hangosan, beleharapott az ujjába. Csak Arnold fel ne ébredjen, mert r&kor magyarázkodnom kellene neki és ehhez most igazán nem lenne erőm – riadt meg hirtelen. Egy ideig visszafojtott lélegzettel figyelte a másik ágyon fekvő vőlegényét. Nincs semmi baj. Mélyen alszik. Én meg titokban sírok egy másik férfi miatt – és ettől a gondolattól méginkább elkeseredett.

Olivia ágyát már eláztatták a könnyek. Felhevűlten forgolódott és tovább fűzte kínzó gondolatit. Keze görcsbe rándult és a levegőt markolta. Segíts rajtam! – hallotta a saját suttogását. Segíts rajtam, én kedvesem! A szívemet tépi a lángszárnyú madár! Sok-sok óra telt így, ebben a magányos gyötrelemben, míg Olíviát a nyugalanság kiűzte az ágyából. Halkan kinyitotta az ajtót, majd gyertyát gyújtott és riadtan, sietős léptekkel igyekezett lefelé a széles márványlépcsőn.

32.

Mikor a tükörterembe ért, szinte megijedt önmagától. Az arca olyan sápadt volt, mintha már elszállt volna belőle a lélek. Szemében a szomorúság mély volt, akár a tenger. Mindegyik tükörben, körös-körül fehér, földöntúli fények égtek. Ó, Emánuel olyan egyedül vagyok! sóhajtott szomorúan. Hiába bölcsekedtél nekem! Az élet más, mint a te elméleted. Ó, de félek! Ezek a kísérteties fények a tükörben! Mintha mindegyikben a saját arcomat látnám, de oly távolian, oly elmosódottan ...

– A magányoddal nézel szembe most – hallatszott a Tükrök Szellemének a hangja.

– Most, hogy megmondtad, mit látok, nem félek többé – felelte Olivia elszántan.

– Mondd meg nekem, te szellem, szerinted nem igazságtalanság, hogy ugyanúgy meggyötör engem a lelkipurdalás, mint a vágyakozás. Az egyik is elég lenne! Nem is tudom, melyiktől szenvedek jobban. Hallgatsz, nem válaszolsz. Hát akkor, figyelj most jól, Tükrök Szellem! – kiáltotta Olívia és kihívóan nézett meggyötört arcú tükörképére. – Azt akarom, hogy okom legyen a lelkipurdalásra! Ó, ettől egészen megkönnyebbült a lelkem. Én kedvesem, de boldog vagyok. Remélem nagyon sokat fogunk szerelmeskedni. Nem érdekel a bűntudat, hiszen az most is van. De legalább a vágyakozástól nem fogok szenvedni végre!

Olivia ezektől a gondolatoktól kissé megnyugodott. A szemébe visszaköltöztek a fények. Rámosolygott a tükörképére és azt mondta: – Kell nekem ez a férfi, mindenképpen és mindenki ellenére. És úgy is lesz, ahogy elhatároztam.

Ezzel a tudattal ment vissza a szobájába és megnyugodva elaludt. Hajnalban Arnold motoszkálására ébredt. A vőlegénye csendben öltözködött. Amikor kinyitotta a szemét, Arnold odaült az ágya szélére. Végigsimította a párnát és így szólt: – Könnyes az ágyad, könnyes a szemed, pedig én mindig csak örömet akartam adni neked, kedvesem.

Olivia éppen szólni akart, de Arnold megkímélte a magyarázkodástól.

– Most el kell mennem – mondta –, a király hívatott magához. Érezd jól magad a kishúgod születésnapján – s azzal könnyedén megcsókolta a lány arcát és távozott.

Olivia visszahanyatlott az ágyra és elgondolkodott: Milyen jó hozzám Arnold, milyen tapintatos! Pedig sejt valamit, érzem.

Egészen elérzékenyült, olyannyira, hogy lelkébe visszaköltözött a bánat és a szeméből újra kibuggyantak a könnyek. Egyre jobban hatalmába kerítette ez az érzés, míg végül egészen elcsüggedt. Hiába – gondolta leverten nem szabad szeretnem őt. Milyen lehetetlen is ez a dolog!

A nap folyamán hallgatag és rosszkedvű volt, miközben körülötte mindenki jókedvűen készülődött. Maga a kis ünnepelt, kedvenc kismacskájával az ölében, vidáman nézte a nagy sürgésforgást. Szelíden nógatta Olíviát, hogy olvasson neki mesét, hiszen tudta, hogy a nénje ezt mindig szívesen megteszi.

Ám csalatkozott reményében, mert Olívia durván ráförmedt.

– Hagyj engem békén, Patrícia! Azt hiszed, mindenki csak veled törődik állandóan?

És vidd a pokolba ezt az átkozott macskát! – ezzel megragadta a kiscicát és széles ívben elhajította.

A kicsi lány szemébe a megbántottság könnyei gyűltek és legörbült szájjal kérdezte:

– Olívia, mit vétett neked az én kiscicám? És miért nem olvasol nekem mesét, ahogy eddig?

Ekkor lépett közbe Hermina.

– Nem értelek, lányom. Sosem bántottad eddig a húgodat, és főleg nem a születésnapján.

Olívia erre szomorúan maga elé nézett. Azt hiszem igaza lesz Emánuel varázslónak: el fog hagyni engem a jószág, ha én elhagyom a szerelmet.

– Bocsássatok meg – mondta csendesen –, rosszul aludtam az éjjel, és most nagyon fáj a fejem. Ledőlök egy kicsit.

Amikor a szobájába ért, jól kisírta magát. Ettől megkönnyebbült és megnyugodva töprengeni kezdett.

Mént viselkedek én így? Hiszen az éjjel mást határoztam el. Azt, hogy szeretni fogom őt mindenképpen, mindenki ellenére. Akkor a magasba emelt a reménység, most a mélységbe taszít a kétségbeesés. Ó, hiszen nincs miért! Ma délután látni fogom őt, és nemsokára kettesben találkozom vele. Akkor majd megkérdezem tőle, hogy mi van a fejében. És ha nem akar engem, nem erősködöm, hanem mindent elkövetek, hogy feledni tudjam. De addig is: nem szabad megtiltanom magamnak, hogy szeressem, meri egészen lever a lábamról a bánat és gyűlöletes lesz a világ. Most pedig visszamegyek a családhoz és megpróbálom jóvátenni a hibámat.

Olívia ezektől a gondolatoktól egészen újjászületett. Mindenkihez volt egy-egy kedves szava. Öröm volt ránézni sugárzó arcára.

– Gyere, húgocskám – szólt Patrícianak ~, olvasok neked mesét.

A kicsi lány félénken közeledett a nénjéhez. Olívia ölbekapta a húgát és megsimogatta a kismacskát is, amelyet Patrícia most is a kezében tartott. Hermina asszony jóleső érzéssel nézte a lányait. Olívia vonásaira újra visszatért a béke és a jószág. Szerette a világot, mert megengedte magának, hogy szeresse Rajmundot is.

Késő délután megérkeztek a vendégek. Két nemesi család a gyermekeikkel. Rajmund főminiszter is eljött a feleségével. Melánia asszony nagyon csinos volt. Mindenki megcsodálta almazöld selyemruháját és gyönyörű, barna hajfonatait. Olíviának úgy tetszett, hogy a férfi arca nyugodtabb, mint korábban volt.

Cilike nagymama nem tudott hová lenni az örömtől. Egyre-másra kínálhatta a főminiszternek a friss epret, szamócát. Patrícia elújságolta a vendégeknek, hogy az ő nővérénel szebben senki nem tud mesét olvasni. – Valóban? – kérdezte a főminiszter kedvesen és ragyogó szemeivel szinte megölelte Olíviát. A lány riadtan ránézett és arra gondolt: Nem szabad ilyen rajongó tekintettel nézned, mert észreveszik, vigyázz! A férfi mintha megérezte volna mit gondol a lány, eloltotta tekintete tüzeit és így szólt Herminához:

– Boldog lehet, asszonyom, hogy ilyen kedves és szép leányai vannak. – Majd a kicsi lányhoz fordult. – Mondd csak csöppségem, a másik nővéred is szépen olvas meséket?

– Ő nem – válaszolta a kislány – vele labdázni szoktam.

A társalgás így más mederbe terelődött.

A vendégek nem időztek sokáig, tekintettel arra, hogy a kis ünnepeltnek korán ágyba kellett bújnia. Amikor elbúcsúzott a társaság, Rajmund hátramaradt egy kissé és

odalépett Olíviához, kinek ölében ott ült Patrícia a kismacskával együtt. A férfi lehajolt és megsimogatta a cicát, majd egy könnyű csókot nyomott Patrícia arcocskájára.

Aztán megsimogatta Olívia haját és meleg hangos így szólt: – Jó éjszakát, kicsikém, aludj jól, álmodj szépeket!

Mindkét oldalon megcsókolta a lány arcát, akár egy jóbarát. Olívia szája lázasan a férfit kereste és amikor egy pillanatra egymáshoz ért a szájuk, elöntötte őket a forróság.

– Ó, te – szólt lágy hangon Rajmund és gyengéden elvonta az arcát.

Még egy kedves simogatás a húgocskának és a kismacskának. A távolban várakozók csak egy bájos jelenetet láttak.

33.

Olívia nagy izgalommal készült a találkozóra. Talán még sohasem volt ennyire szép. A szemében mély, titokzatos tüzek égtek. Egész lényéből földöntúli fény áradt, hiszen Erosz isten ragyogtatta be az alakját. Reszkető léptekkel indult el Csang 80 anyó teázója felé. Az utcán a férfiak megbabonázottan bámultak utána. Egy ifjú legény szinte megkövült a csodálattól, amikor Olíviát megpillantotta cs társához fordult.

– Mondd csak, leányt láttam én vagy angyal suhant el itt?

Olívia belépett a teázóba és csalódottan látta, hogy Rajmund még nem érkezett meg. Csang anyó udvariasan meghajolt és egy kedves kis zugba kísérte Olíviát. Egy úriember már itt lenne – gondolta bosszúsan a lány. Lehet, hogy most sem fog eljönni, mint akkor? Ó, ezt nem teheti – szomorodott el hirtelen, de nyomban boldogan elmosolyodott, mert a teázó ajtajában megjelent Rajmund.

A férfi mintha maga lett volna a Nap. Szikrázott körülötte a levegő. Majd húsz évvel fiatalabbnak látszott. Szinte az volt a csodálatos, hogy őszülő haja nem sötétedett vissza egykori hollófekete színére.

– Hol voltál akkor? – kérdezte a lányt vádló hangon, és egy röpke csókot adott a szájára, miközben leült mellé.

– Én? – lepődött meg Olívia. – Te hol voltál?

– Vártam rád két órát – folytatta a férfi.

– Nem igaz! – vágott a szavába Olívia élesen.

– Ha nem hiszed, idehívom a kocsisomat, ő is megmondhatja. Emlékszik rá szegény, hiszen bőrig ázott, aznap ugyanis zuhogott az eső. Elhajtattam ide is, meg Ahmed vendéglőjébe is, hátha rosszul jegyezted meg a helyet.

– Az nem lehet! Én úgy emlékszem, hogy aznap egyáltalán nem esett az eső, hanem ragyogó napsütés volt.

Nem tudhatták, hogy Zubajda fondorlata révén kerültek el egymást. Vég nélkül folytatták volna a veszekedést, ám Olívia megelégedte és fáradtan így szólt: – Mindketten csak mondjuk a magunkét. Hagyjuk végre abba.

– Rendben van – egyezett bele a férfi. – Beszéljünk másról. Igazán ügyesen viselkedtél, amikor nálatok voltam vacsorán. Nem lesz itt semmi baj.

Olívia megérezte a látszólagos dicséret mögött a szavak élet.

– Azért megviselt engem ez a dolog – mondta halkan.

– Igen? – húzta fel a szemöldökét Rajmund –, no ez nem látszott rajtad.

Olívia nem szólt erre semmit, csak lehajtotta a fejét és elmélyülten nézte az asztal sarkát. Ha tudnád – gondolta keserűen – mennyire szenvedtem én akkor! Ha tudnád mennyire félted, hogy észreveszik az arcomon és a tekintetemen a vágy színeit. Azért voltam olyan sápadt és merev, mint egy viaszfigura.

– Szomorú szemű szerelmem – hallotta ekkor Olívia a férfi hangját – nézz rám. Nézz csak rám!

Most megláthatod végre azt, amit érzek. Micsoda öröm, nézhetlek szabadon! – gondolta a lány, és tekintetét a férfira emelte.

– Ó, most nem szomorú a szemed – suttogta Rajmund elragadtatva. – Szép szemű szerelmem – ezután így foglak hívni téged! Ez a mélységes kétség olyan, akár a tenger. Végem van, beleveszek a tengerbe.

De a lányt is megbabonázták az őt csodáló, melegsugarú sötétlő szemek, amelyek olyan tágra nyíltak, hogy szinte betöltötték a férfi arcát.

– A szemed mélytűző ragyogása olyan, akár a Nap. Elégek, belezuhanok a Napba.

És ez az ámulattól félig nyílt száj ... – gondolták mindketten gyönyörködve és hevesen megcsókolták egymást.

Ezután Olívia újra csak az asztalt nézte hallgatagon. Kisvártatva megszólalt: – Azért akartam veled találkozni, mert tudnom kell, hogy mi van a fejedben.

A férfi felsóhajtott.

– Hogy mi van a fejemben? Te vagy. Csak te vagy. Csakhogy ... – és megint sóhajtva, elhallgatott.

– Mondd meg nekem – folytatta a lány –, ha nem akarsz velem találkozni, és én nem zavarlak soha többé.

– Komolyan beszélsz? – kérdezte Rajmund fojtott hangon.

– Igen, igen, mondd csak meg – bólintott a lány, még mindig az asztal sarkát bámulva.

– Miért bántasz? – suttogta fájdalmasan a férfi. – Mindig csak bántasz. Ne, ne bánts!

Olívia erre hirtelen mozdulattal felkapta a fejét.

– Szeress engem – mondta sugárzó arccal és kérő, mégis csábító mosollyal.

– Én ... én ... nagyon szeretlek téged – dadogta Rajmund ijedten és hátrább húzódott. Olíviának erről eszébe jutott, hogy amikor először voltak itt együtt és ő meg akarta csókolni Rajmundot, akkor a férfi milyen ijedten kapta az arca elé a kezét. Akkor is mennyire félt! A helyzet mit sem változott.

Ezután a lány számos jelét adta annak, hogy mennyire kívánja a férfit, de a viselkedésében és a mozdulataiban csöppnyi közönségesség sem volt. Föltúrte Rajmund karján az inget, és érezte, hogy a férfi barna bőrén apró szikrák pattannak, amelyek a levegőben remegnek tovább a nyári délután izzásában. Hevesen megragadta Rajmund mindkét kezét és minden ujját lázas idegességgel végigsimította. Közben a szemébe ötlött a király címeres pecsétgyűrűjének aranyló fénye az aranyló kézen. Aztán Rajmund nyaka körül birizgálta azt a kis helyet, amelyet a ruha szabadon hagyott. Reszkető ujaival majdnem kigombolta az inget, ám valamiért mégsem tette, hanem a férfi haját és arcát simogatta, gyors, kapkodó mozdulatokkal. Rajmund kissé fölényes, győzelmes-büszke mosollyal tűrte Olívia heves becézgetéseit.

– Mit szólna ehhez apád és anyád, ha látnák, hogy mit művelsz? – kérdezte. – És mit szólna ehhez Arnold?

– Nem tudom – válaszolta Olívia és lesütötte a szemét. – Szerinted megkérdezzem

őket?

– Ne, ne kérdezd meg! – tiltakozott Rajmund és elnevette magát. A jóságos Cilike nagymama nem eperrel és erdei szamócával kínálna meg engem, hanem mérges gombával – hadarta tovább idegesen. Aztán elkomolyodott. – Az ember be van kerítve. Tisztelem a szüleidét és a vőlegényedet is, de téged meg imádlak.

Olíviának sem kellett több. Magához húzta Rajmund fejét és eszeveszett mohósággal csókolni kezdte a száját, de a férfi nyugtalanul véget vetett a csóknak.

– Nem, én ezt nem bírom tovább. El kell mennem. Várnak a tanácskozáson a miniszterek.

Valamikor itt, Csang anyó teázójában ő csinálta velem ugyanezt – gondolta Olívia –, de most hozzám se nyúlna talán ...

– Olívia, mért nem iszod ezt a jóféle ófrancia vörösbort? – kérdezte a férfi, miközben szivarra gyújtott és úgy helyezkedett el, hogy a lány nehezen érhesen hozzá.

– Mert nem akarok inni.

– Pedig igazán finom ez a bor – mondta Rajmund és védekezően felemelte a poharát. Olívia erre a férfi halántékához kapott és összeborzolta a haját, majd utána kedvtelve gyönyörködött a művében. Rajmund tehetetlenül elmosolyodott:

– Miért nem eszel süteményt, Olívia? – próbálta kikerülni a következő csókrohamot. Olívia erre azt akarta válaszolni, hogy igen, ő nagyon éhes, csak hogy nem a süteményre, hanem a szerelemre, de csendben maradt, mert Csang anyó jelent meg és közölte, hogy a főminiszter urat egy apród keresi, aki már fel is tűnt Csang anyó háta mögött. A legényke mélyen meghajolt:

– A főminiszter urat már türelmetlenül várják a Minisztertanácsban.

– Menj ki, fiam – válaszolta Rajmund – és mondd meg a kocsisomnak, hogy percekben belül indulok.

Olívia erre szelíden hozzábújt és felsóhajtott. – Úgy szeretnék már veled kettesben lenni!

– Majd ... nemsokára ... – mondta zavartan Rajmund.

Annyira egyértelmű a viselkedésem és ő mégsem érti – gondolta a lány, és akadozva megszólalt:

– Én... én ... akarok neked valamit mondani.

A férfi erre átölelte a vállát és gyengéden megfogta a kezét.

– Mondd, csak mondd – biztatta kedvesen.

– Én ... én ... – dadogta a lány és a földet nézte –, én ... szeretkezni szeretnék veled.

Ahogy kimondta, felemelte a fejét és vágytól fénylő tekintetét a férfira vetette. Rajmund meglepetésében elengedte a lányt.

– Most nem lehet. Majd sor kerül arra is – hadarta, és közben elfojtotta büszke mosolyát.

– De mikor? – kérdezte Olívia és érezte, hogy ezt nem illet volna kérdeznie.

– Egy hét múlva találkozunk itt és aztán együtt leszünk a titkos palotámban. Most pedig mennem kell, kedvesem.

– Ne, még ne – tiltakozott a lány, és kétségbeesetten csókolta Rajmund hunyt szemeit, arcát, haját, nyakát s végül a száját.

– Nohát – mondta évődő mosollyal Rajmund, amikor levegőhöz jutott a csókszárpor közben –, ő szeretkezni szeretne ... és így meg is mondja ... nohát... – és közben

játékos rosszállással ingatta a fejét.

– Igen – suttogta szégyenlősen Olívia.

– Ó, drágám, én meg fogom csókolni a lábujjaidat – kiáltott fel Rajmund elragadtatva. – De most mennem kell. Várnak a miniszterek.

A lány nem akarta meghallani ezt, magához ölelte a férfit, de Rajmund minden lelkierejét összeszedve kiszabadította magát. Felállt, tett egy lépést és visszanézett Olíviára, aki kissé felemelkedett és feléje tárta karjait.

– Nem mehetsz így el, gyere vissza! – kérlelte.

Erre visszafordult, odasietett a lányhoz, lehajolt hozzá és forró szenvedéllyel megcsókolta a száját, miközben a tarkóján érezte Olívia marasztalóan simogató ujjait.

Mint mindegyik csóknak ezen a délutánon, az utolsónak is Rajnntul vetett véget és gyors léptekkel elhagyta a teázót. Olívia még ott maradt egy ideig. Nagyon zaklatott volt a lelke. Ez a találkozás nem hozott enyhülést a számára. Felhajtotta a borát. Észrevette, hogy a férfi kelyhében maradt még néhány csepp vörösbor. Azt is fölhajtotta és ez borzongató gyönyörrel töltötte el. Látod, az utolsó csók után volt még egy, de te már azt nem érezheted gondolta szomorúan. Aztán végtelen gyengédséggel végigsimította mutatóujjával az üres pohár peremét. Vajon hol ért a szád a kehelyhez, kedvesem? – tűnődött és könnyek szöktek a szemébe.

34.

Nehéz várakozással telt el az újabb hét. A találkozó napján a délelőtti órákban Olívia a Hivatalos Királyi Tánckarral együtt próbált éppen, amikor a rizsporos parókájú Illegi-Billegi mester pihenőt engedélyezett, és magához intette Olíviát.

– Téged keres egy arab rabszolgalány – szólott. – Azt mondja, hogy levelet hozott neked.

Olívia szíve nagyot dobbant. Ó, istenem, csak nincs valami baj! – nyilait belé hirtelen, és lesietett a kapuhoz. Éppen akkor bocsátották be Zubajdát, aki kényszeredetten meghajolt és átnyújtotta a levelet. Olívia izgatottan olvasni kezdte: „Ma délután nem találkozunk, mert a király hivatott és oda kell mennem. Rajmund.”

Zubajda kárörvendő szívét majd szétvetette a boldogság, amikor látta, hogy Olívia elfchéredik, és újra és újra olvassa a levelet.

– Egyebet nem üzent urad? – kérdezte akadozva.

– Nem – válaszolta Zubajda és alig tudta elrejtteni diadalmas mosolyát.

Olívia a fájdalomtól kábultan meredt Rajmund írására. Ma délután nem találkozunk – ez olyan, mint egy parancs. Fogalmazik hatott volna így is: sajnós, nem találkozhatunk. De hiszen nem jelentek neki semmit! Mért bánna velem különül, mint bárki mással? Semmi kedves megszólítás. Tán arra is sajnálta az idejét. Ó, elhiszem én, hogy a király hívatta őt! Rendben van. Ma délután nem. Ilyen előfordulhat. Ám, ha szeretne engem, megírta volna, hogy mikor tudna velem találkozni. Mit vár tőlem ezekután? Tán álljak az ajtaja elé és könyörögjek bebocsáttatásért? Az a kétségbeejtő, hogyha engedelmeskednék az érzéseimnek, ezt is tenném. Mért aláz meg így engem? Vagy ennyire érzéketlen lenne? Netán a szokásai rabja és az állítólagos szerelmét is úgy kezeli, mint egy hivatalos ügyet? Ilyen kurtán-furcsán? No, akkor én is hasonlóan fogok neki válaszolni.

Olívia könnyed hangon megszólalt:

– A főminiszter úr nagyon kedves, hogy ennyi időt szánt a szegény

unokatestvéremre. Mondd meg neki Zubajda, hogy a dolog megoldódott és én nem fogom őt többé zavarni. (Ezt érteni fogja, és remélem fájdalmat is okoz neki.)

Zubajda elképedve nézte Olívia mosolygó arcát.

– Megmondom kisasszony, feltétlenül – motyogta és zavartan kilépett a kapun.

Rajmundot valóban hívatta a király. Ám a főminiszter a lelke melyén megkönnyebbült ettől. Úgy érezte, hogy haladékot kapott. Nem is akart gondolkodni, amikor papírra vetette rideg sorait.

Olívia erősen elhatározta magában, hogy lemond erről a szerelemről. Ám az érzelmei és az érzékei ettől még inkább felkorbácsolódtak és erőt vett rajta a kétségbeesés. A dolog megoldódott? Nem igaz. Hazudtam. Vajon átadta Zubajda ezt az üzenetet?

Éjszakánként arra riadt fel, hogy Rajmund tekintetét látja, azt a tekintetet, amely az utolsó találkozáskor a lelkébe vésődött. Hallani is vélte a férfi hangját: „Szép szemű szerelmem, nézz csak rám!” „Jaj, a szemed, kedvesem, a szemed!” – kiáltotta ilyenkor magányosan vergődve, meg álmában is. Aztán Rajmund két barna kezét látta maga előtt, ahogy ott ragyog az ujján a király címeres aranygyűrűje. Ó, én kedvesem – gondolta sóhajtva –, de sokszor képzeltem, hogy a két kezéd a homlokomra szorítom és kérve kérlek: üzd el ezt a lázat, amit keltettél bennem. Légy te a varázsló, hiszen nem segít rajtam a varázslók tudománya! Parancsold meg a láznak, hogy múljon el! A fejem egy csontpalota, ahol mindig te jársz-kelsz. A homlokomra szorítanám a kezéd és 86 kérve kérnék, hogy távozzál onnan! Ó, nem tudtam én, hogy a vágy ilyen lobogó, fájdalmas adni akarás és ilyen kínzó éhség. Ó, Emánuel, te jó varázsló, küldd el értem az álomhintót, hogy vigyen el engem a feledés földjére!

– Ne félj, leánykám – hallotta ekkor Olívia a varázsló hangját –, mert közel a te szabadulásod. Kelj fel és menj a tükörterembe, de előbb vedd magadhoz a tarsolyodat, amelyben a nyakláncot és a kést őrzöd. Járd végig a szenvedés útját és viseld el azt, ami rád méretett.

Olívia úgy tett, ahogy Emánuel mondta. Odament a titkos szekrénykéhez, kivette belőle a tarsolyt és elindult. A rozsdás vasajtó előtt hirtelen megtorpant. A félelem hidege összeszorította a szívét. Érzem, hogy utoljára járok itt – gondolta, miközben reszkető kézzel lenyomta a kilincset. A teremben megborzongott a fenyegető sűrű csendtől. Arra gondolt, hogy a nagyapja az utolsó éjszakáját itt töltötte, mielőtt véget vetett az életének. Szegény nagyapa! – sóhajtott fel Olívia. – Vajon sokat szenvedett akkor?

A tükrök hidegen, vakon meredtek rá. Mért nem mutatnak semmit? – töprengett a lány. Azt hiszem azért, mert a lelkemben nincs egyéb, csak a magány. Az pedig ilyen vigasztalan és ilyen sötét. Minden tagom olyan nehéz, mintha mázsás kő nyomná a vállamat! – szakadt ki belőle a sóhajtás.

– A titok az – suttogta egy hang. – A titok terhétől vesztetted el az erőd.

Olívia üres tekintettel meredt a szembe levő tükörfalra. Ott lobogtak valamikor a vágy színei. Vajon elszürkültek, elhagytak engem végleg? Ekkor zöld fényesség öntötte el a tükröket. A palotakert öreg fáinak lombjai smaragd fényben ragyogtak, ahogy áttűzött rajtuk a hajnali napsugár. Milyen szépek voltak az ébredéseim! – emlékezett Olívia. Ágyamban fekve, könnyes szemmel néztem ki az ablakon. A bánatnak még édes volt az íze. A vágyakozás nem égetett, csak melegített engem, mint puha, meleg takaró. A zöldellő fákon az ébredező madarak is a reményről énekeltek talán. Akkoriban az esték nyugodtak, szelídbarna színűek voltak. Mindig korán lefeküdtem és a csókok emléke, békés álomba ringatott, egészen a hajnali smaragdszín ébredésig, amikor újra rámtaláltak a könnyek. A találkozásunk után azonban nem a reggelek

fájtak már, hanem az éjszakák. A csókok emléke nem ringatott többé mosolyos álomba. Keserű méreggá változott a bánat édes íze. A vágyakozás már nem puha takaróként melengetett. Feküdtem lázas szomjúságban, izzó parázson.

Amikor Olívia Idáig ért emlékezésében, a tükrökben tüzek gyulladtak és elborította a termet a vörös ragyogás. A lányt ellepte a forróság, amely a tükörfalakból áradt és zokogva felkiáltott:

– Ó, én édes szerelmem, ne hagyjál el engem! Segíts rajtam! A szívemet tépi a lángszárnyú madár! Látom, ott a tükörben. Milyen sebesen száll felém! Ó, én édes szerelmem mért hagysz magamra? Elemészt engem ez a láz. Széttépi a szívem a lángszárnyú madár!

Olívia reszkető kézzel elővette a tarsolyából a késsel egybefonódott nyakláncot. Hevesen csókolgatta és könnyeivel öntözte a drága emléket.

– Ó, mennyire szeretlek téged! Már nincs egyéb reményem, csak az, hogy elszürkülnek egyszer a vágy színei és vége szakad ennek a gyötremnek. De íme – nézett körül riadtan –, most csaptak a legmagasabbra a lángok a tükrökben. Ó, milyen egyedül vagyok! Nagyapa, te is ennyire szenvedtél ebben az átkozott teremben? Mért is jöttem ide? Hiszen ez önkínzás. Máshol van a feledés földje. Mért nem azt keresem? Mert át akarom élni valahogy, valamiként a szerelmet. Ha másként nem lehet, akkor magányos fájdalomban. Ő, én kedvesem, még most is úgy érzem, hogy fogod a kezem. Mondd, mért nem engedsz el végre? Vagy pedig mért nincs merszed szeretni? Ó, tudom már, mitévő legyek! Találkozóra foglak hívni, azért, hogy búcsút vegyek tőled. Azt fogom mondani neked, hogy legyen vége, mert belefáradtam, mert megszomorítottál. Ne higgy nekem! Harcolj ellenem! Győzz le engem! Nem engedsz el, ha valóban szeretsz. Vagy mondd a szemembe, hogy nem akarsz engem! Ehhez úgysem lesz erőd! Ha mégis igazat adsz nekem és el tudsz hagyni, akkor végre elfelejthetek. Olívia leborult a földre, görcsösen szorítva a nyakláncot és a kést.

– Mennyi gyengéd simogatást adtak volna neked ezek a kezek! Emlékszem, egyszer haragomban meg akartalak verni. Az ütés indulata is bennem maradt. Hát így lesz vége ennek a gyönyörű láznak! Mennyi szépség rútsággá vált. Az édes mézből lett keserű méreg. Micsoda bűn volt egymást nem ölelni! Megöleljelek vagy megöljelek téged? Megöllek. Széttéplek. Nem menekülhetsz!

Olívia felegyenesedett. A tükrökben vakító, éles fény lobbant. Látta magát ahogy ott áll, feldúlt arccal, késsel a kezében.

– Hogy lehet ez? – kiáltotta. – Te nem szenvedsz? Hát mit képzelsz te magadról, főminiszter úr? Milyen gyönyörű vagyok! Ez a kék szem ... ez a karcsú termet... Az egész udvar férfinépe a fél életét adná értem. Oly elérhetetlen voltam én! Miattad pedig lázban gyötrődöm. Ez a hosszú aranyhaj ...

Diadalmas mosollyal nézte magát, de hirtelen megrettent.

– Jaj, a tekintetem milyen zavaros! Az arcomon a gonoszság ráncai. Megrepedtek a tükrök és bennük sötéten örvénylik a tenger. Ó, az aranyhajam!

Olívia végigsimított a haján, amelyben már kígyók tekeröztek. Borzasztó medúzafej nézett rá százszorosán a tükörből.

– Jaj, nem! Ezt nem akarom! Én kedvesem bocsáss meg! Nem török az életedre – kiáltotta és riadtan eldobta kezéből a kést. Aztán csak állt lehajtott fejjel.

– Nem vagyok külön, mint Tódor, az udvari bolond, aki meg akart ölni engem. Milyen kár, hogy nem tette! Mennyi szenvedéstől megkímélt volna. Fáradt vagyok. Elszállt belőlem minden gonosz indulat. Tükrök Szelleme, add vissza a régi külsőmet! Ne büntess ilyen kegyetlenül!

De a Tükrök Szelleme nem bocsátott meg. Olívia hajában sziszegtek, vonaglottak a kígyók.

– Ó, Emánuel! Te megígérted nekem, hogy velem leszel a döntő pillanatban! Segíts rajtam! Légy te az egyetlen, aki nem hagy el engem! – hívta a lány az öreg varázslót.

Ekkor a tükrök kitisztult fényében megjelent Emánuel jóságos arca.

– Elmúlik a szenvedés, ne félj, leánykám – hallotta Olívia a jól ismert bársonyos hangot, és a következő pillanatban visszakapta régi külsejét. Azaz mégsem egészen, mert a szomorúságtól szinte elszürkült az arca és hajának aranyfénye is megfakult.

– Ó, Emánuel, én szabadítom, köszönöm neked – hálálkodott a lány. Mondd, ugye most ellobbantod a vágy színeit?

– Nem tehetem, leánykám – válaszolt a szelíd tekintetű varázsló. – Még nincs itt az ideje.

– És mikor érkezik el ?

– Megtudod, ha a tanácsom szerint cselekszel. Menj el a Sziklák Szigetére és ott várakozzál egy esztendeig a kedvesedre. Ha addig sem érkezik meg hozzád, akkor a felkelő nap sugarával együtt ellobban lelkedből a láng és elszürkülnek a vágy színei.

Rajmund főminiszter meglehetősen zaklatottan érezte magát ezekben az időkben. Többet dolgozott, mint eddig bármikor. Szinte állandóan tanácskozott és gyakran utazott külhonba is, intézni az ország ügyeit. Úgy érezte, hogy mindig tevékenykednie kell, nem szabad megállnia sohasem. Néha, mikor percnyi pihenőt engedélyezett magának, csak Olíviára tudott gondolni. Erőszakkal igyekezett elterelni a figyelmét a szerelméről. Valóban igazat mondtam hát – gondolta egy meglehetősen ritka elmélyült pillanatában –, ő már mindig bennem marad. Eh, butaság, biztos már régen elfelejtett! Én is azt fogom tenni, hiszen annyi nő van még! Szépek és kíváncsiak s ráadásul veszélytelenek. Kényelmes, könnyű kapcsolat kell nekem s nem azok a gyötrő érzések. Az én koromban, ilyen magas méltóságban, húsz évnyi kellemes házassággal a hátam mögött. Ugyan, ugyan, ez nevetséges!

Rajmund tehát továbbra sem élt feddhetetlen életet. Ő csak a szerelemtől félt és a saját érzéseitől. Eztán is voltak titkos szeretői, akikkel jól érezte magát. A nőknek is tetszett a főminiszter, azonkívül még a hiúságuknak is hízelgett, hogy – úgymond – sikerült meghódítani őt. Egyébként is tobzódott az érzéki örömeiben. A király palotájában egymást érték a lakomák, amelyekre csak az udvar legelőkelőbb méltóságai és a miniszterek voltak hivatalosak. A főminiszter gyakran sokat ivott, szinte vetekedett a királlyal, akit pedig nem véletlenül hívtak a háta mögött boroshordónak.

Történt egyszer egy ilyen lakomán, hogy Rajmund felfigyelt egy szép, szőke hajú, kék szemű táncosnőre és magához intette.

– Nem láttalak még itt. Mi a neved? – kérdezte.

– Henrietta – felelte a lány.

– Szép Henrietta, nagyon hasonlítasz valakire. Ismered-e Bertold nemes lovag lányát, Olíviát?

– Ó, uram, testvérnéném ő nékem.

– Igen? – csillant fel Rajmund tekintete. – Mesélj róla! Hogy telnek napjai?

– Uram, jót nem mondhatok. Olíviát az utóbbi időben valamiféle titkos bánat emésztette. Néha bántóan szólt hozzánk, ő, aki maga volt a szeretet.

– Ezt tudom – szólt közbe Rajmund. A lelke tiszta és nemes.

– Egy nap aztán – Henrietta könnyeivel küszködött – hiába kerestük a palotában.

Egyszeresük eszembe jutott, hogy a Sziklák Szigetén lehet.

– A Sziklák Szigetén? – Rajmundot megrohanták az emlékek.

– El is mentünk oda négyen – folytatta Henrietta – én, Cilike nagymama, Patrícia húgocskám és Arnold. Olívia egy sziklán ült, szinte egybeolvadva azzal. Nem is figyelt ránk, messzenéző tekintetét a tengerre vetette. Nagyon zavarosan beszélt. Olyasmit mondott az én testvérem, hogy egy hajót vár és annak a hajónak még hajnal előtt meg kell étkeznie ... Ó, uram, attól félek, hogy megőrült az én néném! Cilike nagymama otthagya az elemózsiás kosarat és nem tudott szólni a fájdalomtól. Patrícia húgocskám zokogott és egyre azt hajtogatta, hogy ha nem jön vissza Olívia, akkor ki fog neki mesét olvasni. Én megkérdeztem tőle, hogy hogyan segítek neki, ha már eddig nem tettem. Arnold kérlelte egyre: édes mátkám, gyere vissza hozzám. Te vagy életem egyetlen fénye, reménye. De ő nem törődött velünk. Szemében alig pislákol az élet. Olyan hamuszínű volt az arca és az egész alakja, mintha szürke kővé változott volna.

Rajmund megdöbbsent. Ó, én drága kis szerelmem, engem vársz, tudom. Indulok hozzád mielőbb és elhozlak arról a szigetről – gondolta, de a meghatottságtól nem tudott szólni.

– Tán te nem is tudod, uram – hallotta ekkor újra Henrietta hangját –, hogy van a mi palotánkban egy tükörterem. Mielőtt Olívia elhagyott minket, ott töltötte az éjszakát. Másnap megtaláltam ott a tarsolyát és mellette hevert egy kés meg egy nyaklánc, egymásba fonódva. Neked adom ezt a tarsolyt, uram. Megtalálod benne a jól ismert tárgyakat. Legyen tiéd ez az emlék, hogy ne felejtse el szegény néném.

Rajmund reszkető kézzel nyúlt a tarsoly után. Olyan izgatott lett, hogy legszívesebben kiszaladt volna a teremből, ám ezt nem tehetette, mert éppen III. Adorján emelkedett szólásra. Tetézte türelmetlenségét, hogy a király időnként hozzá fordult:

– Így gondold te is, főminiszter uram?

– Igen, igen, pontosan úgy, ahogy felséged – válaszolta és fogalma sem volt arról, hogy mivel ért egyet. Közben, háborgó érzéseit akarván csillapítani, egyre több vörösbort ivott, míg végül arccal az asztalra borult.

– Ejnye – csóválta fejét a király lerészegedett a főminiszterem. Oda se neki, uraim, hiszen ez bármelyikünkkel megeshet. Nemde?

Hangos nevetés volt a válasz. Ekkor Adorján király intett négy apródjának és megparancsolta nekik, hogy vigyék haza a főminisztert. A négy apród betette az eszméletlen embert egy hintóba. Rajmund felesége és gyermekei már nyugovóra tértek, amikor a hintó megérkezett a palotához. Egy szolga engedte be őket, akit felriasztottak. Az ő kíséretében vitték fel a magatehetetlen férfit a lépcsőn az emeleti hálósobába és ott óvatosan az ágyára fektették.

Nem sokkal a hintó elindulása után egy sötét árnyék igyekezett a főminiszter palotája felé. Tódor volt az, a király bolondja, aki titokban kihallgatta Rajmund és Henrietta beszélgetését. Álnok szívét félelem szorította össze, amikor Henrietta elővette a tarsolyból a kést, amellyel ő meg akarta ölni Olíviát. Visszaemlékezett arra, hogy Olívia a hajóúton és a vadászon is elsápadt és reszketett, amikor meglátta őt, és ez nem került el a főminiszter figyelmét sem. Lehet, hogy sejt valamit – töprengett a bolond, sötét indulatokkal a lelkében.

Végül elhatározta, hogy ha már Olíviát nem sikerült megölnie, akkor végez a lány szerelmesével, a főminiszterrel.

Rajmund eközben gyanútlanul aludt, és azt álmodta, hogy a feje Olívia keblén pihen, mint akkor, ott a szigeten, és ott a hajón, akkor, amikor megcsókolták egymást. Aztán Csang anyó teázójában ültek egymás mellett és látta a lány tekintetét, ahogy

vágyteli fénnel ragyog. Jaj, a szemed, kedvesem, a szemed! – kiáltotta önkívületben és erre ébredt fel. Teljesen világos, józan volt már a feje. Elmúlt a bor hatása. Égető szomjúságot érzett. Fölkelt, ivott egy pohár vizet, majd odalépett az ablakhoz. A kertben sötéten ingtak a fák lombjai. Árnyak – gondolta szomorúan –, ahogyan a szívemen is. A félelem árnyai.

Megfordult és nyugtalanul járkálni kezdett. Pillantása Olívia tarsolyára tévedt. Gyöngéden a kezébe fogta, kivette belőle a kést és az aranyláncot. Ó, ezt őrizted, én szerelmem! – sóhajtott fel és könnyek gyűltek a szemébe. Ó, hányszor simogattad, hányszor csókoltad meg ezt a drága emléket, mint ahogy most én? Ezzel aludtál oly sokszor – érzem, hogy így volt. De most már az én hálótársam. Itt a helye a párnámon.

Rajmund kimerültén az ágyra dőlt. Hirtelen csodálkozva meredt az ablakra. Mi ez a vörös fény, amely árad onnan? Ó az, a lángszárnyú madár. Megöl engem, mielőtt még láthatnálak. Ellep a forróság, elemészt a tűz! Nyugtass meg, csillapítsd a lázam, én szerelmem!

Rajmund reszkető kézzel a mellére vonta a nyakláncot és a kést, ám ettől csak fokozódott a nyugtalansága.

Izzó parázs az ágyam, ments meg engem, én szerelmem! – kiáltotta kétségbeesve. Ő, te jó vagy hozzám! – sóhajtott megkönnyebbülve. Szűnik a fájdalom és elhalványul az a vörös fény. De mit látok? Mennyi szín villódzik az ablakon, a falakon és ott a tükörben! Táncolnak a színek s a színek közepében táncol egy leány. Ám oly távolinak látom libbenő szoknyáját! Apró, meztelen lábaival oly sebesen forog, mint ez a szoba most velem. Gyere közelebb, szólj hozzám, én kedvesem! Most zöldsmaragd fényben látlak, mintha ébredő napsugár törne át a fák között. Már itt lenne a hajnal?

– Nem – válaszolta egy hang. – A remény színét láttad most. A reményét, ami számodra nincsen többé.

– Ki szólt hozzám? – kérdezte ijedten a férfi.

– Én, a Tükrök Szelleme – felelte a hang. – És figyelmeztetek, hogy tovább nem menekülhetsz előlem!

A sokféle szín sokáig villódzott, ragyogott az ablaküvegen, a falakon és a tükörben, míg végül egy utolsó lobbanással a semmibe vészett. Ó, eltűntek a színek, a fények! Hol vagy én szerelmem? Rajmund tisztán hallotta Olívia hangját: – Most búcsúznom kell, mert elszürkülnek a vágy színei.

– Ó, az nem lehet! – kiáltotta a férfi. – Hiszen újra látom azt a vörös ragyogást az ablakon. Vagy hajnalodik már? Ó, én édes szerelmem, ne hagyjál el engem! Segíts rajtam! A szívemet tépi a lángszárnyú madár!

Rajmund magához szorította a nyakláncot és a kést. Már önkívületben dobálta magát az ágyon. Végül egy vigyázatlan mozdulatától a kés a szívébe szaladt.

Még ne (hagyj el! Hadd lássalak még egyszer, én szerelmem! – kiáltotta zokogva. A párnába temette a fejét és olyan kétségbeesetten forgolódott, hogy a kés egyre mélyebben fúródott a szívébe.

Ekkor kitárult a szoba ajtaja. Tódor, az udvari bolond állt ott megrémülve. Azt még látta, hogy egy vörösén izzó hatalmas fényesség sebesen repül felé. Aztán már nem látott többé semmit.

A szerelem lángszárnyú madara egy szempillantás alatt ízekre szaggatta a gonosz merénylőt.

Rajmund képzeletében Olívia állt ott, a nyitott ajtóban. Fönnakadt szemében ezzel a képpel, elragadtatott mosollyal halt meg.

Olívia napjai egyhangúan teltek a szigeten. Órák hosszat elüldögélt a sziklán a távolba révedve. Vajon megérkezik-e azzal a hajóval Rajmund, amely visszavisz engem az életbe? – tűnődött szomorúan. Most már mindenképpen közel a szabadulás napja. Hiszen Emánuel varázsló megígérte, hogy egy esztendő múltán szürkévé változtatja a vágy színeit. Tehát holnap hajnalban vége szakad a szenvedésnek. Habár – mosolyodott el fáradtan –, már olyan régen sírtam. Az éjszakáim is nyugodtabbak. Csillapodott a láz, enyhült a gyötrelmem. De még nem hagyott el végleg. Érzem, hogy Rajmund úgysem jön el értem. Nem is fáj már olyan nagyon, mert a jó Emánuel, tudom, segíteni fog rajtam. Amit az ember ilyen kinnal vár, az nem teljesedhet. Milyen érzéketlen volt Rajmund, amikor nem akarta meghallani a hangomat, hiába szóltam hozzá szőlő, bor, és rózsák képében. Nem akarta meglátni a csodát. Tőlem félt jobban, vagy önmagától? Vajon mikor szenvedett többet? Amikor elutasítottam vagy amikor kitérültem felé, mint egy nyíló virág? Az ő aranyfényű tekintete volt az én napom! Néztam magam a tükörben és megrészesgítettem a szépségem, hiszen Erosz isten font körém glóriát. Ajándékkal akartam adni neki a gyönyört. Csordultig teltem gyöngéd szeretettel. Az ujjaimban maradt annyi simogatás! Minden nőiességem összegyűlt bennem édes mézként, és keserű méreggé változott a várakozás gyötrelmében.

Olívia szemét ezektől a gondolatoktól elöntöttek a könnyek. Ezen elcsodálkozott, mert azt hitte, hogy minden könnyét elsírta már.

Lassan alkonyodott. Elhagyta kedves szikláját és a tengerpartra indult. Sétája közben észrevett egy kicsi madárkát a földön. Óvatosan lehajolt hozzá és a tenyerébe vette. No, ne félj – suttogta neki lágyan és megcsókolta a riadt jószágot. Nemsokára szabadon engedlek téged. Ó, Rajmund, neked sem kell félned soha többé tőlem! Emlékszem, amikor megcsókoltál és én kértelek, hogy engedj el. Te meleg hangon, mosolyogva azt mondtad nekem: ne menj hát. Úgy mondom neked én most, te szegény, verdeső, szabadulni vágyó kis madaram: ne, menj hát.

Olívia szétnyitotta az ujjait.

– Szállj a magas égbe! – kiáltotta, aztán tovább szötte szomorú gondolatait.

– Ó, Rajmund, te nem hallottad meg a hangomat! Hiába kértelek kétségbeesve, hogy ne engedj még el, fogd a kezem. És hiába kérleltelek kétségbeesve: engedj el, ne fogd a kezem. Tőled soha nem jött semmi jel. Csak a hiányod hasogatta éles késként a szívemet. Most is magamra hagytál. Íme esteledik már és nem tűnik fel a hajó a láthatáron. Csak Emánuel ígéretében reménykedhetek.

Egyre sűrűsödött a homály. Olívia nézte, hogy a holdsugár ezüst hidat ver a vízre. Minden élet bölcsője és koporsója a tenger – gondolta és a szívéig siklott a félelem. Érezte saját kicsiny voltát és múlandóságát a világmindenségben. Milyen hatalmas az égbolt! Milyen hatalmas a tenger! Szeretnék most az ezüst hídon felmenni az égbe! De azt hiszem, egyszer a tenger része leszek, mint az a szikla is, amelyen üldögni szoktam. Visszamegyek most oda és ott várom meg virrasztva a hajnalt.

Olívia felkapaszkodott a sziklára és csendesen várta az éjszaka múlását. Lelkébe végre béke és nyugalom költözött. Mikor látta, hogy közel a hajnal, mégis fájdalmasan sóhajtott fel:

– Nem jött el az én szerelmem.

Vártam őt minden reggel és minden este, és minden éjjel
lázban emésztődtem miatta.

Neki nyílt a vágy rózsája – az én testem.

Az ölemben rejtegettem a csodákat, hogy néki adhassam.
De nem jött el az én szerelmem.
Voltam érett gyümölcs, váltam aszúborrá – ám az ő ínye
nem ízlelt meg.
A szívemet tépte a lángszárnyú madár
– de ő a fájdalomtól nem mentett meg.
Nem jött el az én szerelmem.

Most búcsúznom kell, mert elszürkülnek a vágy színei. Ó, Emánuel, drága barátom,
te legyél a megmentőm!

A varázsló meghallotta Olívia segélykérő szavát és emlékezett ígéretére.

A felkelő nap sugara már egy szürke kőszoborra tűzött.

ISSN 1216 – 1861

ISBN 963 450 225 3

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

9302S8 Tótfalusi Tannyomda, Budapest

Felelős kiadó Nagy Lajos igazgató

Terjeszti a Könyvtárellátó Vállalat

Megvásárolható az V. Honvéd utca 5., V. Mérleg utca 6.,

VI. Andrásy út 4;., VII. Rákóczi út 14-16., XIII. Váci út 19.,

XIII. Szent István körút 26. szám alatti budapesti könyvesboltokban.
